

MỤC LỤC

LỜI GIỚI THIỆU	3
LỜI MỞ ĐẦU	5
LỜI TRI ÂN.....	6
PHẦN I: NHẬT KÝ TÂM LINH - SỰ BẬT PHÁ TRONG Ý THỨC - TÔI LÀ AI?	7
1. Những cơ duyên	7
2. Các biểu hiện trong tâm thức	11
2.1. Ca chữa bệnh đầu tiên của tôi	11
2.2. Tiếng nói đầu tiên tôi nghe thấy trong đầu	12
2.3. Sự rối loạn trong ý thức.....	13
3. Sự biểu hiện ngoài thân	14
4. Tiếng nói trong đầu điều hành ý thức.....	16
5. Tiếng nói biết tôi mong muốn điều gì?.....	19
6. Tiếng nói dạy tôi chăm sóc mẹ chồng.....	20
7. Hiện tượng ảo ảnh trong tôi	22
8. Tiếng nói cho tôi đi chữa bệnh - thử thách tôi.....	22
9. Tiếng nói cho tôi xả tóc	23
10. Tiếng nói chỉ định cho tôi chữa bệnh	25
11. Sự tác động “tiếng nói” vào ý thức	25
12. Ai điều khiển tôi vận động.....	26
13. Tiếng nói cho tôi lựa chọn nguyện vọng.....	27
14. Thế giới tâm thức có không? Tôi là ai?	28
NHỮNG CÂU CHUYỆN KỂ VỀ NGƯỜI THỨ HAI TRONG TÔI	30
1. Niệm Phật để tìm thấy Phật	30
2. Tiếng nói trong đầu nhắc tôi chuẩn bị cho cuộc ra đi của mẹ chồng tôi để về với Chúa.....	30
3. Tôi không bắt chước Ngài chửi bậy	31
4. Ai đã đập bàn?	31
5. Sáng tỏ trong tâm thức	32
6. Những câu chuyện “thoát khổ”	32
6.1. Ngài tìm người giúp việc và giữ người giúp việc cho tôi và con cháu	32
6.2. Cởi trói buộc - Ngài tập cho tôi ăn cơm một mình	32
6.3. Tiếng nói trong đầu tập cho tôi không phụ thuộc vào chồng	33
7. Tiếng nói trong đầu như một người Mẹ	33

8. Tiếng nói trong đầu sắp xếp công việc hàng ngày và những lúc cần đi ra khỏi nhà ..	34
9. Câu chuyện đi mua đèn lồng Hội An ở chợ Bến Thành	34
10. Những cảm xúc lạ	35
10.1. Tôi cười mà chẳng phải tôi cười	35
10.2. Tôi khóc mà chẳng phải tôi khóc	35
10.3. Ai đã chặn suy nghĩ và những cảm xúc của tôi	35
10.4. Ngài đã đọc kinh, khăn thay tôi ở nghĩa trang	36
11. Tiếng nói trong đầu đã phạt tôi vì cái khẩu “tranh chấp”	36
12. Ngài di chuyển suy nghĩ của tôi	37
13. Tiếng nói trong đầu tôi là quan tòa của chính mình	38
14. Tôi đang sống với hai trạng thái	40
15. Ngài dạy tôi như một người Mẹ sắp xếp công việc nhà	41
16. Tôi là ai?	42
17. Người thứ hai trong tôi	43
18. Tiếng nói cho tôi cảm xúc không sợ hãi và sợ hãi	43
19. Cảm xúc và sự mong muốn không phải của tôi	44
20. Người thứ hai trong tôi, tiếng nói trong đầu tôi là người giám sát để tôi tu sửa	45
21. Tiếng nói trong đầu: Tôi là ai?	48
22. Chuyện trong Tôi	49
23. Tiếng nói trong đầu phạt tôi vì tôi đã đi chơi	49
24. Ngài như một người Mẹ, một người bạn, một bác sĩ chăm lo sức khỏe & chữa bệnh cho tôi	50
25. Tiếng nói trong đầu luôn nhắc tôi những chuyện cũ	52
26. Chuyện bây giờ mới kể (Tên bài Ngài đọc cho tôi viết)	53
TỰ SỰ - THƠ	54
1. Tôi nhưng chẳng phải là Tôi	54
2. Điều bí mật của tôi	59
3. Ba vật chứng	60
HÃY SỐNG ĐÚNG VỚI THỰC TẠI	66
PHẦN II: SỰ THẬT CỦA THƯỢNG ĐẾ	67
1. Đi tìm lại mình từ chính con người mình	67
2. Lời nhắn nhủ	75
3. Bàn về Thượng Đế	77

LỜI GIỚI THIỆU

Cuốn “Nhật ký tâm linh, những sự thật của Thượng Đế” kể lại những sự trải nghiệm về tâm linh của một Phật tử thuộc Đạo tràng Chùa Hang, Hồng Lĩnh, Hà Tĩnh. Sự trải nghiệm được tác giả thuật lại theo hình thức nhật ký. Tác giả sau khi được Thầy Trần Văn Phú, trụ trì Chùa, kích hoạt khai mở khả năng tâm linh và khả năng chữa bệnh, đã phát khởi tâm linh đặc biệt, có thể “nghe được tiếng nói” trong đầu mình. Chúng tôi cũng muốn nhấn mạnh rằng, đây không phải là trường hợp duy nhất có khả năng này, trong Đạo tràng Chùa Hang có khá nhiều người “nghe được tiếng nói” trong đầu với nhiều mức độ và hình thức khác nhau.

Qua lời kể chúng ta thấy được rất rõ sự tồn tại của một thực thể tinh thần thứ hai tồn tại song song với ý thức hiện có của con người. Chúng tôi tạm gọi thực thể tinh thần này là “con người thứ hai”. Con người thứ hai này tồn tại song song với con người thực tại chúng ta, điều khiển mọi suy nghĩ, lời nói và hành động của con người thật, từ vui buồn, khổ đau, phiền não, sung sướng, giận hờn, “Tôi cười mà chẳng phải tôi cười”, “Tôi khóc mà chẳng phải tôi khóc”, “Ai đã chặn suy nghĩ và cảm xúc của tôi”... Ngay cả cuốn sách này được viết ra cũng theo sự hướng dẫn và chỉ đạo không dừng của tiếng nói trong đầu.

Từ những trải nghiệm thực tế, tác giả đã thấy rõ cái Vô Ngã trong mỗi con người, không có tôi, không có gì cả, cái tôi rỗng không, không tồn tại. Mọi suy nghĩ, lời nói, việc làm đều do cái con người thứ hai điều khiển. Cái Ngã đang tồn tại đây là do cái Tánh Không, cái Phật Tánh trong mỗi con người, mỗi chúng sinh, mỗi sự vật hiện tượng tạo nên. Đây là sự chứng minh rất chân lý, rất trực quan của giáo lý Đạo Phật, tất cả đều Vô Ngã, như trong Bát Nhã Tâm Kinh đã nói “Sắc bất dị không, không bất dị sắc, sắc tức thị không, không tức thị sắc”.

Trong quá trình trải nghiệm sự khai mở đột phá về tâm linh, cho đến khi viết ra được cuốn sách này, tác giả đã trải qua những thử thách khắc nghiệt, vui đến tột cùng, buồn đến vô hạn, thậm chí còn có những suy nghĩ rất tiêu cực, muốn tự tử, ... Có những lúc lời nói và hành động như điên loạn, nếu không được Thầy Trần Văn Phú giải thích và hướng dẫn trước thì sẽ nghĩ rằng người này đang bị điên, bị tâm thần.

Sách rất bổ ích cho mọi đối tượng, nhất là những người đang tu dưỡng hoặc tu hành theo Đạo Phật, bởi vì khi đọc và nghiên cứu kỹ đọc giả sẽ tìm thấy Phật Tánh mà Đức Phật đã chỉ ra trong kinh sách giáo lý của Ngài. Phật Tánh là con người thứ hai mà tác giả nói trong sách này. Phật Tánh điều khiển mọi suy nghĩ, lời nói và hành động của con người theo luật nhân quả luân hồi. Đọc cuốn sách này đọc giả cũng có thể giải thích được nhiều hiện tượng đặc biệt xuất hiện trong nhân gian, ví dụ như tại sao có người có thể dự báo được các hiện tượng xảy ra trong tương lai, người có thể tìm được mộ của người đã khuất ...

Cuốn sách cũng rất bổ ích cho các gia đình có người thân đột nhiên đột biến phát khởi tâm linh, bởi trong thực tế, rất nhiều trường hợp người thân bị đột biến phát khởi tâm linh ban đầu, đang trải qua những thử thách khắc nghiệt, người nhà tưởng người thân mình bị điên nên đi điều trị như bệnh nhân tâm thần. Điều này vô cùng tác hại đối với người đang phát khởi tâm linh, vì điều trị như vậy, người không bị điên dần dần sẽ bị điên thật. Cũng nhiều trường hợp người nhà

ngỡ người thân bị ma nhập, nhờ thầy cúng về bắt ma, bắt quỷ, điều này cũng làm cho người phát khởi tâm linh dần bị loạn thức và trở thành điên thật ...

Tóm lại đây là cuốn sách rất đáng để mọi người tham khảo trong quá trình tìm hiểu Đạo Phật, rất có tác dụng với những gia đình có người thân đang phát khởi tâm linh mà không biết. Với những chuyên gia đang nghiên cứu về tâm linh đây là một cuốn sách thực sự bổ ích.

Chúc các độc giả tìm thấy những điều bổ ích cho bản thân mình trong cuốn sách này.

Tp, HCM, Mùa thu Nhâm Dần, 2022

Phật tử Đạo Tràng Chùa Hang

Nguyễn Khánh Tường

LỜI MỞ ĐẦU

Vũ trụ vô biên ẩn chứa biết bao điều kì diệu mà con người chưa khám phá giải mã được, đặc biệt là miền tâm linh. Trong rất nhiều năm trở lại đây, thế giới tâm linh huyền bí luôn được con người lưu tâm. Với cơ duyên, có người đã được chạm đến thế giới này. Tôi nghĩ mình là một trong những người may mắn đó. Từ những trải nghiệm mặc dù chưa nhiều, tôi thấy cần phải viết ra những gì tôi đã nghe, đã thấy. Cuốn **“Nhật ký tâm linh – Sự thật của Thượng Đế”** được ra đời.

“Nhật ký tâm linh – Sự thật của Thượng Đế” được chia thành hai phần:

Phần một có tên gọi **“Nhật ký tâm linh”** được viết xong cách đây ba năm, ghi lại những câu chuyện, những sự việc xảy ra khi ở tôi, trong đầu khởi phát tiếng nói (bắt đầu từ tháng 9 năm 2013). Điều này đã làm thay đổi một cách sâu sắc con người tôi trên con đường đi tìm về với Phật. Khi nghe được tiếng nói trong đầu (như một người đang nói chuyện với mình), ý thức của tôi trực diện với tiếng nói. Chính tiếng nói đó đã làm đảo lộn toàn bộ nhận thức của tôi trong cuộc sống này.

Tôi là ai và tiếng nói trong đầu tôi là ai? Câu hỏi luôn hiện hữu, treo lơ lửng trước tôi. Lúc đầu chưa có lời giải đáp, tôi hoang mang lắm. Sau này, khi Thầy Trần Văn Phú, trụ trì Chùa Hang - Hồng Lĩnh - Hà Tĩnh cho tôi được học kinh Phật, khai mở cho tôi con đường tu chánh đạo theo giáo lý của Đức Phật Thích Ca và cũng chính từ tiếng nói trong đầu tôi dạy bảo tôi như một người thầy (vô sư), Ngài như một người mẹ thấu hiểu tôi, ... và còn là một bác sĩ chữa bệnh cho tôi thì những thắc mắc của tôi dần được sáng tỏ, tôi tỉnh thức và ngộ ra mọi điều về tôi, về cuộc sống này.

Đây là một câu chuyện dài. Nó bắt đầu từ lúc tôi nghe được tiếng nói trong đầu mình, bắt đầu từ lúc tôi đối diện với con người thứ hai của tôi cùng chung trong sắc thân này. Tám năm qua, trừ lúc ngủ, tiếng nói đó luôn hiện hữu trong ý thức của tôi, chỉ đạo toàn bộ ý thức của tôi. Tôi không phải là tôi nữa. Tôi được dạy dỗ lại và biết tâm thức của mình đã thay đổi, đã được chuyển hóa. Trong quá trình được chuyển hóa, tôi nhận ra rằng làm gì có “tôi”. Từ đây, tôi không đi tìm Phật ở các nơi thờ tự để nương tựa nữa mà đi tìm ở chính mình.

Phần hai có tên **“Sự thật của Thượng Đế”**. Ở mỗi phương diện tìm hiểu, nghiên cứu và trải nghiệm thực của tâm và thân, hành giả Phan Thanh Liên, Nguyễn Khánh Tường, v.v... cùng có chung kết luận rằng: Thượng Đế, Phật, Chúa, Thánh đều chỉ một bản thể tồn tại trong mỗi con người chúng ta. Ngài điều khiển từng người và cả vũ trụ này theo luật nhân quả. Nếu mình giác ngộ, được Trí tuệ trong mình dẫn dắt, chỉ dạy chuyển hóa nội tâm, tìm lại được chính mình thì sẽ thoát khổ.

Phần hai gồm hai nội dung:

- 1. Đi tìm lại chính mình:** Nội dung này được trình bày bởi Hành giả Phan Thanh Liên.
- 2. Sự thật của Thượng Đế:** Nội dung này được trình bày bởi Hành giả Nguyễn Khánh Tường.

Với **“Nhật ký tâm linh – Sự thật của Thượng Đế”**, chúng tôi muốn thuật lại những gì mình đã trải nghiệm và chiêm nghiệm để những ai đủ cơ duyên có thể tham khảo để biết về con người thực của mình đang sống trong hiện tại.

Sài Gòn, ngày 08 tháng 02 năm 2022

LỜI TRI ÂN

Con người, sự vật, sự việc trên hành tinh này được sinh ra, tồn tại và bị hủy diệt đều có lý do của nó. Cha mẹ sinh ra con, được làm con của cha mẹ, được làm anh chị em ruột thịt trong một nhà, được làm vợ chồng của nhau, ... đều do cơ duyên.

Chúng ta được gặp thầy, gặp cô, gặp bạn bè dạy dỗ giúp đỡ mình không phải là ngẫu nhiên. Tất cả đều có sự sắp đặt của Thượng Đế, không có gì là ngẫu nhiên, vô căn cớ.

Để hiểu tận cùng những điều này, tôi viết ra những gì mình đã chạm tới, đã trải nghiệm. Có thể ngôn từ không diễn tả được hết, thuật hết những điều tôi muốn bày tỏ, chỉ biết cuộc đời tôi, những trải nghiệm của tôi là thật. Đó là những trải nghiệm màu nhiệm dù là những trải nghiệm khổ đau hay hạnh phúc.

Quá trình thực hiện và hoàn thành cuốn sách này:

- Tôi xin tạ ơn Đấng Tối Cao đã sắp đặt cho tôi có cơ duyên được trải nghiệm trong cuộc sống hiện tại này, để từ đó tôi đã tìm lại được chính mình.
- Tôi xin tạ ơn Thầy tôi – Thầy Trần Văn Phú trụ trì Chùa Hang đã khai mở cho tôi con đường chánh đạo để từ đó tôi tìm được chính mình.
- Tôi xin chân thành cảm ơn tới bạn đồng tu Nguyễn Khánh Tường đã đóng góp bài viết làm sáng tỏ Thượng Đế là ai.
- Tôi xin chân thành cảm ơn Tiến sĩ Ngôn ngữ học Vũ Thị Ân - Trường Đại học Sư phạm Thành phố Hồ Chí Minh, Phật tử Nguyễn Xuân Mạnh đã giúp tôi hoàn thiện cuốn sách này.

Những câu chuyện kể ra đây là cả một hành trình nhận biết lại bản thân để tôi sửa đổi nội tâm và nghiên cứu giáo lý Phật. Khi tôi đọc sách, tiếng nói trong đầu luôn dựa vào nội dung sách, dạy tôi sửa những thiếu sót, sai lầm. Dần dần ý thức của tôi được chuyển hóa, tôi hiểu và nói ra những hiểu biết không phải tự tôi. Tôi không thể viết sai sự thật vì những điều được viết ra là do chính người đang hiện hữu trong tôi viết ra, chứ không phải ý thức thông thường của tôi.

Chính “Người ấy” đã cho tôi viết những lời tri ân này để mọi người biết rằng, cuộc sống này rất vi diệu. Những người thầy, những người bạn và mọi điều xảy ra với chúng ta đều có sự sắp đặt, can thiệp của Thượng Đế – Đấng Tối Cao. Ngài hiện diện trong mỗi con người, trong tất cả sự vật, hiện tượng đang tồn tại trên hành tinh con người đang sống.

Tôi vô ngã - không có tôi.

Tôi là **Phan Thanh Liên**, nguyên giảng viên môn Phương pháp giáo dục thể chất, Khoa Giáo dục tiểu học, Trường Đại học Sư phạm TP.HCM. Tôi đã nghỉ hưu, hiện cư trú tại khu dân cư Grand View, Phú Mỹ Hưng, Quận 7, TP.HCM.

PHẦN I: NHẬT KÝ TÂM LINH

SỰ BẬT PHÁ TRONG Ý THỨC - TÔI LÀ AI?

1. Những cơ duyên

Năm 2008, tôi nghỉ hưu theo chế độ, mọi người cho rằng đây là giai đoạn khó khăn với những người như tôi về tinh thần. Biết vậy nên tôi có chuẩn bị tâm thế đối diện với những khó khăn đó bằng cách tìm những công việc có ích để làm cho tinh thần thoải mái.

Tôi tìm đến trại dưỡng lão, trại trẻ mồ côi, trẻ khuyết tật tìm hiểu và xem mình sẽ làm được gì để giúp những số phận thiếu may mắn đó. Nhưng rồi tôi thấy mình thật bé nhỏ, khó có thể hòa nhập với những công việc này, muốn giúp mọi người nhưng bất lực. Chính những suy nghĩ này đã dẫn dắt tôi đến gần hơn với Phật giáo. Tôi hướng tâm muốn tu nhưng không biết bắt đầu từ đâu? Tu những cái gì? Có phải vào Chùa để sống không? Câu hỏi cứ trăn trở hoài trong tôi.

Tôi bắt đầu lên mạng tìm danh sách các chùa ở Quận 7 và Quận 4, TP.HCM gần nơi tôi đang cư trú, tìm hiểu lịch sử các chùa qua các thời kỳ và hoạt động của chùa trong hiện tại. Tôi ghi chép lại và lên lịch để vào các chùa đó. Chiều chiều, tôi chạy xe máy đến từng chùa mà mình đã có địa chỉ, nhưng không hiểu sao cứ đến trước cổng chùa, tôi dừng lại, nhìn ngắm bên ngoài một lúc và quay về mà không bước vào trong sân chùa được.

Đầu năm 2013, trong tôi luôn thôi thúc phải tìm được một chùa nào đó gần nhà để có thể đến nghe pháp của Phật làm chỗ dựa cho tinh thần và làm từ thiện với mục đích là khi kết thúc cuộc đời này, tôi được về với Phật ở Tây Phương Cực Lạc. Tôi hình dung ở nơi đó, con người hết khổ, muốn điều gì, con người chỉ cần nghĩ ra là sẽ có. Trong tôi có niềm tin về thế giới cực lạc ấy, con người sẽ hết khổ, đặc biệt với phụ nữ.

Không tìm được chùa có duyên với mình, hàng ngày tôi lại tiếp tục dậy vào lúc 5 giờ sáng, đọc Kinh A Di Đà, Kinh Phổ Môn, Kinh Sám Hối, rồi niệm và lạy Phật. Tôi học cách niệm Phật, lạy Phật, cách kinh hành trên mạng. Tôi nghĩ, không vào chùa để tu được thì tự tu ở nhà với mong muốn khi chết được vãng sanh, được về với Phật.

Tháng 4 năm 2013, được một người bạn thông báo, có Thầy ở ngoài Hà Tĩnh vào mở lớp dùng năng lượng tự nhiên chữa bệnh, tôi mừng lắm, vì lúc đó tôi cũng đang mang một số bệnh trong mình. Tôi đăng ký cho tôi và chồng tôi đi học. Nhưng đến ngày học thì mẹ đẻ tôi ngoài quê vào khám bệnh, tôi phải đưa mẹ đi khám nên không theo học được.

Tháng 6 năm 2013, sau khi chồng tôi đi ra Chùa Động Hang ở Hà Tĩnh dự lễ và theo học lớp Bát Nhã trở về, cứ tối tối anh ấy ngồi viết, vẽ trước bàn thờ. Và rồi một hôm, cuối trang giấy vẽ các hình, tôi thấy anh ấy viết ra dòng chữ: “*Thôi con đi ngủ đi*”. Khi đó trong tôi có một cảm xúc mạnh mẽ. Ôi! Phật có thật sao? Chỉ có Phật mới gọi mình là con. Rồi tôi cũng muốn được ngồi viết để Phật dạy.

Ngày hôm sau, tôi cũng chuẩn bị bàn, vở, bút đầy đủ. Khi chồng tôi thấp nhang xin phép ngồi vẽ, tôi nói với anh ấy: “*Anh xin Phật cho em ngồi vẽ với!*”. Anh ấy bảo tôi thấp nhang và xin phép Ngài. Tôi làm theo lời và lạng lẽ ngồi vào bàn. Ở bàn bên, anh ấy viết ra dòng chữ: “*Đồng ý cho*

ngồi bên cạnh!”. Tôi ngồi niệm Phật, đặt bút không suy nghĩ gì. Chỉ một chút thôi là tôi thấy bút tự nhúc nhích. Trong tôi dấy lên một cảm xúc ngạc nhiên và vui mừng khôn tả. Tôi cứ chăm chú theo dõi bút chạy thành những nét nguệch ngoạc đầu tiên do tự tay mình đẩy đi mà không phải mình viết, vẽ, ...

Từ hôm đó, cứ đúng 21 giờ là hai vợ chồng tôi lại ngồi vào bàn và đặt bút vào cuốn tập đã mở sẵn. Tôi vô cùng ngạc nhiên và cảm thấy thích thú khi các hình vẽ cứ lần lượt hiện ra. Có những nét vẽ được lặp đi lặp lại nên tôi nói với ý nghĩ là: *“Mẹ ơi! Mẹ nghỉ đi, những hình này con tự vẽ được vì hình cũng đơn giản thôi ạ!”*. Tôi sợ Mẹ mệt vì tôi có vẽ đâu, đây là Mẹ đẩy bút đi đấy chứ. Khi đó tôi cứ nghĩ trong đầu như vậy, chứ chưa nghe được tiếng nói trong đầu.

Khi viết sang quyển thứ ba thì trong tôi cứ thôi thúc muốn ra Chùa Hang để được nương tựa về tinh thần và đức tu. Tôi không biết địa chỉ của Chùa, chưa gặp Thầy và cũng không quen biết ai ngoài Chùa, ngoài số điện thoại của cháu Hằng (Phật tử Chùa Hang) - khi đó đang chữa bệnh cho cháu ngoại tôi. Tôi lằng lằng sắp xếp đồ đạc, mua vé máy bay và nhờ cháu Hằng xin phép Thầy cho về Chùa. Trong lòng tôi chỉ thôi thúc phải ra Chùa tu thôi. Không muốn bị ai cản trở nên tôi không cho ai trong nhà biết, tôi trốn đi.

Ngày 04 tháng 09 năm 2013, tôi bay ra Vinh. Tôi được anh Phan Xuân Liệu và Đào Xuân Mạo đón về Chùa nên an tâm không lo bị lạc. Tuy nhiên, trong lòng vẫn thấy ngại ngại, sờ sờ, không an. Sau này, tôi mới hiểu chính Ngài đã tác vào tôi về hai anh này rất nhiều.

Tôi gặp Thầy ở chân dốc đường lên Chùa khi Thầy đang đi xuống. Tôi được hai anh giới thiệu và chào Thầy. Tôi tự hỏi, Thầy trụ trì đây sao? Sao chẳng giống các thầy tu. Thầy mặc áo trắng, các anh đi cùng cũng mặc áo trắng lịch sự như các thầy giáo ở trường tôi khi lên lớp.

Chiều hôm đó, tôi được cháu Hằng dẫn đi thắp hương các ban thờ. Khi dâng bánh lên cung Mẫu, trong lòng tôi tự nhiên dâng trào cảm xúc, vừa xúc động, vừa tủi thân, ... Tôi bật khóc, tôi được về với “Phật” thật rồi. Ngay tối hôm đó, tôi được viết bài thơ vào trong nhật ký (lúc này, tôi nghĩ là tôi tự viết). Bài thơ đó như sau:

Con về với Mẹ, Mẹ ơi!

Vời vợ bao năm cách trở đường.

Lăn lộn cõi này bao nhiêu kiếp.

Nước mắt lưng tròng, lòng nức nở.

Tay bê dâng “Mẹ” bánh thảo trung.

Ngày mùng 6, 7 tháng 9 năm 2013, tôi được Thầy Trần Văn Phú khai mở khả năng chữa bệnh (phát xạ & thẩm thấu) cùng một lúc. Thầy hướng dẫn tôi cách chữa bệnh, tôi ghi chép lại những lời Thầy hướng dẫn để thực hành. Tôi nhớ mãi lời Thầy dặn tôi là: *“Tôi chỉ là y tá thực hiện những gì bác sỹ chỉ định”*.

Ngày được Thầy khai mở năng lượng tiềm năng, hôm đó Thầy chỉ khai mở cho một mình tôi trong hang, nơi Thầy đã từng ngồi tu luyện, một cảm giác tuyệt vời mà tôi chưa từng có trào dâng

ở tôi. Khi cánh cửa gỗ cốt kết đóng lại, cả một thế giới khác cách biệt với thế giới bên ngoài hiện ra. Trong hang mát lạnh, trên đầu tôi là cổng trời nho nhỏ có ánh sáng lọt vào, tôi ngồi vẽ dưới 2 ngọn nến trên một bàn gỗ cao khoảng 40cm, đã cũ lắm. Tôi đặt bút trên tờ giấy trắng, tâm tĩnh lặng, mắt chăm chăm nhìn vào cây bút. Ngòi bút chạy trên giấy, các đường nét hoa văn liên tục hiện ra, nối vào nhau thành những họa tiết, rồi dần dần, thành một bức tranh. Tôi đã phải thốt lên: “*Đẹp quá, thật là tuyệt vời!*”. Sau này, khi nghe được tiếng nói trong đầu, Ngài đã đặt tên cho bức tranh là “**TRỜI VÀ ĐẤT**”.

Sau 4 ngày hoàn thành bức tranh đó, có một điều kỳ lạ là bức tranh Trời và Đất chỉ là một nét vẽ từ đầu tới cuối. Tôi đã cầm bút vẽ trong bốn ngày, bốn buổi sáng, bốn buổi chiều, tám lần đặt bút vẽ tiếp buổi hôm trước vào bất kỳ chỗ nào trên hình thì cuối cùng các đường vẽ cũng nối được vào với nhau hoàn thiện, không thừa hoặc thiếu một nét nào. Vậy ai đã cầm tay cho tôi vẽ? Ý tưởng và bố cục bức tranh có từ đâu? Tôi là giáo viên giáo dục thể chất, không phải họa sỹ.

4 giờ chiều ngày 11 tháng 09 năm 2013, tôi hoàn thành bức tranh sau 4 ngày vẽ liên tục. Cũng đúng lúc đó, cháu Hằng vào hang nói Thầy cho tôi nghỉ. Khi đó, tôi thấy cháu Hằng lấy giấy và bút ra ngồi viết rất nhanh một bài thơ có nội dung là Phật Quán Thế Âm dặn:

*Duyên lành gieo khắp thế gian
Đưa con của “Mẹ” Chùa Vàng dựng xây
Đạo vàng sáng lối chân mây
Con đi cho tới đến ngày mở mang
Căn cơ duyên đã lọc sàng
Tâm con cố gắng vững vàng đường tu
Còn bao sóng gió phù du
Con ơi phải biết cho dù chông gai.
Liên con “Mẹ” nhắc con hay
Cùng chồng con nữa tu ngay chánh đường
Thiên đình dẫn lối Ta thương
Tâm lòng công đức cúng dường bao la.
Đạo vàng rực sáng Ta Bà
Các con cố gắng giữ mà lọc Thiên.
Dẫn con trong trí phải minh tu Trời.
Căn lành Thầy nhắc đôi lời
Nghĩ suy trong trí, tuệ thời sáng ra.
Ta về dạy bảo con Ta*

Một nhà sum họp cũng là duyên cơ
Tâm lành Ta những mong chờ
Đôi lời nhắn nhủ đến giờ con hay
Rồi đây sóng gió phô bày
Vững tâm theo “Mẹ” theo Thầy con ơi.
Trần gian ảo mộng thế thôi
Vỡ òa con hồi tìm thời quê xưa.
Tu Trời phải trải nắng mưa
Gian nan khổ hạnh cho vừa đường tu
Sống trong nhung lụa chửu chu
Làm sao hiểu được cho dù suy tâm
Phải bước vào khổ con làm
Thì thời mới hiểu rõ ràng con ơi.
Một bước hai bước theo Trời
Bước thêm bước nữa đến nơi Chùa Vàng.
Vàng tâm chớ phải thế gian
Dem lòng bác ái mới sang tới Chùa
Ai đem tâm dối lọc lừa
Làm sao dựng phúc tới Chùa Thiên cơ.
Các con hãy nhớ từng giờ
Đừng nên lơ đãng che mờ thiện duyên
Đôi lời nhắn nhủ tới Liên
Ta đây Bồ Tát – “Mẹ” hiền từ bi
Phật Bà ta rọi bước đi
Thiên vi, tánh pháp nhắc gì con nghe.
Tu mau thời mới chở che.
Cho mình và cả bốn bề thế gian
Giờ này ta phải lên đường
Con thời ở lại tỏ tường tu tâm.

(Hang Linh, 16g37' ngày 11 tháng 09 năm 2013)

Bức tranh “Trời và Đất”

(Bức họa được vẽ trong Hang Linh)

2. Các biểu hiện trong tâm thức

Sau khi ở Chùa Hang về, trước bàn thờ tôi chấp tay hỏi Ngài: “*Con bắt đầu tu từ đâu ạ?*”. Ngài giảng bút cho tôi viết: “*Con bắt đầu tu từ hạnh: Chân, Thiện*”. Khi đó, tôi không kịp bỏ bút xuống rồi chấp tay lạy Ngài. Tôi rất xúc động vì phẩm chất này tôi vẫn dạy sinh viên của tôi khi còn đứng trên bục giảng. Và sau những ngày đó, Ngài luôn giảng cho tôi nghe tại sao con người phải sống chân thật, phải sống thiện, ... Ngài dạy tôi chân thật là gì? Ngài nói cứ nhìn vào cái bàn chân của mình và nói cho đúng: “*Đây là ngón chân cái, đây là ngón chân út, đây là mắt cá trong, đây là mắt cá ngoài. Nếu con nói sai tên gọi và các vị trí của nó thì cái chân của con đi sẽ không sử dụng được, không đứng được trên đôi chân của mình. Thế là hỏng!*”. Tôi thấy đúng quá, đơn giản và sâu sắc. Còn tu hạnh “*Thiện*”, Ngài dạy tôi trước tiên là phải thiện với chính bản thân mình đã rồi mới làm thiện cho mọi người được. Rồi Ngài cho tôi đi thực tế để thấu hiểu.

2.1. Ca chữa bệnh đầu tiên của tôi

Ngày 2 tháng 10 năm 2013, tôi về Phan Rang – Tháp Chàm, nơi mẹ tôi đang sinh sống. Năm đó, bà đã 80 tuổi, bà bị tiểu đường biến chứng hai tay và hai chân bị bọng nước như người bị bỏng, có tất cả 18 chỗ rộp. Tôi đã dùng phương pháp chữa phát xạ và thẩm thấu do Thầy Trần Văn Phú khai mở để chữa cho mẹ đẻ của tôi. Sau 10 ngày, tất cả các chỗ rộp nước đều khô hết. Thật kỳ diệu, không một loại thuốc nào có thể chữa an toàn và hoàn hảo như vậy.

Trong 10 ngày về chữa bệnh cho mẹ đẻ của tôi, Ngài đã giảng bút nhắc tôi đi phôi KINH Cầu An và KINH Địa Mẫu của Chùa để phát cho các em tôi đọc tụng. Tôi đi ngủ, nghe kinh đọc trên mạng, sáng dậy sớm, Ngài giảng bút dặn dò các việc làm trong ngày. Thời gian này, khi ngồi là thân tôi hay lắc, tôi cũng cho là bình thường thôi vì khi ngồi linh ở Chùa, tôi cũng đã lắc như thế rất nhiều rồi.

Hình chân mẹ bị phỏng rộp

2.2. Tiếng nói đầu tiên tôi nghe thấy trong đầu

Trong bữa cơm chia tay tôi về Sài Gòn có mặt chú em rể thứ ba. Bỗng dưng trong đầu tôi có tiếng nói bảo cho tôi biết rằng, chú Hồi (tên của chú em rể) có vong nữ theo. Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy tiếng nói trong đầu, nhưng vì sợ quá nên tôi không nhận ra và nhớ đấy là tiếng nói trong đầu. Tôi hỏi Ngài là con phải làm gì? Ngài đã chỉ cách cho tôi nhờ vợ chồng cậu em thứ tư mời sư thầy về làm lễ rước vong về chùa. Các em tôi làm đúng như thầy chỉ dẫn đã đưa được vong về chùa.

Ngài và tôi đã giao tiếp với nhau bằng tiếng nói nhưng tôi đã không nhận ra điều này.

Tối hôm sau, tôi về Sài Gòn trên chuyến tàu Nha Trang – Sài Gòn khởi hành lúc 21 giờ. Trong nhà chờ, nếu tôi ngồi thì thân lắc qua bên trái, lắc qua bên phải, không kìm lại được. Nếu tôi đứng lên thì hai chân nhún xoay sang bên trái, nhún xoay sang bên phải. Khi đó, tôi đổi tư thế hết đứng lại ngồi song hiện tượng này không hết. Điều đó khiến tôi ái ngại với mọi người xung quanh. Tôi kéo va li ra sân ga đợi đón tàu. Ở đây, trời tối nên tôi có lắc, có xoay thì cũng không sợ mọi người nhìn thấy rõ.

Đúng lúc này, tôi nghe thấy tiếng nói lần thứ hai rất rõ trong đầu tôi cho tôi biết trên sân ga có rất nhiều vong, nếu tôi ngồi lâu hoặc đứng lâu là vong sẽ chui vào người. Nghe tới đây tôi sợ lắm, tôi hết đứng lại ngồi và tưởng tượng thấy có vong bám vào chân, ... Tôi lại nghe thấy tiếng nói: *“Hãy cầm mặt Phật (khi đó trên cổ lúc nào tôi cũng đeo sợi dây mặt Phật Quán Âm) đứng dậy, ngẩng mặt lên Trời, niệm danh hiệu Ngài kêu cứu đi”*. Nghe thế, tôi vội làm theo một tay nắm lấy mặt đá Phật Quán Âm, mặt ngửa lên trời đầy sao và niệm danh hiệu Ngài, cho tới lúc tàu tới. Sau khi lên tàu, tôi vào giường nằm im vì sợ các vong đuổi theo. Ngài cho tôi tưởng tượng tiếng tàu chạy sình sịch, tiếng còi tàu hú xa dần, xa dần những con ma lúc nhúc chạy theo tôi và con tàu. Rồi tôi cũng ngủ được ngay sau đó.

Đây là lần thứ hai tôi nghe được tiếng nói của Ngài trong đầu khiến tôi ở trong trạng thái hoảng sợ. Về tới nhà tôi không kể với chồng mình những chuyện đã diễn ra với tôi.

Trước đây, tôi giao tiếp với Ngài bằng cách viết nhật ký, từ ngày chữa bệnh cho mẹ đẻ trở về Sài Gòn, tôi không viết nhật ký để nói chuyện với Ngài nữa, mà tôi được tiếp nhận sự chỉ dạy, giảng giải của Ngài trực tiếp bằng tiếng nói trong đầu. Ngài cho tôi viết lịch phân chia đọc các kinh cúng dường Phật vào các buổi sáng sớm như Kinh A Di Đà, Kinh Phổ Môn, Kinh Sám Hối, Kinh Địa Mẫu, ... Ngài chỉ dạy tôi thân lạy Phật, đầu niệm Phật. Mỗi buổi sáng, sau khi tôi làm xong hết việc, Ngài cho tôi ngồi về. Thời điểm này, tôi thường nghe được những lời chỉ dạy của Ngài qua tiếng nói rất rõ ở trong đầu và tôi bắt đầu làm theo những lời Ngài chỉ dạy là vào cuối tháng 10 năm 2013.

Việc đầu tiên tôi làm theo lời của Ngài là làm một cái lễ cúng ở bếp để tôi bớt vất vả vào bếp nấu ăn, tôi làm theo chỉ dẫn của Ngài. Ngài chỉ dạy rằng:

“Cha Trời ở xa lắm, tí trên trời cao, không nghe thấy con nói gì được, ...”

“Mẹ Đất là Mẹ nơi con đứng trên hai chân của mình và con phải đi đứng trên hai chân đó mới thành công. Là Mẹ Đất nên sẽ phải ôm tất cả những niềm vui, những nỗi khổ đau, những nỗi vất vả của con người vào lòng và cho tới khi chết đi thì thân xác này cũng gởi lại cho Mẹ Đất. Cho nên chẳng ai hiểu các con về nỗi khổ, niềm vui trong cuộc sống này bằng Mẹ Đất. Niềm vui chẳng có được bao nhiêu mà nỗi khổ đi theo con người suốt cả một cuộc đời làm người. Mẹ thật là khổ vì phải chứng kiến nỗi đau khổ đó của con người (của các con).”

Ngài đã nói chuyện với tôi như vậy đấy. Tôi xúc động và thương Mẹ Đất rất nhiều. Sáng nào ngủ dậy, tôi cũng uống một ly nước, mỗi một ngụm nước uống Ngài dạy tôi: Ngụm này uống cho uần mắt, ngụm này uống cho uần tai, ... Ngài dạy tôi về ngũ uần. Ngài giải thích thế nào là căn, trần, thức, uẩn, ... Tôi ngẩn ngẩn, ngơ ngơ, lang thang trong sân vườn nhỏ trong khuôn viên nhà. Tôi cũng chẳng nhớ và chưa hiểu gì cả. Buổi tối trước khi tôi đi ngủ, Ngài giảng giải về Kinh Bát Nhã, tôi nằm lắng nghe tiếng nói của Ngài. Ngài giảng kinh hay lắm, thỉnh thoảng không kịp nhớ, tôi lại thốt lên: *“Hay quá, Mẹ thật là tuyệt vời!”*, nhưng rồi sau này tôi cũng chẳng nhớ gì nữa.

Mỗi buổi tối, đợi chồng tôi ngủ say, tôi lại rón rén ngồi trước bàn thờ lắc thân, quay đầu, gập chân, gập thân về trước, ngả ra sau, ... và tập các bài tập thể dục thẩm mỹ ở tư thế ngồi và nằm. Các động tác này hoàn toàn mới lạ với tôi, tôi rất thích thú và ngạc nhiên vì trong vốn kiến thức của tôi không có những bài tập kỹ năng này. Chính Ngài đã tác vào thân cho tôi vận động như thế ngoài chủ ý của tôi.

2.3. Sự rối loạn trong ý thức

Vào một ngày cuối tháng 10 năm 2013, sau khi ngủ trưa dậy, tôi mặc bộ quần áo trắng đẹp nhất ra ngồi trước bàn thờ và nghe Ngài giảng về ngũ uẩn. Ngài nói: *“Ngũ uẩn này đã tích tụ trong bụng con hàng ngàn đời rồi, đó là những “con quỷ” xấu, con hãy xả nó ra ngoài đi!”*. Nghe vậy, tôi rất lo sợ.

Ngài nói tiếp: *“Nếu con xả ra ngoài được thì con cứu được tất cả bà con ở Grand View (tên khu dân cư mà gia đình tôi đang ở) vì con quỷ nó sẽ hại mọi người ở đây”*. Và thế là Ngài cho tôi xả. Tôi tưởng tượng trong bụng tôi nước chảy ra ồ ồ, ... Tôi lúng túng không biết làm thế nào thì

tiếng nói trong đầu tôi lại bảo: “*Hãy bỏ quần ra lau sạch nước đái quỷ đi, nếu không nó sẽ làm hại cả nhà!*”. Tôi chọn phương án cứu cả nhà và cởi quần ra lau nước đái có quỷ trong đó.

Sau đó, tiếng nói trong đầu tiếp tục bảo tôi đi lấy cái xô và cây chổi lau sạch nền nhà. Khi tôi cho cây lau vào trong xô thì Ngài nói: “*Phải ấn thật chặt cây lau xuống để quỷ khỏi xổng ra*”. Khi tôi ấn cây chổi xuống thì cảm thấy có sức đẩy từ bên dưới lên rất mạnh nên tôi hoảng sợ vô cùng.

Khi đó, chồng tôi ở trong phòng ngủ đi ra, tôi nhờ anh ấy bỏ giùm cái xô ra thùng rác, anh ấy không giúp và bỏ đi vào phòng ngủ. Tôi sợ lắm nhưng quyết có chết cũng phải vứt cái xô đi vì trong đó toàn quỷ. Tôi đã vứt được cái xô ra thùng rác một cách an toàn. Sau đó, tôi lại nghe thấy tiếng nói trong đầu: “*Con mở cửa chính he hé một chút và hát bài hát ru “Con cò bay lả bay la” để dụ nốt những con quỷ ở trong nhà chưa đi hết ra ngoài. Con đừng đuổi nó, nếu đuổi nó giận sẽ không đi đâu*”. Vậy là tôi vừa hát vừa múa để dụ những con quỷ còn lại ra ngoài cửa và tiễn đưa bằng những loạt súng miệng: “*Pằng... Pằng...*”.

Tôi không thể tỉnh táo để lựa chọn, tôi cứ làm theo sự dẫn dắt của tiếng nói trong đầu. Ngài nói tiếp: “*Lúc này, giặt khăn lau nhà ở bốn nước ngoài sân còn một số quỷ chưa trôi hết, bây giờ con phải xả nước từ vòi để chúng trôi ra biển sống*”. Thế là tôi mở nước thật nhiều để quỷ được trôi ra biển, sống cuộc sống tự do. Ngài lại bảo tôi dùng chiếc khăn mặt đá tôi đang đeo ở tay để soi làm sạch từng phòng, không cho quỷ nấp ở trong đó. Tôi cố gắng làm theo sự chỉ dẫn mong sao cho hết ma quỷ ở trong nhà. Ngài đã đánh đúng vào chỗ yếu của tôi là rất sợ ma, quỷ bởi vì tôi cũng đã từng tìm hiểu trên mạng và được biết ma quỷ là có thật.

Những ngày sau đó, Ngài không tác vào hành động của tôi nữa mà chỉ tác vào ý thức. Tôi cứ nằm khóc vì nghĩ lại việc mình đã phạm úy trước bàn thờ. Ngài dễ dàng, kể chuyện cho tôi nghe, vì sao tôi và chồng tôi lấy được nhau. Ngài nói trước đây tôi là con gái Mẹ Quán Âm và Cha là Phật A Di Đà, ...

Ngài đã đưa ra câu chuyện hài hước không tưởng về mối tình của tôi, của Mẹ Quán Âm và Phật A Di Đà, mà khi đó tôi cứ nghĩ là thật, nên khi ra Chùa Hang tôi dẫn chồng tôi lên cung A Di Đà để lạy Cha, xin Phật A Di Đà nhận lại con. Tôi còn nghe Ngài nói rằng, Phật A Di Đà không bay về Trời được là do có bốn con chó đang giữ chân Phật A Di Đà nên tôi phải giải thoát Phật khỏi bốn con chó đó. Thế là, khi lạy Phật A Di Đà, tôi đã đứng lên tìm bốn con chó. Nhưng làm gì có điều đó! ...

3. Sự biểu hiện ngoài thân

Ai đã in hình lên áo của tôi

Sau khi từ Chùa Hang trở về Sài Gòn, tôi có đi may một cái áo trắng và một cái quần đen đều bằng lụa tơ tằm để sau này những lần ra Chùa mặc cho mát. Khi lấy quần áo về tôi không kịp giặt mà để chung vào một cái chậu trong nhà tắm. Sáng hôm sau, tôi lấy ra định mang đi giặt thì tôi lạng người đi khi thấy cái quần đen đã phai sang cái áo trắng. Tôi tự trách mình đã bất cẩn.

Nhưng thật kì lạ, khi tôi đem áo ra phơi thì trên áo không phải là vết lem lộn xộn mà là một bức tranh được bố cục rất hợp lý. Trên vai trái là lá Bồ đề, sau lưng có núi và hình hai mặt người

đội mũ nhọn, có râu dài, phía trước áo là những họa tiết được bố cục thành một bức tranh rất đẹp. Sau này, tôi được Ngài nói cho biết hình hai mặt người đây là hai anh hề ở trên Thiên Đình.

Lúc nhận được chiếc áo nhiệm màu này cũng là lúc ý thức tôi lẫn lộn, tôi luôn luôn tương tác với những câu hỏi trong đầu và làm theo những gì tiếng nói sai bảo. Thầy cho tôi ra Chùa để điều chỉnh. Và thế là chồng tôi đã dẫn tôi về Chùa.

Lúc đó, đã đến giờ ra sân bay mà Ngài vẫn cứ bắt tôi ngồi trên giường múa, mà tôi cũng thích múa thật, vì trong nội dung phân môn giảng dạy của tôi ở trường đại học có múa. Ngài nói: *“Nếu chồng con không hôn con thì con không đứng lên đi nhé!”*. Tôi nghe lời Ngài và cuối cùng lời Ngài nói đã đúng, chồng tôi phải hôn tôi, tôi mới chịu ngưng múa và kéo va li đi ra sân bay.

Trên đường ra sân bay, tôi nhìn thấy cái gì là tiếng nói trong đầu tôi nói với tôi về sự việc đó. Tôi nghe rất rõ và tôi tin là thật. Tới sân bay, Ngài nói tôi phải tránh xa những ai xách túi đỏ, mặc áo đỏ vì màu đỏ là màu của quỷ và tôi làm theo, luôn luôn né tránh sắc màu này. Trong khi làm thủ tục, chồng tôi chỉ tôi ra chỗ trống sát tường đứng đợi. Đứng được một lúc, tôi nhìn xuống dưới chân thì lại thấy ngay sát một cái bình cứu hỏa màu đỏ. Tôi sợ quá, tính chạy thì lập tức Ngài nói tôi không được chạy, không được đi theo đường thẳng mà di chuyển từ từ ra phía bên kia theo hình chữ V như trong múa. Thế là tay xách túi và chân tôi đi lướt lướt sang bên kia.

Khi đó, tôi cũng sợ mọi người xung quanh cho rằng, tôi có những hành động kỳ quặc, nhưng vì sợ quỷ hơn nên tôi cứ làm. Lúc ấy, có một nhóm người nước ngoài đi ngược chiều với tôi, Ngài nói tôi phải đi chạm vào những người đó để lấy năng lượng, tôi cũng muốn có năng lượng nhưng tôi không làm được điều đó.

Thế là đúng 2 tháng kể từ ngày tôi trốn nhà tìm về Chùa Hang (mùng 4 tháng 9 năm 2013) cho đến hôm nay (mùng 4 tháng 11 năm 2013) tôi lại được về Chùa lần thứ hai, nhưng không phải trốn đi mà được chồng tôi dẫn về.

Hình ảnh chiếc áo nhiệm màu

Mặt trước

Mặt sau

4. Tiếng nói trong đầu điều hành ý thức

Buổi sáng ngay sau ngày về Chùa lần thứ hai, Ngài lựa cho tôi bộ quần áo nhiệm màu để tôi mặc ra ăn sáng cùng Thầy và mọi người. Ăn sáng xong, trong đầu tôi có tiếng nói: *“Con có thể đẩy cái bàn này ra phía trước rồi quỳ xuống lạy Phật không?”*. Khi đó tôi hơi ngần ngại vì đây không phải là ban thờ, nhưng rồi tôi cũng đẩy chiếc bàn nhẹ nhàng ra phía trước và quỳ xuống lạy Phật ba lần. Tôi lạy xong Ngài lại bảo: *“Con hãy nói về con đường đạo để tu”*. Thế là tôi làm theo lời Ngài mà chẳng sợ gì cả. Tôi nhớ trong lúc nói, tôi có la lối ai đó vì cản trở tôi.

Thầy ra phổ độ cho tôi, sau đó mọi người đưa tôi về phòng nghỉ, tôi ngoan ngoãn đi theo. Nằm nghỉ được một lát, tôi lại nghe thấy tiếng hỏi trong đầu: *“Con có thể cầm quyển Kinh Địa Mẫu lên Cung Mẫu được không?”*. Tôi trả lời Ngài: *“Dạ được ạ!”*. Ngài yêu cầu tôi phải cầm quyển Kinh Địa Mẫu hai tay đưa lên phía trước ngực. Qua khu Tam Bảo, khi đó có rất đông Phật tử đang lao động tu sửa lại Hang Linh, tôi cảm thấy ngại ngùng vì hành động của mình dường như không bình thường. Tâm trạng ấy cũng chỉ thoáng qua vì đưa Kinh Địa Mẫu lên cung thờ của Mẹ nên tôi “hiên ngang”, hai tay kính cẩn, nâng quyển kinh trước ngực, đi thẳng lên Cung Mẫu. Khi đó, tôi vẫn nhận ra có rất nhiều ánh mắt đang nhìn tôi.

Ở cung Mẫu, sau khi lạy Mẫu ba lần thì tôi nghe thấy có tiếng la chộn rộn dưới hang. Một cảm xúc sợ hãi bao trùm lấy tôi. Tôi thoáng cảm giác như thấy cảnh tượng hang bị sập, có rất nhiều người đang lao động trong đó, có cả Thầy và chồng mình. Lập tức, trong đầu tôi lại có tiếng nói: *“Con hãy cầm quyển Kinh Địa Mẫu đưa thẳng lên trên Trời, kêu Phật Quán Âm cứu”*.

Tôi làm đúng như lời Ngài, hai tay cầm quyển Kinh Địa Mẫu đưa thẳng lên trên đầu và kêu lên rất to: *“Nam mô Phật Quán Âm cứu! Nam mô Phật Quán Âm cứu! Nam mô Phật Quán Âm cứu!”*. Người tôi lúc đó có cảm giác như một cái ống trống rỗng, tôi nghe thấy tiếng kêu cứu của mình vang đi rất xa, rất xa, ...

Thực tế sau này tôi biết chỉ có một hòn đá to bằng chiếc mũ cối lăn rơi xuống và chẳng trúng vào ai cả. Ngay sau đó, cháu Hằng (người được Ngài giáng bút dặn vợ chồng tôi) đã ở bên cạnh giúp tôi. Rồi Thầy lên, Thầy phổ độ cho tôi. Lúc đó, tôi chưa hiểu gì, nhưng bây giờ tôi biết đây không phải là tôi.

Tối hôm đó trong giấc ngủ, tôi đã thấy sự giằng kéo trong ý thức. Ngài đưa ra các câu hỏi bắt tôi lựa chọn, bắt tôi phải trả lời, Ngài hỏi:

- Con chữa bệnh, con có được lấy tiền, quà của người bệnh không?
- Con đi chữa bệnh ở những vùng sâu, vùng xa, thiếu phương tiện đi lại và ăn uống, con có lấy tiền của dân không?
- Con có muốn thay Thầy con trụ trì Chùa Hang không?
- Con có muốn thay em Hoa làm bếp trưởng không?
- Con có muốn sự nhiệm màu không?

Và còn nhiều lắm. Tôi từ chối trả lời Ngài tất cả các câu hỏi.

Trong giấc ngủ tôi vật vờ, trăn trở, mệt mỏi với những câu hỏi của Ngài. Tôi nhớ lại lời dạy trước đây của Ngài là khi nào quá mệt mỏi, quá sợ hãi, hãy nắm vào mặt Phật đeo ở cổ và niệm danh hiệu Ngài, Ngài sẽ tới cứu và tôi làm đúng như vậy. Rồi tôi mơ thấy cảnh Phật Bà Quán Âm từ trên trời xuống, dắt tay tôi đi chữa bệnh cho mọi người như trong phim, ... Thế là từ đó trở đi, tôi gọi tiếng nói trong đầu tôi là Mẹ Quán Âm.

Từ ngày này trở đi, tôi luôn nghe thấy tiếng nói trong đầu. Tôi biết đấy là Ngài đang chỉ dạy tôi phải làm thế này, thế kia và tôi làm theo như: Giúp em Hoa (là Phật tử luôn ở bên cạnh Thầy) từ việc lau quét nhà, phụ nấu cơm, rửa chén bát, sắp xếp lại gian bếp, làm vệ sinh nhà tắm, nhà vệ sinh,... Rồi tôi xuống bếp giữa, bếp dưới để biết, thấu hiểu và hòa nhập với tất cả cách ăn ở, sinh hoạt của bà con Phật tử, tham gia lao động cùng mọi người, v.v...

Tôi làm được tất cả mọi việc một cách say sưa. Ngài chỉ huy tôi liên tục, tiếng nói trong đầu sai bảo tôi và tôi làm theo những lời dạy bảo đó, bởi vì đó là những việc cần làm của người nội trợ. Mặc dù rất mệt mỏi nhưng tôi rất vui vì ở đây ai cũng tốt với tôi, không ai làm tôi tổn thương, sân, giận.

Những ngày về Chùa, tôi được điều chỉnh “tâm lý”, tôi cảm thấy được sống an lành. Ở đây, tôi như rơi vào một thế giới khác - một thế giới lung linh, huyền ảo với cảnh đẹp tự nhiên của Hang Linh nằm trong lòng núi đá, các ban thờ tự nằm trên sườn núi, Phật Quán Âm đứng tựa trên một thành núi, ...

Tôi phải bắt đầu làm quen với một môi trường khác hoàn toàn những gì tôi đã sống trong 60 năm qua. Ngay cả cách xưng hô với Thầy tôi cũng phải tập sao cho đúng lễ và đúng phép. Tất cả lối ăn ở, sinh hoạt, ... tôi phải điều chỉnh cho thích nghi. Tôi phải coi nơi đây mình là chủ, là nhà mình, là “về” chứ không phải là “ra” ở Chùa. Nhìn thấy việc vừa với sức của mình là tôi phải làm ngay, không đợi ai nhắc nhở.

Bây giờ thì tôi đã biết chính Ngài đã tập cho tôi tất cả điều đó, từ cách sống hòa đồng với mọi người đến việc chủ động, tự giác làm việc một cách chăm chỉ, kể cả những việc mà khi ở nhà tôi chưa bao giờ phải làm. Tự tôi cũng nhận ra mình đang dần thay đổi theo hướng tích cực như sống đơn giản hơn, đồng cảm hơn với những người lao động vất vả. Ý thức, suy nghĩ của tôi đã thay đổi trong lần về Chùa thứ hai đó.

Về đêm, ở Chùa, Ngài hay nói nhiều chuyện cho tôi nghe nhưng chủ yếu là các chuyện tiêu cực. Ngài còn đưa ra và phân tích rằng, tôi có các khả năng và có thể thay thế Thầy quản lý Chùa. Riêng điều này tôi nhất định không nghe, không nhận. Thấy thế, Ngài lại bảo: *“Thôi con ở lại Chùa giúp Thầy, làm “trợ lý” con sẽ có 1 phòng riêng để ở, v.v...”*. Tôi cũng từ chối.

Ngài chuyển sang thử thách tính đa nghi của tôi. Nửa đêm Ngài cho tôi thức giấc và bảo tôi đi tìm em Hoa. Tôi lo lắng, em Hoa đi đâu lúc 2 giờ sáng này? Ngài nói là cô Hoa đi với anh A và tôi phải đi tìm. Nhưng tôi nhất định không đi.

Sau này tôi được biết cô Hoa cũng ở tình thế như tôi. Ngài cho cô Hoa thức dậy vào 2 giờ sáng, ra cung ngồi để Ngài dạy. May mà tôi không đi tìm, tôi cũng không nói với ai cả mà tự mình

tìm hiểu thôi. Ngài nói với tôi, một số anh khi đó hay vào Chùa cùng ăn cơm với Thầy ở bếp trên. Ở kiếp trước các anh này đều là quan trong triều đình. Tôi sợ họ lắm, vì thế nếu gặp mặt là tôi tránh. Nhưng Ngài cũng nói chuyện với tôi về một số anh chị thường xuyên lao động trực tiếp tại Chùa. Qua đó, tôi thấy yêu thương quý trọng các anh chị nhiều lắm. Nhìn thấy mọi người xung quanh, Ngài đều phân tích, nhận xét và cho các cảm xúc nhưng khi đó tôi chưa phân biệt được.

Tôi không nhận chức danh nào ở trong Chùa, không nói xấu ai với ai và cũng chẳng nói với Thầy những gì Ngài đã nói với tôi. Khi đó tôi ăn chay, riêng chuyện này Ngài đã tác với tôi rất nhiều lần, Ngài thử thách lòng tin của tôi với Thầy. Ngài phân tích để tôi có sự lung lay về lòng tin đối với Thầy. Ngài ép tôi phải nói rõ, tại sao Thầy đi tu lại không ăn chay, ... Tôi trả lời Ngài sau khi suy nghĩ thật kỹ là Thầy không ăn chay vì Thầy có lý do riêng. Từ đó trở đi, Ngài không còn tác tôi ăn chay, ăn mặn nữa. 5 năm ăn chay của tôi cũng là một thử thách, nhất là khi ra Chùa (Khi đó chỉ có một mình tôi ăn chay ở Chùa thôi), đi hội họp với bạn bè tôi chưa một lần nào xin Ngài cho ăn mặn vì bất kỳ lý do nào. Và sau 5 năm ăn chay, Ngài lại bắt tôi quay trở lại ăn mặn bình thường. Khi ở Chùa, sau những bữa ăn, Ngài cho tôi thu dọn thức ăn thừa để cho đàn chó và mèo con sau bếp. Một buổi tối, tôi cho chó ăn và đứng nhìn những con chó đang nhặt thức ăn dưới cầu nước, tôi thấy thương chúng quá, trong đầu tôi tự nhiên có tiếng nói: *"Chó ơi, chó từ đâu tới đây?"*. Những con chó dừng ăn và nhìn tôi. Tôi lại nghe thấy có tiếng các con chó trả lời: *"Dạ! Chúng em ở trại bên cạnh ạ!"* (Ra Chùa lần thứ hai trong trạng thái này, tôi đâu biết ở xung quanh Chùa có nhà hay là trại gì đâu). Tôi dặn đàn chó ngày mai vào giờ này, chó cứ đến đây ta cho chó ăn nhé. Rồi bắt đầu từ hôm đó, ăn xong là tôi đi thu gom thức ăn thừa và đồ ăn cũ còn lại trong bếp để dành cho chó và mèo ăn. Và tôi vẫn cứ nghĩ là giữa tôi và đàn chó kia đã có sự giao tiếp như giữa người với người vậy.

Những đêm trăng tròn, lẫn lộn trong ý thức, tôi cứ nghe Ngài nói, Ngài phân tích, cả chuyện xấu và chuyện tốt ở Chùa. Rồi một hôm, Ngài cho tôi biết rằng, Thầy đặt hai viên đá trước Hang Linh sai phong thủy. Ngài chỉ dạy rằng, các cạnh sắc phải hướng ra ngoài để chống đỡ những tà xấu, nếu các cạnh sắc góc nhọn mà hướng vào trong bếp trên là nội bộ sẽ lộn xộn, có vấn đề. Rồi Ngài bảo tôi phải đi ra nhìn lại 2 viên đá. Tôi lo lắng và vội đi xung quanh 2 viên đá để xem có đúng như Ngài nói không.

Ngài thúc giục tôi rất nhiều lần là phải nói cho Thầy biết những điều Ngài đã chỉ, nhưng tôi không nói. Chuyện đó rồi cũng qua đi. Sau những ngày đêm, Ngài tác vào ý thức của tôi làm cho tôi ngẩn ngơ như vậy, tôi thấy cô Hoa quét dọn vệ sinh phòng ở cho tôi, thay ga giường, chăn gối và giặt cả đồ cho tôi nữa. Tôi dứt khoát không chịu vì tôi nghĩ rằng, tại sao lại để cô Hoa vốn đã bận rộn bao nhiêu việc, lại làm những việc đó cho tôi. Khi đó, cô Hoa mới cho tôi biết là chính các Ngài bảo cô Hoa làm cho tôi nên tôi không nói gì nữa.

Rồi đến một ngày, tóc tôi tự nhiên bắt đầu cứ quăn lại với nhau và dần dần co ngắn lên, tôi không thể dùng tay hoặc lược gỡ ra được. Từ trước, tôi luôn giữ gìn bộ tóc dài của tôi để tôi búi. Bây giờ, sau mỗi lần gội đầu, sau buổi sáng ngủ dậy, tóc tôi lại càng rối và càng co lên ngắn hơn. Tôi xin Thầy phở độ để gỡ tóc ra. Ngài bảo với tôi, nói cô Hoa cho xin một cái chậu và một cái xô để gội xả tóc ra. Nhưng khi Thầy đưa tay lên phở độ vào tóc thì tóc không những không duỗi ra,

ngược lại càng co lên nhanh hơn. Khi đó tôi nghe thấy Ngài nói trong đầu: “*Ai quắn tóc thì người đó xấu! Ai quắn tóc thì người đó xấu!*”. Thế là và việc xả tóc của tôi không thành. Cũng từ hôm đó trở đi, mỗi lần gội đầu xong, Ngài lại cho tôi bới một kiểu tóc khác nhau, tôi thấy cũng đẹp và cũng vui.

Sau 10 ngày ở Chùa, tâm lý tôi đã được điều chỉnh và ổn định. Tôi không còn múa may, không còn hoảng sợ nữa. Chúng tôi xin phép Thầy trở lại Thành phố Hồ Chí Minh và tôi mang theo mớ tóc xơ xác, rối bời. Đó là vào giữa tháng 11 năm 2013.

Dù Ngài có tác động vào ý thức của tôi bằng những tiếng nói rất rõ, những lời nói đó có thể không đúng sự thật với những gì đang xảy ra, nhưng khi tôi trả lời Ngài là phải chân thật, không được nói dối (Mặc dù khi đó, tôi không biết Ngài là ai, nhưng tôi chưa bao giờ nói sai sự thật hay nói dối Ngài). Thật may cho tôi. Tôi cũng không được dùng những lời nặng nề để nói dù có thể lúc đó lòng mình không vui với ai đó.

5. Tiếng nói biết tôi mong muốn điều gì?

Khi trở lại Sài Gòn, mẹ chồng tôi đang bị bệnh, nằm một chỗ, phải có người chăm sóc riêng. Bà muốn sang ở với vợ chồng tôi nên chúng tôi đón bà về. Lúc này, Ngài giục tôi về quê nội khánh thành khu nghĩa trang họ Phan Anh và mộ cụ tổ họ Phan ở Đức Phổ, Quảng Ngãi. Ngài cho tôi chuẩn bị quần áo, tiền quà và vé, rồi liên lạc với các em ở quê ra đón.

Theo sự chỉ dạy của Ngài, tôi lên tàu về quê nội, tất cả đều được Ngài chỉ dẫn chu đáo. Trong lúc ngồi ở ga Sài Gòn đợi tàu, chồng tôi gọi điện thoại, tôi không bắt máy, sợ lảng nhãng. Thầy gọi điện thoại, tôi phải nói chuyện với Thầy, nhưng tôi cũng nhất định không quay về. Tôi phải về quê cha tôi thôi vì khi cha tôi mất, họ bên nội chưa quy tập được mồ mả bá tánh họ Phan Anh về một nghĩa trang. Máy chị em tôi đã phát tâm làm việc này nên tôi phải về để tận mắt thấy mồ mả ông bà và bá tánh họ Phan Anh đã yên vị.

Trong tôi đã có Ngài chỉ dẫn. Ngài lo cho tôi rất chu đáo nên tôi không lo sợ gì. Ở trong nhà ga đợi tàu, tôi thấy Ngài để cho tôi xử lý mọi việc hoàn toàn bình thường, tôi thấy không bị chóng mặt và không mang tâm lý sợ ma quỷ như trước đây nữa.

Sáng sớm về quê nội, Ngài nhắc tôi đưa tiền cho người nhà để đi chợ mua đồ nấu ăn. Rút kinh nghiệm lần về trước, Ngài rất chu đáo nhắc nhở tôi các việc mà tôi không nhớ ra được. Tôi ra nghĩa trang bá tánh họ Phan Anh đã được quy tập lại rất đẹp, dưới một sườn núi. Khi đến các mộ của cụ tổ, ông bà cố, ông bà nội, các ông chú, bà cô em ruột cha tôi, Ngài bắt tôi phải quỳ xuống lạy những người ruột thịt thân thích nhất. Chiều về, tôi đến thăm biếu tiền và quà cho các bà cô, bà thím còn lại của dòng tộc. Chính Ngài đã nhắc nhở tôi những việc làm này.

Sáng hôm sau, Ngài nói tôi đến thăm những nhà có người ốm đau, nghèo khó trong dòng họ, còn bao nhiêu tiền là cho hết các em và các cháu. Ngài rất từ bi. Và tối hôm đó, tôi ra ô tô trở về Thành phố Hồ Chí Minh an toàn. Xuống bến xe Miền Đông, Ngài chọn cho tôi chú xe ôm giá rẻ và hiền lành đưa về nhà một cách nhanh chóng.

Trong thời gian tôi về quê nội, Ngài không tác vào ý thức của tôi, không dọa ma quỷ, Ngài chỉ nhắc tôi những việc cần làm. Tôi không còn thấy chóng mặt, không quên, tôi rất bình thường. Nhưng khi về tới nhà, tiếng nói trong đầu tôi lại xuất hiện. Ngài nói nhiều làm tôi chóng mặt, nặng đầu lắm. Tôi dễ bức bối, dễ cáu giận, hay xét nét với người giúp việc. Có thêm mẹ chồng và người nuôi bà sang ở khiến tất cả mọi sinh hoạt trong nhà tôi bị thay đổi, đảo lộn. Tôi chưa kịp suy nghĩ khi nhìn thấy việc gì thì trong đầu tôi Ngài đã nói. Có khi sự việc không đến nỗi thế mà tôi nghe Ngài nói và nhắc đi nhắc lại một lúc là tôi thấy đúng như vậy. Thật là tai hại, tôi cố gắng kiềm chế nhưng cảm thấy rất căng thẳng, rất mệt mỏi. Tôi luôn ở trong trạng thái chóng mặt. Dù thế nhưng bao giờ tôi cũng tự mình nấu cho mẹ chồng ăn, chăm sóc bà về thể chất lẫn tinh thần với những gì mình cố gắng được.

6. Tiếng nói dạy tôi chăm sóc mẹ chồng

Ở thời điểm khó khăn nhất đối với tôi như lúc này thì chồng tôi lại quyết định về Chùa dự lễ ngày 18 tháng 10 (Âm lịch) - Ngày của Phật Tổ. Tôi cũng muốn đi lắm chứ? Tại sao tôi lại phải ở nhà? Người cần ra Chùa lúc này phải là tôi chứ. Tôi giận lắm nhưng đành phải chấp nhận, phải có một người ở lại để chăm mẹ. Thế là một ngày ba bữa, Ngài hướng dẫn cho tôi nấu ăn cho bà, bà thích ăn món gì là tôi đi chợ mua đồ nấu đúng những món đó. Ngài nói với tôi: *“Bây giờ con phải tu thêm chữ hiếu nữa”*. Tôi thấy Ngài nói đúng quá nên rất cố gắng mặc dù trong trạng thái không bình thường.

Lúc này, tóc tôi bắt đầu cuốn cao, thân hình tôi xơ xác, mệt mỏi. Ở trong đầu, tiếng nói thay tôi nghĩ và nói ra tất cả những gì tôi thấy và nhận biết xung quanh. Ngay cả đồ dùng trong nhà bị mất, Ngài nói cho tôi biết ngay. Nhà tôi có hai người giúp việc. Vậy ai lấy? Tiếng nói tác động tới ý thức của tôi, bắt tôi phải thử xem ai là người lấy. Cuối cùng, Ngài và tôi cũng kết luận được ai là người lấy đồ, nhưng cũng chỉ để biết vậy thôi. Tôi chẳng nhớ nói ra vì đồ vật mất đó cũng chẳng đáng là gì so với việc bị mất người giúp việc.

Tôi giao lưu văn nghệ ở Chùa, tôi được nghe tiếng hát của chồng tôi qua điện thoại của một cô bạn. Trong lúc tôi ở trong này lúc nào cũng bận rộn, tâm trạng rối bời, chồng tôi lại vui vẻ thế. Tôi lên cơn giận. Tôi và Ngài cùng làm thơ nói xấu chồng tôi, cho bỏ cơn giận ... Giờ này đọc lại, tôi không biết đây là thơ gì nữa. Lúc đó, Ngài đã an ủi tôi như một người bạn để cho tôi khuây khỏa, bớt đi nỗi tủi thân vì đã không được về Chùa dự lễ, mà phải ở nhà trông mẹ chồng đang ốm.

Ngài cho tôi giữa đêm lúc 0 giờ mang máy ảnh đi chụp bàn thờ, tiếng nói trong đầu tôi bảo cho tôi biết rằng, đêm nay là đêm lễ của Phật Tổ, các Ngài về trên bàn thờ nên cho tôi chụp lúc nửa đêm sẽ thấy các Ngài. Trong một bức ảnh tôi chụp, Ngài nói cho tôi biết Phật Quán Âm bước vào bát nhang trên bàn thờ nhà tôi. Tôi nhìn ảnh chụp và thấy đúng như vậy.

Hình ảnh bàn thờ (Chụp lúc 0 giờ 48 phút ngày 21.11.2013)

Sau ngày này, Ngài thông báo với tôi là sắp tới trong nhà chồng tôi có hai cái tang, một người già và một người trẻ, người trẻ sẽ ra đi trước rồi mới tới người già. Tôi nghĩ hai người đó không ai khác là mẹ chồng và em chồng tôi. Tôi cầu xin Ngài cho em chồng tôi được sống vì các con chưa trưởng thành. Các buổi trưa và buổi tối trước khi tôi đi ngủ, Ngài lại thức tôi chuẩn bị lo hai cái tang và cho tôi thời gian sắp đặt. Ý thức tôi và tiếng nói trong đầu tôi cứ giằng kéo nhau. Ngài bắt tôi lấy giấy bút ra viết để cho chồng tôi xem và đi lo đất ở nghĩa trang, ... Ngài hỏi mẹ chồng tôi chết ở nhà tôi có được không? Tôi ở chung cư, lại không có nhà sinh hoạt cộng đồng thì làm tang lễ cho bà làm sao được. Tôi lúng túng chưa biết tính sao thì Ngài nói sẽ chở bà gởi vào bệnh viện Quận 4 và tổ chức tang lễ tại đó. Tôi đồng ý phương án của Ngài. Và cũng đúng là nhà chồng tôi có hai cái tang liền nhau thật. Mẹ chồng tôi cũng mất tại nhà tôi thật nhưng phải hai năm sau.

Những ngày chồng tôi ra Chùa dự lễ Phật Tổ và học giáo lý là những ngày căng thẳng nhất đối với tôi vì không có chồng bên cạnh chia sẻ. Lúc này, mẹ chồng tôi lại đòi về nhà bà ở, không ở nhà chúng tôi nữa. Bà cũng đã lần nên đêm bà không ngủ được, cứ ôm túi đồ, đòi lết ra cửa về nhà. Trong những ngày này, cứ ngủ được một lúc là Ngài lại đánh thức tôi dậy, sang xem bà có còn thở không? Trong đầu thì Ngài nói, còn bên ngoài thì mẹ chồng tôi như vậy, tôi căng thẳng và mệt mỏi lắm. Đã có những lúc, tôi không còn bình tĩnh được nữa. Tôi đang sống giữa hai trạng thái: một trạng thái thực tại và một trạng thái tâm thức.

Nhiều lần tôi nói với Ngài rằng: *“Hãy để cho con trở về như ngày trước để con được tự do, con không muốn bị Ngài thúc ép trong đầu mọi việc”*. Những lúc như thế, Ngài hỏi lại tôi: *“Con muốn đuổi Mẹ hả?”*. Tôi đâu dám như vậy, nhưng khi Ngài nói nhiều quá đầu tôi muốn nổ tung, tôi nói với Ngài là: *“Mẹ trở về dòng sông phẳng lặng của Mẹ đi, con xin Mẹ hãy trở về nơi mà mẹ đã ra đi để cho con được chính là con”*. Khi đó, tôi đâu biết tiếng nói trong đầu tôi là ai.

Từ tháng 9 đến tháng 12 năm 2013 tôi chỉ có chịu đựng, chịu đựng những gì đang xảy ra trong tâm thức tôi. Khi nào tôi quá mệt mỏi, Ngài cho tôi thư giãn là tôi thấy đầu nhẹ bẫng, khỏe mạnh,

vui vẻ làm việc và tôi cũng quên luôn cả tiếng nói trong đầu. Nhưng Ngài cũng chỉ cho nghỉ ngơi một chút thôi, rồi Ngài lại nói, lại hỏi, lại bắt lỗi. Ngài bắt tôi phải tương tác.

Ngài cứ xoay tôi như vậy đấy, Ngài là người thứ hai trong tôi, giám sát tôi, tôi cảm thấy mình mất hết tự do.

7. Hiện tượng ảo ảnh trong tôi

Một buổi sáng sau khi tập thể dục xong, ngồi thư giãn trên sân nhà, tôi nhìn ra phía trước mặt cách tôi khoảng 2 mét, tôi thấy một con sâu đo, dài chỉ bằng cái que diêm, đang bò trên bờ tường trước mặt. Tôi định đứng lên để bắt thì lại thấy không phải sâu đo mà là cái que. Tôi ngồi xuống mát xa tiếp và nhìn ra cái que lúc này thì lại thấy con sâu đo lại bò, lại đo. Lần này, tôi đứng lên đi ra tận nơi thì đúng là một cành cây nhỏ, tôi nghĩ tôi bị ảo giác. Hiện tượng ảo giác này tôi gặp lại đây là lần thứ ba, hai lần trước là ảo giác về màu sắc.

Lần đầu tiên là khi tôi phát khởi năng lượng tại nhà. Lúc đó, tôi ngồi trước bàn thờ và nhìn ra cửa, tôi thấy các nút tròn màu xanh, đỏ, vàng, tím hiện lên phía cánh cửa ra vào. Tôi cố gắng tỉnh táo lại, nhìn cho rõ thì đúng là các màu xanh, đỏ, vàng, tím ở đó thật. Lúc này, tôi nghe thấy tiếng nói trong đầu dạy tôi nhận biết về màu sắc. Ngài bắt tôi nhắc lại lời Ngài nói: *“Màu xanh là mắt quý, màu đỏ là quý, màu vàng là màu của Phật và màu tím là màu tâm linh”*. Tôi phải học đi học lại mãi mới thuộc và dựa trên nhận biết về màu sắc này, Ngài đã tác cho tôi tránh xa các màu đỏ, màu xanh và chỉ đi mua lụa màu vàng may đồ mặc để đi theo Phật.

Khi phát khởi năng lượng lần thứ hai, chồng tôi dẫn về Chùa thì trên đường đi, tôi luôn thấy các hình tròn xanh, đỏ xoay ở phía xa xa hay ở các ngã tư. Ngài giải thích rằng, các vòng tròn xoay đó là nơi có người cần cứu, con nhớ phải dừng xe lại giúp đỡ người ta. Ngài dạy tôi giữa cái đúng và cái sai lẫn lộn như vậy đấy.

8. Tiếng nói cho tôi đi chữa bệnh - thử thách tôi

Đầu năm 2010, trên Báo Tuổi Trẻ có đăng về trường hợp một cháu sinh viên đang học năm thứ 2, Trường Sư Phạm Kỹ Thuật ở Thủ Đức đi làm thêm để lấy tiền trang trải cho việc học hành thì bị tai nạn lao động, đang nằm ở Bệnh viện điều dưỡng Quận 8. Một cháu điều dưỡng ở đây sau khi chỉ đường cho tôi xong, cô bé nắm tay tôi, nước mắt rơm rớm, năn nỉ tôi vào thăm một trường hợp khác ở phòng kế đó. Tôi lúng túng vì tôi không mang theo tiền. Lưỡng lự một chút, tôi cũng vào thăm cháu, động viên an ủi hai mẹ con cháu vì gia đình cháu hết khả năng chữa bệnh cho cháu. Bệnh viện sắp trả về. Cháu này sinh năm 1990, vừa hoàn thành nghĩa vụ quân sự về thì bị tai nạn, liệt toàn thân đã nằm viện 2 năm rồi nhưng không khỏi. Lần sau vào thăm cháu, tôi đã mang cho mẹ con cháu sách Kinh A Di Đà, Kinh Phổ Môn, Kinh Sám Hối để hai mẹ con cháu đọc và niệm Phật xin Ngài chữa bệnh cho cháu. Tôi giúp đỡ cháu 300.000/tháng và trong vòng một năm để mẹ con cháu bớt khó khăn.

Sau đó, tôi cũng quên đi. Thế mà đến bây giờ là năm 2013, không hiểu sao Ngài biết mà nhắc lại. Tôi ngạc nhiên lắm, nhưng đã 3 năm rồi tôi không còn liên lạc với cháu nữa. Ngài nhắc tôi: *“Con còn lưu số điện thoại của mẹ con cháu Thiện con gọi thử đi”*. (Thiện là tên cháu tôi đã

giúp). Tôi nhớ ra số điện thoại đã lưu, tôi gọi và đầu dây bên kia mẹ cháu Thiện bắt máy. Qua trao đổi, tôi được biết cháu vẫn sống và nằm một chỗ, mọi sinh hoạt, ăn uống đều nhờ vào người mẹ và hàng xóm. Khi đó, Ngài nói tôi hãy rủ chồng cùng đi Củ Chi tìm tới thăm và dùng năng lượng chữa bệnh cho cháu. Tôi đưa vấn đề này bàn với chồng tôi, nhưng anh ấy không đi. Lúc đó, tôi vẫn trong trạng thái chóng mặt, mệt mỏi. Ngài nhắc tôi gọi điện thoại cho mẹ cháu, hỏi đường đi về nhà cháu, lên mạng xem tuyến đi ô tô và định ngày đi. Tôi lên xe đi Củ Chi nhưng đã ngủ quên lên tới tận Dầu Tiếng – Bình Dương, và rồi lại phải hỏi đường, quay trở lại tìm tới nhà cháu. Ngài đã cho tôi tận mắt nhìn thấy gia cảnh và bệnh tật của cháu. Đây là lần đầu tiên, tôi nhìn thấy cái khổ cùng cực của con người như thế nào mà vẫn phải sống.

Ngài đã tác vào tôi rằng, tôi đi ngủ luôn luôn cầu xin Ngài chữa bệnh cho cháu Thiện. Đầu tiên, tôi xin Ngài giúp chữa cho cháu đứng dậy chống nạng đi được. Sau đó, tôi lại xin Ngài cho cháu ngồi dậy và tự xúc cơm ăn. Nhưng không được. Tối nào trong giấc ngủ, tôi cũng trăn trở trong ý thức của mình về việc xin Ngài cho cháu ngồi dậy được, chân tay duỗi ra được, không bị co rút. Song, kết quả hệ vận động không cải thiện được, nhưng cháu không bị bí tiểu, số lần thông tiểu chỉ còn lại $\frac{1}{2}$ so với trước đây và đặc biệt là các vết lở do nằm một chỗ lâu ngày không còn lở nữa. Tinh thần của cháu tốt hơn, cháu không la hét khi tinh thần bất ổn. Ngài nói với tôi hãy trò chuyện với cháu, cho cháu một niềm tin, hãy niệm Phật và luôn nhớ tới Ngài. Tôi giúp cháu hiểu rằng có Trời, có Phật trong cuộc sống này. Đó chính là điểm tựa tinh thần cho cháu. Tất cả những ý nghĩ của tôi, những điều tôi làm đều do sự chỉ dẫn của Ngài. Và tôi tin đó là những chỉ hướng đúng.

9. Tiếng nói cho tôi xả tóc

Cho tới cuối tháng 12 năm 2013, tóc tôi chia dần thành 2 bím, cuốn lên rất chặt, chằm ngang vai, khiến mỗi lần gội đầu thật là khó. Sau đó, tóc dần dần cuộn dựng lên thành hai cái sừng. Tôi thấy lạ lắm nhưng cũng vẫn chịu đựng được. Khi gội đầu xong, tôi soi gương thì tiếng nói trong đầu vang lên như trêu đùa tôi: *“Con ơi! Con bị cấm sừng rồi!”*. Tôi thấy cặp sừng này cũng hay hay. Tôi hiểu ra rằng, Ngài đã giải tỏa nỗi lo lắng của tôi thành niềm vui. Thực ra, cặp sừng đó cũng khá phức tạp khi tôi đi ra ngoài hoặc khi đi chơi gặp bạn bè.

Thời gian này, tôi rất mệt mỏi về thể chất, tinh thần thì bất ổn. Song được cái, chồng và các con tôi rất thương và thông cảm nên tôi không thấy bị tổn thương. Tôi vẫn luôn cố gắng làm người nội trợ tốt trong gia đình (dưới sự chỉ dẫn của tiếng nói trong đầu tôi). Tôi chăm sóc mẹ chồng, hai cháu ngoại, tiếp khách, chữa bệnh từ xa cho mọi người và chuẩn bị đi mua ghế, sắp xếp cho lớp học Thầy vào dạy tại nhà tôi trong những ngày sắp tới, ... Tiếng nói trong đầu luôn tương tác với tôi. Tôi hỏi Ngài những sự việc diễn ra xung quanh, hỏi Ngài khi nào tôi được xả tóc. Như trêu đùa tôi, lúc Ngài nói ba tháng, lúc Ngài nói sáu tháng, lúc lại nói sau ba năm đắc đạo mới xả được. Biết làm sao, tôi đành chấp nhận cặp sừng cấm chặt trên đầu.

Thế rồi, vào một buổi sáng cuối tháng 12 năm 2013, khi ngủ dậy, tôi sờ lên đầu và rất ngạc nhiên nhận ra các ngọn tóc mọc ngược bò lên phía trước trán, quần vào các chân tóc rất ngứa và khó chịu. Tôi ngồi gờ ra. Sáng ngày hôm sau và hôm sau nữa ngọn tóc bò ngược lên ngày càng

dày khiến đầu ngứa ngáy. Tôi trần trọc không ngủ được. Đến ngày thứ năm, vào nửa đêm trong đầu tôi có tiếng nói: “*Mẹ cho con xả tóc*”. Tôi nhìn đồng hồ, lúc này là 1 giờ sáng. Ngài nói tôi lấy cây kéo cắt chỉ lần theo các vòng tròn nhỏ như cái khuyên tai quần xung quanh bím tóc, cắt đúng vòng khuyên đó thì tóc xả ra sẽ đẹp, nếu không tóc sẽ bị lởm chởm. Tôi rất sợ bị cắt trọc. Tôi đã làm theo lời chỉ dạy của Ngài, một tay lần vào các vòng tròn, tay kia đặt mũi kéo vào bấm. Suốt từ 01 giờ đến 05 giờ sáng tôi mới xả được bím tóc bên trái. Sau đó, chồng tôi dậy giúp tôi cắt nốt bím tóc bên phải. Khi đồng hồ chỉ đúng 10 giờ sáng, mái tóc với cặp sừng cứng ngắc, những lọn tóc lởm chởm đã được cắt xong gọn gàng. Tôi vui với bộ tóc mới đẹp và lạ nữa.

Hình cô Hoa - Phật tử của Chùa giúp tôi xả tóc tại Chùa tháng 11/2013

Hình tóc tôi tự nhiên dựng lên thành hai cái sừng

Hình tóc tôi được xả sau 10 tiếng

10. Tiếng nói chỉ định cho tôi chữa bệnh

Mỗi khi tiếng nói trong đầu giục tôi chữa bệnh cho ai thì người đó được khỏi một cách màu nhiệm, còn nếu tôi phát tâm tự ý chữa rồi mới xin ý kiến Ngài thì thật khó khỏi. Xin kể ra hai bệnh nhân tôi được Ngài chỉ định cho chữa thì chỉ lần chữa đầu tiên đã có kết quả ngày tức thì:

- Bệnh nhân thứ nhất là chú em, con bà dì ruột của tôi. Chú bị tâm thần hơn 30 năm. Lần ấy, tôi về chữa bệnh cho má tôi ở Phan Rang, Tháp Chàm, Ngài giục tôi tới thăm em Minh (tên của chú em). Đã gần 30 năm không gặp, tôi không còn nhớ rõ Minh nữa. Chú phát bệnh sau một cú sốc về tình cảm khi mới 17 - 18 tuổi. Đến nay đã 32 năm nên tôi rất ngại. Thấu được sự băn khoăn do dự của tôi, Ngài đã động viên: *“Mẹ cho con chữa 5 lần nếu không có chuyển biến gì thì thôi”*. Thế là tôi vững tâm, tự tin nói chuyện với em, em đồng ý hợp tác ngồi để tôi truyền năng lượng theo 3 cửa: đầu và hai bàn tay. Ngay lần truyền năng lượng lần đầu tiên, chú em tôi đã thấy hai đầu ngón chân cái tê tê. Chỉ sau 10 lần truyền, Minh đã hồi phục và tự làm các việc trong nhà, còn biết se nhang để bán, ... Tôi vui lắm.
- Bệnh nhân thứ hai là nữ, bị trúng sán chui vào máu làm đau đầu đã 9 năm (Theo kết luận của bệnh viện). Bệnh nhân đã uống thuốc tẩy giun liên tục nhưng vẫn bị những cơn đau. Điều đó khiến tôi ngại không dám nhận, nhưng tiếng nói trong đầu tôi lại giục: *“Con chữa đi, Mẹ cho chữa 3 lần là khỏi”*. Tôi đưa tay truyền năng lượng và khi bỏ tay xuống là cô ấy cảm thấy đầu nhẹ ngay. Lần truyền thứ 2, cô ấy đã khỏi 90%. Tôi không thể lý giải tường tận vì sao, chỉ biết rằng, đó là nhờ phép màu nhiệm của Ngài - của tiếng nói điều hành trong đầu tôi.

Đó chỉ là 2 trong nhiều bệnh nhân tôi được Ngài chỉ định chữa trị. Điều vi diệu là nếu đã được Ngài chỉ định, tôi đặt tay ở đâu là người đó sẽ bớt đau ngay chỗ đó. Tôi luôn luôn cảm ơn Ngài trong tâm thức mỗi khi tôi chữa bệnh xong cho ai đấy.

11. Sự tác động “tiếng nói” vào ý thức

Lần đầu tiên tôi nghe được tiếng nói trong đầu là tháng 10 năm 2013, cho tới hôm nay là tháng 4 năm 2017. Đã 3 năm 6 tháng, Ngài luôn luôn giám sát tôi, trừ những lúc tôi ngủ. Ngài nói: *“Ngài*

phát ra ý nghĩ trong đầu tôi, còn có thực hiện hay không là theo ý thức của mình”. Cũng có lúc Ngài hỏi và trả lời luôn, không cần ý kiến của tôi, tôi đứng bên ngoài và không được tham gia.

Những lần đầu, tôi lắng nghe và trả lời Ngài trong tâm thức, nhưng rồi sau một thời gian những câu đầu là Ngài nói, còn những câu sau tôi thấy lại là tôi nói, giống như mình nói leo. Tôi không thích và không muốn nói leo như vậy. Ngài ra ý trước cho tôi (tôi nghĩ đó là ý nghĩ của tôi), tôi chưa kịp trả lời Ngài thì Ngài đã hỏi: *“Có phải con muốn trả lời như vậy không?”* hoặc *“Có đúng con muốn hỏi Mẹ như vậy không?”*. Lúc đầu tôi sợ lắm. Tại sao tôi nghĩ cái gì Ngài cũng biết, nhưng tôi rất kính yêu, nể phục Ngài vì không ai hiểu tôi như Ngài.

Trong tâm thức Ngài hỏi tôi, tôi chưa kịp trả lời thì tôi thấy Ngài “vội vàng” trả lời thay tôi cũng đúng cái ý tôi muốn trả lời Ngài, tôi chỉ là người thứ ba ở ngoài nghe thôi.

Tôi là ai? ...

Khi nói chuyện với người ngoài, nếu tôi nói chậm rãi, lắng nghe bên trong một chút là Ngài ra ý để tôi hỏi và Ngài ra ý để tôi trả lời. Tôi thích lắm vì tôi đã có Ngài chuẩn bị sẵn cho các ý rồi. Hoặc ý trước tôi nói hay chưa kịp viết xong, tôi đã thấy ý sau Ngài đã chuẩn bị sẵn cho tôi trong ý nghĩ. Tôi lĩnh hội để rồi chỉ việc nói hoặc viết ra. Trước một sự việc hay một vấn đề nào đó, Ngài không nói, không ra ý cho tôi, nhưng tôi vẫn thấy ý xuất hiện lan tỏa rất nhanh và tôi hiểu ngay vấn đề. Cũng có lúc, Ngài lại chặn dòng suy nghĩ của tôi. Chẳng hạn, khi tôi nghĩ tới người Mẹ vừa mất với bao cảm xúc, bỗng dừng dòng suy nghĩ và cảm xúc đau buồn đó bị chặn lại như bởi một bức tường nào đó. Tôi thử lại lần thứ hai, thứ ba nhưng cảm xúc của tôi như không thoát ra được. Lúc này, tôi hiểu rằng chính Ngài đã chặn dòng suy nghĩ và cảm xúc đó của tôi.

Tôi là ai mà Ngài điều khiển suy nghĩ của tôi như điều khiển quân cờ trên bàn cờ vậy?

Tôi là ai? Tôi vô ngã, không có tôi.

12. Ai điều khiển tôi vận động

Cũng đầu năm 2013, khi chưa về Chùa tôi đã thấy trong tôi có hiện tượng lạ là khi quỳ chấp tay lạy Phật, tôi thấy hai tay chấp trước ngực cứ từ từ tự đưa lên trên cao. Khi đó, tôi nghĩ chắc do tôi tập trung quá nên mất cảm giác. Nhưng lúc tôi kéo tay xuống, vừa chấp tay lại trước ngực thì tay tôi lại từ từ đưa lên trên cao. Lạ quá, tôi không biết vì sao tay lại tự đưa lên cao ngoài ý muốn của tôi vậy. Lúc tôi đứng lên rất khó khăn vì hai đầu gối đau lắm. Tôi cố gắng bước đi. Khi bước được hai ba bước, tôi thấy tôi nhẹ bỗng và như lướt bay về phía trước hai, ba mét, ... Tôi trấn tĩnh lại và nghĩ chắc là mình cảm giác. Nhưng khi về Chùa Hang thì tôi thấy hoạt động vận động này đã có ai điều khiển trong tôi, ngoài ý muốn của tôi.

Sau khi được Thầy Trần Văn Phú khai mở cho khả năng chữa bệnh bằng tay và khai mở về tiềm năng của bản thân, cứ tối đến ngồi trước bàn thờ là đầu, thân, tay, chân tôi lắc, muốn kìm muốn dừng lại không được. Tất cả không theo ý của tôi. Sau đó, tôi tập các động tác thể dục thẩm mỹ mà trong vốn kỹ năng bài tập tôi không có thì không cần phải nhớ động tác chuyển tiếp từ động tác trước sang động tác sau nhưng các động tác rất hợp lý về cấu trúc và rất mới lạ. Tôi ngạc nhiên và thích thú lắm, tôi đã nghĩ là tôi phải vẽ lại các động tác đó để sau này tập. Những động

tác thể dục như vận động tay, chân, thân mình mà tôi tập, rõ ràng có ai đó điều khiển chứ không phải do tôi chủ động. Tôi cứ làm và cảm thấy ngạc nhiên, thú vị thôi. Ai đã tác cho tôi những vận động mới mẻ này? Chắc chắn không phải chính tôi.

Vào một buổi tối, tôi ở trong phòng họp của Chùa, bỗng điện thoại rung. Tôi đi ra ngoài nghe. Khi tôi ra đến đầu nhà (để nghe và nói cho rõ), chân tôi không dừng lại mà vẫn tiếp tục đi ra phía trước. Tôi ngẩng lên nhìn, chợt nhận ra con đường tối quá. Thế là tôi quay ngoắt 180 độ, bước nhanh về phòng họp. Lúc này, trong đầu tôi có tiếng Ngài hỏi: “*Đi đâu vậy? Đi đâu vậy?*”. Tôi cũng không biết trả lời Ngài ra sao, bởi chính tôi cũng không biết vì sao mình lại quay nhanh thế. Thực ra hành động quay ngoắt đột ngột này không phải chủ ý của tôi, tôi bị điều khiển.

13. Tiếng nói cho tôi lựa chọn nguyện vọng

Thời gian trước đây, Ngài hay hỏi tôi rằng: “*Mẹ có thật không?*”. Bao giờ tôi cũng trả lời Ngài: “*Mẹ là có thật, còn con mới là giả hợp, chỉ tới một lúc nào đó rồi cái thân xác này cũng trả về tứ đại, cũng giống như ông bà, cha mẹ mình thôi, còn Ngài là mãi mãi tồn tại vĩnh hằng*”. Ngài nói khi ra đi Mẹ sẽ đem con theo về với Phật. Tôi cảm động lắm, tôi chấp tay đội ơn Ngài. Lâu nay, tôi vẫn luôn ước là khi chết được về với Phật để thoát khỏi chốn trần gian. Tôi tâm niệm và luôn tin rằng có cõi Phật, đó là một thế giới an lành, tràn đầy niềm vui và hạnh phúc.

Ngài cho tôi những lựa chọn:

Những năm 2014, 2015, 2016, Ngài hay hỏi tôi nhận sự nhiệm màu hay làm nội trợ? Khi đó tôi hiểu nhiệm màu chỉ có trong phim ảnh, trong truyện thần thoại, truyện cổ tích mà thôi. Tôi đã hơn 60 tuổi đã nghỉ hưu, không có nguyện vọng gì lớn, tôi chỉ muốn tu sửa để khi vãng sanh được Phật dẫn đi. Do vậy, tôi đã xin Ngài cho chọn danh hiệu người nội trợ tu Bồ Tát. Từ đây, mỗi ngày Ngài đánh thức tôi dậy lúc 3 giờ sáng. Tôi tự mát xa, đánh răng rửa mặt, uống nước. 4 giờ tôi bắt đầu đọc sách cho đến 6 giờ. Sau đó, tôi tập thể dục, làm vệ sinh cá nhân. 7 giờ, tôi phát năng lượng chữa bệnh cho các bệnh nhân ở mọi nơi. Sau đó, tôi ăn sáng, đi chợ, chuẩn bị bữa trưa. 10 giờ lại đọc sách hoặc nghe bài Thầy giảng. Rồi ăn trưa. Buổi chiều, 14 giờ đọc sách, sắp xếp bữa ăn tối, chiều đi đón và chơi với các cháu ngoại. Tối tôi lên mạng nghe kinh, đi đâu cũng phải mang tai nghe. Ngài luôn nhắc tôi nghe Thầy giảng Pháp khi có điều kiện.

Công việc của tôi hằng ngày cũng bận rộn như bao phụ nữ khác như cơm nước, chợ búa, dọn dẹp nhà cửa, ... Nhưng điều khác biệt là mọi việc làm, hành động của tôi luôn có sự chỉ dẫn từng li từng tí bởi tiếng nói trong đầu: từ tư thế nằm ngủ, chọn quần áo mặc, sắp xếp công việc trong ngày, trồng hoa, nấu các món ăn. Ngay cả việc sang chơi với các cháu ngoại, Ngài cũng ấn định thời gian cho tôi. Việc sắp xếp đón khách, làm những món gì cho đám giỗ Ngài đều chỉ dẫn trước. Tóm lại, tất cả những suy nghĩ, hành động của tôi Ngài đều giám sát, chỉ huy bằng tiếng nói phát ra trong đầu tôi cho tới hôm nay là 3 năm 6 tháng (từ tháng 10/2013 đến tháng 4/2017). Trong suốt thời gian này, tôi như sống trong hai thế giới: một thế giới thực tại và một thế giới tâm thức. Nói ra, mọi người thấy khó tin, nhưng đó là sự thật.

Vào năm 2018, rất nhiều lần tiếng nói trong đầu hỏi tôi: “*Con định sống đến năm bao nhiêu tuổi?*”. Tôi thường suy nghĩ kỹ khi trả lời câu hỏi này, vì tôi biết đây là điều quan trọng. Lúc đó,

hình ảnh về cuộc sống cơm áo gạo tiền, hằng ngày phải bươn chải vất vả như dạy thêm, làm thêm khiến đầu tôi nặng trĩu. Rồi biết bao những thứ phải lo toan khác nữa như lo việc học hành của con cái, lo đối nội đối ngoại, ... Bao nhiêu nỗi lo, tôi thấy quá khổ. Thêm nữa, chứng kiến tuổi già bệnh tật của hai bà mẹ (mẹ chồng và bà mẹ đẻ) với những cơn đau, sự bất lực, tôi lại ngậm ngùi nghĩ đến mình khi ở vào cái tuổi xế chiều như các cụ.

Tôi thấy chẳng gì quý hơn sức khỏe. Tôi muốn khi sống phải sống khỏe, còn nếu không may mắc bệnh thì được ra đi thật nhanh để không bị dày vò về tinh thần, đau đớn về thể chất. Tôi xin Ngài điều đó. Còn sống đến bao nhiêu tuổi? Tôi xin Ngài sống được 75 tuổi. Đó là tuổi đẹp nhất để ra đi rồi. Ra đi, để trả lại thân xác này cho đất, nước, gió và lửa. Tiếng nói lại hỏi tôi: *“Thế con có tiếc cuộc sống và tài sản này không?”*. Và câu trả lời của tôi là bao giờ cũng là: *“Không ạ!”*. Tôi nói với Ngài rằng: *“Điều con tiếc đó là giờ này nếu con còn được đứng trên bục giảng thì con sẽ dạy cho sinh viên của con hiểu biết khác khái niệm sức khỏe, tinh thần, thể chất và giáo dục thể chất, ...”*. Tôi hỏi lại Ngài: *“Có phải những kiến thức này Ngài sẽ truyền lại cho đời sau phải không ạ?”*. Tiếng nói không trả lời câu hỏi mà nói: *“Con còn 10 năm nữa cơ mà”*. Nghe thấy vậy, tôi tự hỏi có khi nào tôi lại được trở về đứng trên bục giảng nữa không khi tôi đã ở tuổi 65?

Tiếng nói lại hỏi tôi về việc phân chia tài sản. Bất ngờ quá, tôi lúng túng vì chưa nghĩ đến điều này. Thấy tôi ngập ngừng, tiếng nói: *“Tài sản để: 1. Chăm sóc tuổi già; 2. Lo ma chay; Còn lại thì một nửa cho con gái và con trai, một nửa còn lại cho các con đi làm từ thiện”*. Tôi viết lại mấy gợi ý của Ngài. Tôi vui nhất là Ngài đã hướng dẫn tôi dành 1 phần tài sản cho các con tôi đi làm từ thiện. Lúc đầu, tôi hiểu một nửa tôi dành để đi làm từ thiện và viết ra nội dung như thế. Ngay lập tức, tiếng nói phát ra rành rẽ rằng: *“Một nửa cho các con tôi đi làm từ thiện”*. Thật ý nghĩa. Ngài nhắc nhở tôi bản thân luôn làm từ thiện đã đành, cũng phải hướng thiện cho con cái, con cái tôi cũng phải có lòng hảo tâm thương người, biết chia sẻ đùm bọc những người yếu thế.

Những ngày tháng gần đây, ngoài việc hiểu nội dung trong những câu Ngài nói, tôi còn nhận ra đằng sau đó Ngài ngầm cho tôi nhiều phương án để lựa chọn và không áp đặt. Tôi chỉ chọn những điều thiện và vui vẻ.

14. Thế giới tâm thức có không? Tôi là ai?

Trong tôi tiếng nói trong đầu là có thật. Tiếng nói đó hàng ngày, hàng giờ đối thoại và chỉ đạo tôi, luôn hướng đến những suy nghĩ lành mạnh, tích cực, những điều thiện lành, những việc làm tốt.

Nghĩa là:

- Tiếng nói tạo cho tôi cơ hội được tương tác với Ngài, gọi lên những ý nghĩ trong tôi khi Ngài hỏi chuyện.
- Tiếng nói hỏi và trả lời thay tôi & ý thức của tôi bị loại trừ.
- Tất cả các cảm xúc cũng không phải là của tôi.
- Tiếng nói nhận xét tất cả những sự việc xảy ra xung quanh tôi khi tôi nhìn thấy, nghe thấy, ngửi thấy, ... Phân tích cho tôi hiểu để khéo cư xử, ứng xử trong mỗi tình huống.

- Tiếng nói đưa ra những phương án tối ưu khi tôi lúng túng chưa biết nên lựa chọn phương án nào để giải quyết một việc nào đấy.
- Tiếng nói chặn những dòng suy nghĩ và cảm xúc của tôi, điều khiển sự nhớ - quên của tôi.
- Tiếng nói gọi lên trong tôi niềm vui - nỗi khổ.
- Tiếng nói cho tôi nhận biết yêu thương - ghét bỏ.
- Tiếng nói chỉ dẫn tôi làm điều tốt đẹp, có những suy nghĩ tích cực, nhưng có lúc cũng đẩy tôi vào những suy nghĩ tiêu cực.

Đã 4 năm nay, tiếng nói trong đầu luôn xuất hiện, đồng hành cùng tôi mọi nơi, mọi lúc. Tôi đã sống trong hai thế giới, một thế giới tâm thức và một thế giới hiện tại. Tôi là tôi, nhưng chẳng phải là tôi. Tôi rất vui vì có người thứ 2 trong tôi dẫn dắt tôi, sắp xếp mọi việc, hóa giải những khó khăn thành thuận lợi. 4 năm x 365 ngày x 24 giờ x 60 phút tiếng nói luôn trong tôi, điều hành, nhắc nhở tôi (trừ những lúc ngủ). Và giờ đây, khi ngồi viết những dòng này, tay tôi đang thực hiện theo sự điều khiển của tiếng nói trong đầu tôi. Đây là những trải nghiệm có thật của tôi. Tôi làm sao có thể nói sai được?

Khi tôi dừng bút kết thúc bài viết này, tiếng nói trong đầu - Ngài - còn nói: *“Mẹ nói với Liên câu cuối cùng: Mẹ chính là giải thoát cho con người, trong đó có con, con gái ạ”*.

NHỮNG CÂU CHUYỆN KỂ VỀ NGƯỜI THỨ HAI TRONG TÔI

1. Niệm Phật để tìm thấy Phật

Trước năm 2013, tôi đã nghỉ hưu nhưng chưa biết Chùa Hang ở Hồng Lĩnh, Hà Tĩnh. Tôi lên mạng nghe Hòa Thượng Thích Giác Khang, Trụ trì Tịnh xá Ngọc Vân ở Thị xã Sóc Trăng giảng kinh. Sự đức độ và tâm huyết của Hòa Thượng khiến tôi rất kính phục. Điều đó thôi thúc tôi tra cứu, tìm hiểu về Người. Tôi đã sắp xếp tới Tịnh xá để nghe Hòa Thượng giảng về Phật pháp. Song một điều làm tôi rất buồn và tiếc là đầu năm 2013, Hòa Thượng Thích Giác Khang viên tịch.

Tôi lại tiếp tục tìm hiểu các bài giảng pháp của các nhà sư trên mạng. Nhưng do trình độ Phật học của tôi còn chưa có, các thuật ngữ chưa biết, nên khi nghe các nhà sư giảng trên mạng tôi không hiểu. Những thuật ngữ cơ bản như: Phật là gì? Pháp là gì? Căn, trần, ngũ uẩn, ... tôi đều không biết. Vì vậy, thật khó để hiểu giáo lý của Phật, tuy nhiên tôi mong muốn được tu để theo Phật. Tôi cứ luôn tự hỏi sẽ tu cái gì và bắt đầu từ đâu, câu hỏi này cứ đeo bám tôi. Vậy là tôi quyết định bắt đầu từ kinh sách tụng niệm hàng ngày như: Kinh A Di Đà, Kinh Phổ Môn, Kinh Sám Hối, Tôi chỉ có một niềm tin là Phật có thật.

Thế là sáng sáng tôi dậy đọc kinh cúng dường Phật, Pháp, Tăng, đầu niệm Phật, thân lạy Phật đều đặn. Khi đó, tôi thấy da dẻ tôi hồng hào, tinh thần an lạc. Tôi niệm danh hiệu Phật A Di Đà mọi lúc: lúc nấu ăn, lúc làm việc một mình, trước khi ngủ. Tôi thấm thía lời dạy của Hòa Thượng Thích Giác Khang là cứ niệm Phật cho đến khi nào A lại da thức đầy tiếng niệm Phật, không cần niệm nữa cũng nghe thấy tiếng niệm Phật trong đầu hiện ra là được. Do vậy, mỗi khi tiếng nói trong đầu yêu cầu tôi phải cân nhắc, lựa chọn, tạo trong tôi sự giằng co trong tâm thức, tôi rất mệt mỏi và hoảng sợ. Vào một buổi tối nằm ở khu điều trị, tôi rơi vào trạng thái đó và tôi đã nắm chặt trong tay mặt tượng Phật Quán Âm đeo ở cổ, niệm danh hiệu của Ngài, kêu Ngài cứu tôi. Trong tâm trạng hoảng sợ, tôi thấy Phật Quán Âm dặt tay tôi bay xuống trần gian, giống trong phim Tôn Ngộ Không. Qua đây, tôi hiểu rằng Mẹ Quán Âm không ngự trên các tượng sừng sững giữa trời, trong các ngôi chùa mà Mẹ Quán Âm (Quán là nghĩ – Âm là tiếng) hiện diện qua tiếng nói ở ngay trong đầu tôi. Đây là sự thật!

Và cũng từ lúc đó, Mẹ luôn xưng Mẹ và gọi tôi là con gái. Tôi luôn nghĩ tới Ngài, cầu xin Ngài là Ngài sẽ tới giúp.

Ngày 25 tháng 4 năm 2018

2. Tiếng nói trong đầu nhắc tôi chuẩn bị cho cuộc ra đi của mẹ chồng tôi để về với Chúa

Năm 2015 mẹ chồng tôi chuyển bệnh nặng, bà đòi sang ở với chúng tôi một thời gian. Khi đó, tiếng nói trong đầu nói tôi biết cần phải làm gì. Trước hết, phải thu hết quần áo của bà về và soạn lại, cái gì mặc lúc ra đi, cái gì mang đi theo, Ngài chỉ rất cụ thể. Ngài nói tôi viết ra một danh sách những thứ cần phải mua để chuẩn bị cho bà “ra đi” như chậu, khăn giấy, than, chăn đắp cho bà lúc ra đi, khăn đắp lên mặt, gối tay, gối chân, rượu ngâm thuốc để lau thân thể, ... Mua về, nếu còn thiếu thứ gì Ngài nói tôi đi mua tiếp. Ngay cả địa điểm mua, tôi cũng được chỉ dẫn cụ thể, đó là chợ Tân Mỹ. Ngài đúng như Mẹ chu đáo, cẩn thận, chín chu. Tôi mua đủ theo Ngài chỉ dạy rồi cho tất cả vào một cái

túi đã chuẩn bị sẵn. Khi bà nằm xuống, không ai phải chạy đi mua cho bà một cái gì. Trong nhà không xáo trộn gì, mọi người cứ trật tự im lặng, lo các thủ tục tiễn bà.

Khi bà ra đi, tiếng nói nói với tôi: *“Con hãy đặt tay lên thóp mẹ chồng con đi”*. Tôi làm theo thì trong đầu tôi có tiếng niệm: *“Nam mô Phật Quán Âm – Chúa là một. Nam mô Phật Quán Âm – Chúa là một”*. Mẹ chồng tôi ra đi thật an lành.

3. Tôi không bắt chước Ngài chửi bậy

Trước đây, tiếng nói xuất hiện trong đầu tác động vào ý thức của tôi, chỉ dẫn tôi đều là những điều tốt đẹp, hướng thiện, nhắc tôi làm những điều thiện. Nhưng ở thời điểm 2016 đến 2017 Ngài hay chửi bậy, hay tác những chuyện không nghiêm túc.

Đã nhiều lần Ngài chửi tôi, tôi vẫn nhẹ nhàng hỏi: *“Tại sao Mẹ lại chửi con hoài vậy?”*.

Ngài đáp lại: *“Trong vô lượng kiếp, những tiếng chửi bậy bạ này tích tụ ở trong ngũ uẩn đã được ghi lại, nên hãy để cho Mẹ xả ra hết cho Phật tánh trong sáng, mà Thầy con gọi là tẩy não đó”*.

Tôi cố chịu đựng, chịu đựng hết cơn giận trong đầu. Cho đến một hôm, tôi đã quá mệt mỏi với việc nhà mà Ngài vẫn cứ chửi bậy, chửi bạ hoài trong đầu tôi. Không chịu nổi, một lần nữa, tôi cao giọng hỏi Ngài: *“Mẹ ơi, tại sao Mẹ chửi nhiều vậy?”*.

Ngài mắng tôi luôn: *“À, các chị là cô giáo, lâu nay các chị quen dạy dỗ người ta, tôi cứ chửi chị đấy chị làm gì được tôi?”*.

Ngài thật “đanh đá”. Tôi đâu dám nói gì nữa vì nếu nói với Ngài, trước sau gì thì tôi cũng thua và mắc lỗi. Tôi đành im lặng. Mãi tới cuối năm 2017 đến 2018, Ngài không còn chửi bậy bạ trong đầu tôi nữa. Suốt một năm tôi đã phải nhẫn nại nghe Ngài chửi.

4. Ai đã đập bàn?

Mẹ chồng tôi có tất cả 10 người con trai, con gái, dâu và rể. Sau tang lễ của bà, các ngày cúng thất, các cô em chồng tôi đều tập trung đông đủ, ngồi ôn lại những chuyện ngày xưa, ngày xưa. Chuyện vui nhiều và chuyện buồn cũng lắm. Chúng tôi cùng nhau nhắc, nhớ những kỷ niệm một thời.

Tôi đã làm dâu 40 năm, nhưng chưa bao giờ to tiếng hay gây phiền hà cho ai trong gia đình chồng. Có thể cũng không hài lòng với ai đó nhưng tôi chỉ im lặng cho qua. Tôi luôn cố gắng làm những việc mà mình làm được. Giờ đây, những câu chuyện cũ đầy ắp những kỷ niệm cứ ủa về, có những chuyện chưa vui, nhưng tôi nghĩ nếu cho là vui thì nó sẽ vui, còn nếu sân giận mà chấp thì thật là sai lầm. Khi cô em chồng có thái độ đó, tự dưng các ngón tay phải của tôi thay nhau gõ gõ xuống bàn, tôi tập trung vào đó, không nghĩ, không giận. Nhưng không hiểu sao tôi đã đập bung cái bàn, to tiếng gì đó. Sau đó, tiếng nói bắt tôi nhận lỗi và làm lành với các em.

Trong thời gian này, từng lời nói, thái độ của chồng tôi và những người xung quanh luôn bị tiếng nói soi xét và làm cho tôi sân giận. Những gì Ngài (Tiếng nói) nói, tôi truyền đạt lại với

chồng tôi, chồng tôi nhắc tôi cần tỉnh táo để phân biệt đúng sai. Tức thì, cơn giận trong tôi trào lên, tôi không muốn ai nói không tốt về người thứ hai trong tôi. Lúc đó, ngón tay tôi lại thay nhau gõ gõ xuống bàn và rồi tôi lại giơ tay đập bung cái bàn lần thứ hai. Nhưng lần này, tôi thấy vui lắm vì hành động này không phải chủ ý của tôi, cái tay tôi thực hiện sự sai khiến của Ngài. Tôi khoái chí thốt lên: *“A! mình đã dám đập bàn với chồng mình”*. Một hành động mà từ trước tới nay, trong mơ tôi cũng không dám nghĩ. Tôi xin Ngài cho tôi được đập bàn lại lần nữa. Khi đó, Ngài nói với tôi: *“Tùy con thôi!”*. Nhưng tôi đâu có đủ can đảm đập bàn với ai.

Vậy, ai đã bắt tôi đập bàn? Tôi tự hỏi: *“Sao lần này không thấy Ngài phạt mình nhỉ?”*...

5. Sáng tỏ trong tâm thức

Năm 2017 tôi bắt đầu nhận thấy, khi nói chuyện với ai trong trạng thái bình lặng, chậm chậm thì các ý cứ lần lượt hiện ra trong đầu, tôi cứ theo đó trần thuật lại bằng lời, hoặc viết ra. Nếu có ý nào đó tôi ngập ngừng không muốn viết ra thì trong đầu tôi tiếng nói lặp lại và nhắc tôi viết tiếp. Còn nếu đang nói chuyện thì Ngài thúc tôi nói, rất nhiều lần, tôi cũng đã nói với Ngài là con nhớ rồi, con sẽ nói hoặc con sẽ làm. Nhưng cũng có những lúc Ngài chẳng cần mình nói cho Ngài, mà Ngài cho tôi nói, nói xong rồi tôi mới hiểu những gì mình vừa nói ra. Cũng rất may là Ngài cho tôi nói toàn những lời hay ý đẹp và cũng vui và hài hước nữa.

Ngày 27 tháng 4 năm 2018

6. Những câu chuyện “thoát khổ”

6.1. Ngài tìm người giúp việc và giữ người giúp việc cho tôi và con cháu

Khi con gái tôi sinh cháu thứ 2 và chuyển về sống gần tôi, tôi rất lo lắng khi người giúp việc của cháu xin nghỉ. Thế là tiếng nói trong đầu tôi luôn giục tôi gọi điện thoại về quê tìm người trong họ hàng. Ngài chỉ dẫn tôi là: *“Sử dụng những người trong anh em họ hàng vì ở ngoài quê nhiều người cũng cần việc và các con có thể nuôi bà con mình đến lúc già, đau ốm cũng là ruột thịt và trách nhiệm”*. Ngài giục tôi gọi điện thoại về quê tìm người cho bằng được. Có như vậy tôi mới bớt vất vả, các con cháu có người chăm sóc, vợ chồng tôi mới có thể ra Chùa học theo các lớp, tôi không bị chi phối bởi con cháu nữa.

Khi mẹ chồng sang ở với tôi một thời gian, cô chăm mẹ chồng tôi muốn xin nghỉ ít ngày về quê có việc gấp. Tôi lo lắng. Ngài có nói với tôi là: *“Con tìm hiểu nguyên nhân vì sao cô giúp việc lại xin về”*. Theo lời Ngài, tôi hỏi chuyện mới biết, ở quê các con cô ấy đang nuôi tôm thiếu tiền nên cô phải về để đến ngân hàng vay tiền. Ngài nói với tôi ứng lương cho cô ấy đủ số tiền cô ấy cần để chuyển về cho các con mua tôm giống. Tôi tâm phục lắm. Ngài đúng là một người Mẹ đã chỉ cho tôi cách giải quyết tình huống thật tuyệt vời. Như vậy, tôi vẫn giữ được người giúp việc và người giúp việc không phải mất công về quê vay lãi ngân hàng. Sau này, tôi vẫn dùng cách này đối với người giúp việc mỗi khi họ cần.

6.2. Cởi trói buộc - Ngài tập cho tôi ăn cơm một mình

Tôi có thói quen đã gần 40 năm là luôn đợi cơm chồng, đợi cho tới khi nào hạ đường huyết (Tôi vốn bị huyết áp thấp), chân tay bủn rủn, mồ hôi vã ra, người lạnh mới thôi. Xem trên mạng,

thấy hình ảnh người vợ nằm ngủ bên mâm cơm, cái lồng bàn không đẩy vào mâm cơm mà chụp lên trên người vợ hài hước và thâm thía lắm.

Khi Ngài bắt đầu dạy tôi nấu ăn, Ngài đã nói với tôi: *“Hãy chuẩn bị cơm cho mình, nếu chỉ ăn một mình cũng phải thật chu đáo”*. Khi nấu cơm xong, Ngài nói: *“Con bày các món ăn ra một cái khay đẹp, một nồi cơm nhỏ bằng đất màu, trái cây, nước trà, rồi bê ra sân vườn ngồi ăn, thay đổi chỗ quen, thói quen”*. Khi ăn bao giờ động tác đầu tiên của tôi cũng là tôi nói trong tâm thức: *“Mẹ ơi! Con mời Mẹ dùng cơm ạ!”*. Tôi mời Mẹ cùng ăn, nghe nhạc. Như thế, tôi không còn cảm thấy buồn nữa. Dần dần tôi quên đi thói quen đợi chờ và tự tạo không khí ăn một mình vẫn ngon, vẫn vui. Tôi không còn phải mệt mỏi vì đợi cơm chờ chồng nữa. Ngài đã giúp tôi bỏ đi một thói quen khổn khổ, nặng nề hơn 40 năm qua đeo bám tôi - cái thói quen tự làm khổ mình và làm khổ cả người khác.

6.3. Tiếng nói trong đầu tập cho tôi không phụ thuộc vào chồng

Mỗi lần đi đâu xa, tôi cũng muốn có chồng cùng đi, có thế tôi mới thấy yên tâm vì có người để dựa dẫm. Nhưng hầu như các đề xuất của tôi đều không bao giờ thuận cả, bởi chồng tôi thường đưa ra lý do của mình. Một lần tiếng nói trong đầu bảo tôi lên Quận 1 (nhà bà thông gia của tôi), đi xe buýt ngay trước cửa chỉ có 15.000 đồng, nếu trời nắng thì đi taxi, còn trời mát thì đi xe ôm cho đỡ tốn tiền. Từ đó trở đi tôi chọn phương án này, không phải phụ thuộc, tự do, lại tiết kiệm được tiền. Đúng là “không gì quý hơn độc lập tự do” như lời Bác Hồ đã dạy. Tiếng nói trong đầu tôi bắt tôi viết lại những lời này. Tay đặt bút xuống trong đầu chỉ có câu đó hiện ra như vậy.

Ngày 27 tháng 4 năm 2018

7. Tiếng nói trong đầu như một người Mẹ

Mỗi khi đứng trong bếp chuẩn bị nấu ăn (thời điểm những năm 2015 đến 2017), nhiều chuyện thường diễn ra trong đầu tôi. Tiếng nói luôn chỉ cho tôi làm việc này việc kia. Có khi đang làm việc này lại chỉ tôi làm việc khác, cứ liên tục như vậy, làm cho tôi rối lên, rất hay quên, hay bỏ dở việc đang làm. Chẳng hạn, đang nấu dở, nếu chuyển sang việc khác thì đồ ăn đang nấu trên bếp sẽ bị cháy, cho nên tôi phải tập thói quen khi bước ra khỏi chỗ nấu là phải tắt bếp ngay, đã bước vào bếp là rất nhiều việc. Tiếng nói điều khiển tôi liên tục, chưa xong việc này đã sang việc khác, nhiều lúc cứ rối tung lên.

Tôi thấy mình chẳng còn là mình nữa. Những việc tôi làm không phải từ chủ đích của tôi. Chính tiếng nói đã liệt kê các việc, tôi thực hiện như một cái máy không có lựa chọn. Tôi cứ thế mà làm chẳng phải tính toán, nghĩ suy gì cả, làm dưới sự chỉ dẫn của tiếng nói trong đầu. Vì thế, có một lần làm chả giò, Ngài liên tục nhắc tôi thêm trứng vào. Nghe theo, tôi lần lượt đập vào tới 3 quả, thế là tôi có một tô nhân nhão nhét. Kết quả chả giò chiên lên, vỏ thì dai, trong thì nhão, nhưng tôi vẫn rất vui và cố gắng ăn hết chỗ chả giò đó. Ngài hỏi tôi: *“Có ngon không con?”*. Dù không ngon, tôi cũng trả lời Ngài: *“Ăn cũng được ạ!”*.

Một lần đi chợ về, tôi đem tất cả rau, củ, quả rửa sạch sẽ. Tưởng thế là xong, nhưng tiếng nói bảo tôi: *“Con đưa tay vào phổ độ tẩy độc đi”*. Tôi làm theo và rất yên tâm có rau, củ, quả sạch để ăn.

Tôi là người thích nấu ăn, thích chế biến thức ăn và tìm hiểu về thực dưỡng cho gia đình. Nhưng sau này các con tôi đưa ra ở riêng, đưa đi làm suốt ngày, nhà chỉ còn hai người lớn tuổi nên ăn uống cũng không cầu kì, với lại tôi cần có thời gian để đọc sách. Tiếng nói trong đầu đã giúp tôi sắp xếp lại bữa ăn cho hợp lý. Tôi đi mua 3 cái khay ăn cá nhân của Nhật cũng rất đẹp. Hai vợ chồng người ăn chay, người ăn mặn cũng rất tiện, lại gọn gàng. Một bữa ăn trước đây tôi làm 5, 6 món thì bây giờ chỉ còn 3 món thôi. Tôi bớt đi được nỗi vất vả của người nội trợ.

Ngày 05 tháng 5 năm 2018

8. Tiếng nói trong đầu sắp xếp công việc hàng ngày và những lúc cần đi ra khỏi nhà

Trước đây, tiếng nói trong đầu thường đánh thức tôi lúc 3 giờ sáng. Câu đầu tiên Ngài hỏi: *“Lịch làm việc ngày hôm nay của con thế nào?”*. Tôi nghĩ một chút và đọc tên các việc cần làm. Sau đó, Ngài và tôi tính lịch trình cho từng đầu việc. Tôi thực hiện giờ nào việc đấy, đúng như đã sắp xếp để không bị “cháy giáo án”. Khi có những việc tôi chưa biết có nên làm hay không, tôi chưa có quyết định rõ ràng thì tiếng nói giục tôi là phải quyết định ngay để Ngài còn sắp xếp cho tôi. Khi tôi thực hiện đúng kế hoạch mà Ngài đã sắp đặt thì mọi việc đều trôi chảy, thuận lợi.

9. Câu chuyện đi mua đèn lồng Hội An ở chợ Bến Thành

Chuyện xảy ra vào ngày 13 tháng 12 năm 2017, nhà chúng tôi chuẩn bị đón Noel và năm mới 2018. Tôi cần thay một số đèn lồng treo ngoài sân, tôi nghĩ phải xuống Chợ Lớn mới mua được. Như vậy, phải đi xa mà địa chỉ cụ thể cũng không biết, nên tôi quyết định sẽ đi chợ Bến Thành để tìm mua. Quyết định thế rồi, trước khi đi ngủ, tiếng nói trong đầu chỉ dẫn từng việc cho tôi:

- *Chọn một bộ quần áo chống nắng treo riêng ra một góc, vớ, giày.*
- *Kiểm tra lại ví tiền và túi xách mang theo.*
- *Phương tiện đi bằng gì?*
- *Vào chợ Bến Thành hướng nào để tránh bị kẹt xe.*
- *Xuất phát từ nhà lúc mấy giờ, v.v...*

Tiếng nói trong đầu thống nhất với tôi và tôi cứ thế mà thực hiện. Khi gửi xe vào chợ, tôi không nghe thấy tiếng nói nữa, nhưng tôi biết Ngài đã thúc tôi hỏi bảo vệ khu vực bán đèn lồng ở đâu? Tôi hỏi hàng đầu tiên có hai cháu gái trẻ bán nhưng chỉ có vài cái lồng đèn nhỏ treo trên cửa hàng. Một cháu nói: *“Cô đứng đợi cháu một chút, cháu đi lấy hàng về cho cô xem”*.

Tôi nghĩ lấy hàng ở bên kia bán lại, đây không phải cửa hàng chính bán đèn lồng, song tôi cũng ráng nán lại đợi. Khi trả giá, tôi đã nghĩ phải trả thấp xuống để họ không bán được, họ sẽ để cho tôi đi. Tôi trả 1/3 giá tiền họ đưa ra (tôi thấy tôi hoàn toàn chủ động trong việc trả giá này). Họ không chịu, thế rồi tôi đi mà không bị nín kéo hay bị la rầy gì. Đi sâu vào dãy hàng bên trong, tôi thấy có rất nhiều loại đèn lồng. Loại tôi cần mua có giá cao hơn hàng trước. Lúc này, Ngài tác vào ý nghĩ tôi là trả bằng giá ở hàng trước. Tôi làm đúng như vậy, chủ hàng đồng ý bán.

Như vậy, chưa đầy 10 phút, tôi đã mua được loại đèn tôi cần mà giá cũng xấp xỉ bằng giá đèn lồng tôi mua ở Hội An. Không đắt mà chẳng phải đi xa. Đúng lúc đó, tôi nghe thấy tiếng nói trong đầu hỏi:

“Con có mua gì nữa không?”. Mặc dù xung quanh tôi rất nhiều hàng đẹp, và lại cũng đã lâu rồi tôi không đi chợ Bến Thành, tôi cũng muốn dạo quanh một chút, nhưng trong đầu lại hiện lên dòng ý nghĩ như một câu trả lời: “*Dạ không ạ!*” (Tôi không phát hiện ra câu “*Dạ không ạ*” là Ngài đã nói thay tôi). Tôi ra lấy xe đi về thật là nhanh, chưa bao giờ tôi đi chợ nhanh như thế. Tôi mừng lắm, tôi cảm ơn Ngài đã giúp tôi mua được đèn lồng Hội An như ý, đúng giá và nhanh chóng.

Bây giờ là 5h30 sáng, tôi còn 30 phút nữa mới hết giờ học, tôi muốn viết tiếp một câu chuyện, nhưng trong đầu không nghĩ được gì nữa mặc dù tựa đề của câu chuyện đã hình thành. Dường như có cái gì đó giống như một bức tường chặn dòng suy nghĩ của tôi, không cho nghĩ tiếp. Chợt tiếng nói trong đầu tôi hỏi:

- “*Con muốn viết tiếp phải không?*”
- “*Dạ, nhưng Mẹ đâu cho con viết tiếp nữa!*”.
- “*Con hãy lấy máy ra nghe Kinh Thủ Lăng Nghiêm đi!*”.

Thế là tôi dừng lại, không viết tiếp nữa. Ngài cho tôi mỗi ngày chỉ được viết từ một đến hai câu chuyện, còn phải đọc sách nghiên cứu giáo lý kinh Phật để hiểu về Ngài.

10. Những cảm xúc lạ

10.1. Tôi cười mà chẳng phải tôi cười

Một buổi trưa sau khi ngủ dậy, tôi ra bàn ngồi uống trà, tự nhiên trong bụng tôi thấy nhột nhột buồn cười. Tôi cười và nói với Ngài rằng đừng làm con cười nữa, nhưng không được, tôi lấy tay ấn giữ lấy bụng để cố không cười. Lúc đó, chồng tôi ở trong phòng đi ra, tôi mắc cỡ chui xuống gầm bàn, giả vờ nhặt đồ để cười, không cho “đồng chí” chồng biết. Tôi sợ phát hiện ra chồng tôi lại bảo tôi bị dở hơi.

Vậy ai đã làm tôi cười mà buồn cười từ trong bụng cười ra khi tôi chẳng có lý do gì để cười cả? Thật kì lạ phải không?

10.2. Tôi khóc mà chẳng phải tôi khóc

Trước đây khi nghĩ lại những chuyện cũ, hay nghĩ về những nỗi vất vả tôi đã trải qua trong cuộc sống, tôi thấy sợ và buồn, nhưng nỗi buồn ấy cũng chỉ thoáng qua thôi, không làm tôi rơi nước mắt. Vậy mà thời gian này, khi nhớ lại những chuyện cũ nước mắt tôi cứ rơi lã chã. Nhiều lúc tôi phải vào trong nhà tắm khóc để không ảnh hưởng đến mọi người trong nhà. Tôi luôn phải che giấu cảm xúc của mình.

Những cảm xúc đó hiện hữu trong tôi nhưng cứ như không phải của tôi. Câu hỏi lại đặt ra: Vậy tôi là ai?

10.3. Ai đã chặn suy nghĩ và những cảm xúc của tôi

Ngày mẹ đẻ tôi mất, bà ra đi rất nhanh. Sau bữa cơm trưa, bà lên giường, chìm vào giấc ngủ và ra đi mãi mãi, rất nhẹ nhàng, thanh thản. Nhưng lòng tôi nặng trĩu, day dứt vì không được gặp mẹ trước lúc người đi xa. Ngồi trên tàu về quê chịu tang mẹ, đầu óc tôi chỉ nghĩ về mẹ với nỗi xúc

động ghen ngào. Bỗng nhiên, những ý nghĩ, xúc cảm đang dâng trào đó bị chặn lại. Tôi không giữ lại được những cảm xúc và ý nghĩ về mẹ. Tôi cố gắng quay lại với dòng xúc cảm đó, cố nhớ đến mẹ nhưng sự cố gắng của tôi bất thành. Tôi hiểu Ngài đã chặn dòng suy nghĩ và cảm xúc của tôi, không cho tôi đau buồn.

Như vậy, những cảm xúc, những suy nghĩ cũng không phải của tôi, tôi không làm chủ được chính mình mà ai đó đã điều khiển tôi. Tôi không thể làm gì được. Vậy đó là ai?

10.4. Ngài đã đọc kinh, khẩn thay tôi ở nghĩa trang

Mẹ đẻ tôi mất, gia đình tôi đưa cốt của mẹ và cha về cùng một nghĩa trang. Hai vợ chồng tôi được phân công thấp hương mời ông bà về đây an nghỉ. Chúng tôi thấp hương ở bàn thờ Phật Địa Tạng, xin phép Ngài cho cha mẹ tôi được về chôn cất tại đây. Thật tình tôi không thuộc trọn vẹn bài cúng dường Phật, nhưng khi chấp tay trước bàn thờ Phật Địa Tạng, tự nhiên trong đầu tôi có tiếng đọc kinh cúng dường Phật rất rõ. Tôi im lặng chấp tay, nghe tiếng Ngài đọc kinh xin phép cho cha mẹ tôi về an táng tại “nghĩa trang”. Chính Ngài đã giúp khẩn xin giúp tôi. Tôi lấy làm ngạc nhiên lắm và thấy nhẹ cả người. Đúng là một điều kì diệu mà mọi người có thể rất khó tin, nhưng đó là sự thật.

Ngày 06 tháng 5 năm 2018

11. Tiếng nói trong đầu đã phạt tôi vì cái khẩu “tranh chấp”

❖ Câu chuyện trong Nhật Ký Học

Ngày 15 tháng 12 năm 2017, tôi không viết bài được vì tiếng nói trong đầu tôi đã không đồng ý cho tôi đi nghỉ ở suối nước nóng Bình Châu, Vũng Tàu. Ngày 20 tháng 12 năm 2017, Ngài ra ý cho tôi viết lại câu chuyện này.

Tôi đã đăng ký tua du lịch cao niên cho nhóm bạn hưu trí của tôi đi nghỉ ở suối nước nóng Bình Châu, Vũng Tàu, cách đây đã một tháng. Tiền đã đóng, số ghế ngồi đã được ấn định. Chiều 14 tháng 12 năm 2017, Công ty Du Lịch Cao Niên báo lại ngày giờ đi, nhưng số ghế đã đăng ký cho cả nhóm có sự thay đổi. Tôi không đồng ý, tôi yêu cầu sắp xếp cho chúng tôi những số ghế như đã đăng ký. Tôi trao đổi với cô nhân viên đăng ký tua rằng, nếu không thực hiện đúng yêu cầu của chúng tôi thì tôi sẽ báo cáo với giám đốc. Cuối cùng yêu cầu của tôi cũng được chấp thuận, chúng tôi lấy lại được những số ghế đã đăng ký.

Cũng từ lúc đó, mỗi khi đọc sách hay muốn làm việc gì tôi không thể tập trung được. Trong đầu tôi xuất hiện những ý nghĩ lộn xộn, mệt mỏi. Đầu tôi cứ như bị bóp lại bởi một vòng “kim cô” của Phật Bà Quán Âm (từ chiều 14 tháng 12 năm 2017 cho đến ngày 22 tháng 12 năm 2017). Một tuần lễ liền tôi luôn ở trong trạng thái như vậy, ngồi vào bàn để học mà không viết được chữ nào. Tôi đành bỏ bút xuống, tôi lại nghe thấy tiếng nói trong đầu: “*Nếu không viết được về người thứ hai trong con thì lấy tai nghe ra nghe Kinh Thủ Lăng Nghiêm đi!*”. Như vậy, dù không muốn nhưng lúc này tôi không thể viết gì được vì người thứ hai trong tôi không cho. Tôi đành làm theo lời chỉ dẫn lấy tai nghe ra nghe đọc kinh trên Ipad.

Chuyện tôi đấu tranh với công ty du lịch đòi số ghế ngồi đã đăng ký tương đã giải quyết xong, nào ngờ Ngài chưa buông tha. Những lúc không phải làm việc gì, Ngài lại bắt tôi nhớ về chuyện đó. Tôi nói với Ngài rằng: *“Đây là cuộc sống của con, mỗi người sống tốt là mọi việc làm phải đúng (phù hợp với điều kiện và hoàn cảnh) và luôn luôn hướng thiện, con sẽ sẵn sàng nhường cái ghế mình đang ngồi cho những người cần hơn mình. Nhưng nếu người bên kia làm sai trong khi vẫn có thể điều chỉnh được thì con không thể không yêu cầu họ làm lại cho đúng”*. Tôi nói rằng, tôi không muốn tiếp tục câu chuyện này nữa vì chuyện đã được giải quyết ổn thỏa rồi. Tiếng nói trong đầu kêu tôi dữ quá, *“nhưng Mẹ rất yêu con”*. Đáp lại lời Ngài, tôi nói: *“Con yêu Mẹ ạ!”*.

Mỗi khi tôi cố tranh chấp với ai về điều gì đó, lập tức tôi bị kiểm điểm. Tiếng nói “tra tấn” tôi bằng những câu hỏi bắt tôi phải trả lời. Nếu tôi không trả lời thì đầu óc rất mệt mỏi như có ai bóp chặt đầu tôi lại khiến tôi chóng mặt, tôi cảm thấy sâu sâu, giận giận rất dễ cáu gắt hoặc giận dữ.

Tôi có nói với Ngài:

- *“Chồng con ngày hai lần quỳ trước bàn thờ Phật đọc kinh cúng dường Phật chỉ mong được Phật hiện ra dạy bảo trong đầu. Vậy mà con đã có được Phật hiện ra trong đầu dạy bảo con, mà con lại cãi lại Ngài, con không biết con sai hay đúng vì thực tế cuộc sống của chúng con là như vậy, vì con đang sống thực với hiện tại. Nhưng con biết một điều là con có Mẹ - Tiếng nói trong đầu là Phật, là Ngài, là Trí tuệ - vì Mẹ là người thứ hai trong con, luôn hiểu con và chỉ dạy con”*.
- *“Mẹ ơi! Mẹ thật là tuyệt vời!”*.
- *“Con yêu Mẹ ạ!”*.

(Câu chuyện này xảy ra ngày 16 tháng 12 năm 2017)

12. Ngài di chuyển suy nghĩ của tôi

Nhật ký học ngày 17 tháng 12 năm 2017:

Hôm nay, trước khi bắt tay vào viết bài, tiếng nói trong đầu hỏi tôi:

- *“Mẹ là ai? Con là ai? Con viết những bài này cho ai?”*

Tôi trả lời Ngài:

- *“Con viết những câu chuyện đã xảy ra và đang xảy ra là cho Mẹ, cho Thầy con. Con là cái bất khả đắc, là con rối. Nếu trước khi viết về tiếng nói trong đầu về người thứ hai trong mình, mà con cứ ở trong trạng thái giằng co về suy nghĩ, về các cảm xúc, về những câu hỏi như thế này thì con không thể viết được. Con chỉ là con rối thôi ạ. Ngài cho sao con được vậy”*.

Tiếng nói trong đầu lại hỏi tôi:

- *“Nếu vậy, bây giờ con muốn làm gì?”*
- *“Con sẽ lại tiếp tục nghe kinh qua Ipad”* - Tôi trả lời.

Tôi nghĩ và mắt của tôi hướng tới cái Ipad để ngay trước mặt, nhưng lập tức suy nghĩ của tôi bị kéo lại hướng vào quyền vờ bắt tôi phải viết lại câu chuyện này.

Tiếng nói đã điều hành suy nghĩ và hành động của tôi như vậy đấy. Tôi thấy mình đúng là con rối, là bất khả đắc thật.

Tiếng nói trong đầu tôi là ai? Chính là Phật Quán Âm (Quán là quan sát bằng cách nghe; Âm là âm thanh – là tiếng. Quán Âm là nghe tiếng nói trong đầu chứ không phải là Mẹ Quán Âm hữu hình ở các bức tượng). Tôi hiểu như vậy.

Ngày 18, 19 tháng 12 năm 2017: Đầu óc tôi không hiểu sao rất lộn xộn khiến tôi không viết được. Không có lẽ tôi vẫn bị phạt sao?

Ngày 20, 21 tháng 12 năm 2017: Theo kế hoạch, tôi cùng các bạn hưu trí đi nghỉ ở Bình Châu.

Ngày 22 tháng 12 năm 2017: Tôi lại được Ngài cho viết tiếp đề cương.

13. Tiếng nói trong đầu tôi là quan tòa của chính mình

Ngày 29 tháng 12 năm 2017: Một ngày cuối năm.

Chiều hôm qua Ngài đã cho tôi nghe về bí mật của con người. Con người sau khi chết được đầu thai theo luật nhân quả như thế nào. Gieo nhân nào sẽ gặt quả ấy. Ý thức của con người sẽ bị tra tấn bởi một “năng lượng vô hình”, đó chính là tiếng nói trong đầu tôi đây. Tôi mong mọi người hiểu rằng ông Trời hiện hữu ở trong mỗi người. Từng giây từng phút, ông Trời ghi công và tính tội của mỗi người trên thế gian này và áp vào luật nhân quả. Tùy vào công tội ra sao mà con người sẽ đầu thai ở kiếp sau như thế nào. Vì vậy, trong cuộc sống này có người giàu sang, có kẻ nghèo khổ, có người bệnh tật, có người khỏe mạnh an lành, v.v...

Bởi vậy, mọi người cần biết tu nhân tích đức, biết làm điều thiện lành ngay cả từ trong suy nghĩ. Nếu trong suy nghĩ (chưa cần nói đến hành động) nảy sinh ý tham, độc ác, dâm dục là đã bị tiếng nói trong đầu (năng lượng vô hình) ghim lại, ghi vào tính sổ để áp định mệnh ở kiếp sau. Chúng ta phải biết rằng, con người có rất nhiều kiếp, sau mỗi lần chết, sự sống lại bắt đầu chẳng bao giờ kết thúc. Qua tìm hiểu kinh Phật, qua trải nghiệm của chính mình với những tương tác cùng tiếng nói trong đầu, tôi thấu hiểu và tin điều đó. Và tôi luôn tự hỏi: Tôi là ai?

Tôi không phải là tôi. Tôi là ai đó đang giám sát chỉ dạy tôi trong từng nhịp thở, việc làm, suy nghĩ. Tất cả mọi điều nảy sinh trong suy nghĩ của tôi Ngài đều nắm rõ và hỏi ngay. Khi Ngài không hỏi thì tôi chỉ nghĩ. Ý nghĩ trong đầu tưởng chỉ có tôi biết, nhưng Ngài cũng biết. Ngài biết rất rõ và điều chỉnh, điều khiển tôi, biến suy nghĩ thành hành động. Những hành động, những việc làm của tôi được Ngài giám sát, phán xét, tính điểm. Nhân – Quả được ghi nhận từ những điểm đó.

Đây là sự thật. Điều này nhắc nhở chúng ta rằng, chúng ta không sợ chết vì chết không phải là chấm hết, mà chỉ sợ nghĩ điều xấu, nói ra lời độc, làm điều ác. Vì sao chúng ta chẳng nên than vãn: Tại sao tôi khổ thế này? Tại sao tôi ăn ở tốt vậy mà Trời nỡ hại tôi?... Vì đó là cái quả đáng chúng ta phải trả cho nhiều kiếp trước nếu chúng ta không hướng thiện. Hiện tại chỉ cần thân, khẩu (từ suy nghĩ, lời nói và việc làm) luôn luôn hướng thiện, không tham, không sân, không si là tự mình đã giải thoát nạn khổ cho mình rồi. Trời, Phật chẳng ở đâu xa mà ở ngay trong mỗi người. Ngài sẽ tác cho ta cái ý tốt đẹp để nghĩ, chỉ dẫn việc tử tế để ta làm ở mọi nơi, mọi thời điểm giúp ta thoát khổ. Ta không thể

thoát khổ nếu tâm ta vẫn tham, vẫn sân, vẫn si. Ngài sẽ không giúp giải thoát cho ai còn chất chứa trong mình tham sân si.

Tại sao tôi lại có thể viết ra được những điều này? Vì tôi đã được trải nghiệm qua một thời gian dài với tiếng nói trong đầu. Tôi có cơ duyên tương tác cùng tiếng nói đó. Tiếng nói lúc thì tra tấn tôi về tinh thần, lúc lại an ủi tôi; lúc thử thách tôi, lúc lại chỉnh sửa những suy nghĩ lệch lạc của tôi; lúc cho tôi làm điều này điều kia, lúc lại ngăn chặn. Có khi tiếng nói nhắc lại những sai lầm, những khuyết điểm trước đây của tôi mà chỉ mình tôi biết. Lúc đầu, tôi không hiểu sao tiếng nói ấy (Ngài) đóng vai quan tòa một lần nữa, khơi gợi lại những điều chẳng hay ho gì trong quá khứ của tôi, đem nó ra để xét xử tôi? Nhưng rồi tôi hiểu rằng, Ngài nhắc lại là để từ đó tôi rút ra bài học tự sửa mình.

Khi bị đem ra “xét xử”, tôi không chối bỏ những lỗi lầm, cũng không biện minh cho mình mà chỉ im lặng. Những lúc này, tôi luôn ở trong trạng thái chóng mặt, hay quên, mệt mỏi và chán nản. Chỉ khi nào tôi đưa ra được một lý do chính đáng thì tiếng nói mới buông tha, không nhắc tới chuyện cũ nữa. Tôi nhớ thời điểm bắt đầu nghe được tiếng nói của Ngài, tôi chưa bao giờ nói sai, nói dối khi Ngài hỏi những chuyện cũ của tôi.

Nhiều lần ra Chùa Hang, tôi rất muốn hỏi Thầy tôi (Thầy Phú) về những điều xảy ra với tôi, nhưng chưa lần nào hỏi được. Tôi điện thoại cho Thầy, Thầy luôn động viên tôi hãy cố gắng một chút, cố gắng một chút. Thầy không chỉ cho tôi cách khắc phục mà chỉ động viên thôi. Sau đó, đầu tôi cũng nhẹ bằng đi, hết đau, hết chóng mặt. Tôi lại bắt tay vào công việc rồi cũng quên đi. Hiện tượng như vừa kể cứ lặp đi lặp lại từ năm 2014 đến 2015. Sang năm 2016, tiếng nói không tra khảo, bắt lỗi tôi nhiều như trước nữa. Nhưng khi ở nhà hay đi ngoài đường bất kỳ tôi nhìn thấy ai, thấy gì, nghe ai nói, ngửi thấy mùi gì, Ngài đều đặt các câu hỏi cho tôi. Có những câu hỏi rất vô lý buộc tôi phải trả lời. Nếu tôi im lặng, Ngài làm cho tôi chóng mặt, đau đầu, còn nếu trả lời thì thế nào cũng sai. Ngài cũng mắng chửi tôi. Rất nhiều lần tôi đã phải gào lên trong tâm thức: *“Đây không phải là Mẹ tôi. Mẹ tôi là Phật Quán Âm, Ngài từ bi và rất thương tôi cơ”*. Không chịu buông tha tôi, tiếng nói bảo: *“Ta với mi là một”*. Tôi cho Ngài biết là không bao giờ tôi nhận điều xấu đó. Tiếng nói đó lại nói: *“Những kiếp trước mi cũng chửi bậy như vậy, nói bậy như vậy, cho nên bây giờ ta chửi lại cho mi nghe”*.

Những lúc như thế, tôi không cảm thấy sợ mà chỉ thấy mệt mỏi. Tôi nghĩ chắc mình bị loạn thức. Lập tức tiếng nói nhắc tôi: *“Nếu biết mình là loạn thức thì chẳng bao giờ loạn thức cả”*. Cũng phải! Nhưng tại sao tôi lại khổ thế này, tôi không muốn sống nữa, tôi muốn được chết. Tiếng nói hỏi tôi sẽ chết theo cách nào? Treo cổ, hay lao vào ô tô, hay uống thuốc tự tử. Tôi nói tôi không chọn những cách ấy, tôi muốn ngủ và được ra đi trong giấc ngủ một cách nhẹ nhàng. Nghĩ thế, tôi đến chỗ ghé đu nằm xuống ngủ mong được chết theo cách đó. Vừa nhắm mắt lại thì tiếng nói trong đầu tôi lại nói: *“Chết mà mặc bộ quần áo xấu thế, thay bộ quần áo đẹp nhất đi!”*. Tôi nghĩ cũng phải và trở dậy thay bộ quần áo đẹp nhất, ngã mình lên ghế và ngủ được ngay vì quá mệt mỏi. Tôi chẳng biết đã ngủ được bao lâu, chỉ biết khi tôi tỉnh dậy đã nhận ngay câu hỏi: *“Ồ, thế sao chưa chết à?”*.

Thật tình, đã nhiều lần tôi xin được chết mà không chết được. Trong tôi, tâm thức như rối loạn, song tôi vẫn làm chủ được.

Có một lần tôi đang làm thức ăn, Ngài đã đẩy cảm xúc của tôi lên cao bằng sự hăm dọa tới các con tôi. Tay đang cầm con dao sắc nhọn, tôi kêu Phật Quán Âm danh hiệu Ngài và đưa con dao kề vào cổ mình. Trong tâm thức, tôi hình dung mình đang tự cắt cổ mình, nhưng tôi không muốn chết theo cách đó. Vậy ai đã tác vào tôi ý định tiêu cực đó? Người đó đang hiện hữu trong tôi, rất rõ, rất rõ.

Ngày 30, 31 tháng 12 năm 2017:

Không hiểu vì sao Ngài không cho tôi viết, mà truyền cho tôi một cảm giác khó chịu bức bối. Đầu tôi trống rỗng, chẳng có chữ nào để viết. Tôi đành phải chuyển sang làm việc khác. Tôi không hiểu tại sao việc viết lách của tôi lại trì trệ thế này. Đề cương Thầy giao mãi không hoàn thành.

Ngày 01 tháng 2 năm 2018:

Sáng nay ngủ dậy lòng tôi nhẹ nhõm, tâm trạng thoải mái. Tôi bắt tay vào học với tâm thế chủ động và hứng khởi. Tôi không loay hoay với các việc bếp núc nữa. Đúng 4h30 tôi ngồi viết bài. Tôi cảm thấy Ngài chuẩn bị cho tôi viết bằng việc tác ý sẵn cho tôi. Tôi nhận ra Ngài lo lắng cho tôi. Tôi phải tiếp tục thôi.

Ngày 02 tháng 2 năm 2018:

Tôi viết tiếp đề cương. Ngài chờ tôi viết, viết tới đâu mới ra ý mới tới đó. Tôi nói với Ngài: *“Viết như thế này thì bao giờ con mới viết xong đề cương cho Thầy con đây ạ?”*. Không trả lời câu hỏi của tôi, Ngài nói: *“Viết lại rồi đóng thành tài liệu, thành sách để các con, các cháu đọc để mà sống cho tốt”*.

Câu nói của Ngài chỉ cho tôi thấy ý nghĩa của những điều tôi viết ra. Đó là giúp các con, các cháu đời sau hiểu tại sao lại phải tu sửa bản thân.

Ngày 07 tháng 5 năm 2018

14. Tôi đang sống với hai trạng thái

- Một trạng thái là cuộc sống hiện tại.
- Một trạng thái là cuộc sống trong tâm thức.

Tiếng nói biết tôi muốn điều gì ở con tôi, ở chồng tôi, và tất cả những người xung quanh tôi. Tiếng nói cũng biết tất cả nỗi khổ của riêng tôi và tất cả nỗi khổ của người phụ nữ nói chung. Câu chuyện tôi đề cập sau đây xảy ra cách đây 5 năm khi tôi mới được nghe tiếng nói trong đầu. Ngài bảo tôi chuẩn bị một cái lễ bao gồm hoa và trái cây đặt ở ngay bếp, khẩn xin Phật để không phải vào bếp nhiều nữa cho bớt đi nỗi vất vả, nhưng phải giấu không cho chồng tôi biết để tránh rắc rối. Tôi thấy có lý, phải giải phóng mình khỏi chuyện bếp núc thì mới có thời gian, mình đã ăn chay (ăn chay không phải cầu kỳ) mà sao lại vẫn cứ vất vả, suốt ngày nấu nướng.

Tiếng nói nhắc tôi mỗi buổi sáng sớm khi ra vườn nên nói chuyện với cây cối. Tôi vốn rất yêu cỏ cây hoa lá. Tôi xem chúng như những người bạn của mình. Mỗi khi thăm thì trò chuyện cùng cây trong tôi luôn tràn ngập cảm xúc yêu thương. Tôi cứ đi từ cây này sang cây khác, hít ngửi mùi

hương của hoa lá. Chính Ngài đã nhân lên trong tôi cảm xúc yêu thương này. Ngài tác vào ý nghĩ của tôi bằng tiếng nói: *“Con phải chăm chút vườn cây kỹ càng, chu đáo. Nếu cứ suốt ngày ngồi đọc sách như thế kia (ý chỉ vào chồng tôi) thì Mẹ không nói chuyện được”*.

Tôi cũng không biết có phải như vậy không, nhưng đúng là nếu tôi vào đọc sách, nghe Thầy giảng giáo lý hoặc xem ti vi, v.v... là tôi không nghe thấy tiếng nói trong đầu nữa. Bởi Ngài cho tôi biết: *“Mẹ cũng bận đọc sách, cũng muốn nghe Thầy con giảng giáo lý và cũng thích xem ti vi, ... nên Mẹ không nói chuyện với con”*. Tôi ngộ ra rằng, nếu ý thức của tôi hướng ra ngoài thì thường tôi không nghe thấy tiếng nói trong đầu nữa.

Thời gian này tôi không thể chủ động trong mọi việc. Ở nhà tôi nhìn đâu cũng thấy việc. Tiếng nói nhắc tôi làm liên tục, việc này làm chưa xong đã chỉ tôi làm sang việc khác. Tất nhiên đều là những việc cần phải làm. Việc nào cũng đến tay tôi. Tôi ước gì mình có phép thần thông để điều khiển các vật dụng trong nhà cho công việc chạy.

Thấy tôi quay như chong chóng mà chồng tôi thì ngồi xem ti vi, tiếng nói tác vào tôi dường như khích tôi làm cơn giận chồng trong tôi dâng lên. Giận thì giận nhưng tôi chỉ để trong lòng thôi, không bộc lộ ra bằng lời nói, cử chỉ hay hành động. Tôi im lặng vì biết nói cũng vô ích. Sống với nhau mấy chục năm rồi, nói cũng nhiều rồi, những lần đụng độ cũng không ít nhưng chẳng giải quyết được gì. Tôi nhủ lòng bao năm nay chịu đựng được, bây giờ cũng đành chịu đựng tiếp thôi. Có lẽ vì thế mà tôi được Ngài luôn ở bên chỉ dạy, động viên tôi như một người Mẹ, một người Thầy và như một người bạn. Tôi vừa sợ, vừa kính phục Ngài.

Ngày 08 tháng 5 năm 2018

15. Ngài dạy tôi như một người Mẹ sắp xếp công việc nhà

Ngài suy nghĩ thay tôi mọi chuyện, tôi chỉ phải thực hiện. Tôi rất sung sướng và thấy thoải mái vì các ý tưởng Ngài luôn hoạch định sẵn cho tôi. Khi giải quyết công việc, Ngài thường vạch ra cho tôi phương án thực hiện nếu tôi chưa tìm được giải pháp, hoặc nếu phương án tôi tìm ra chưa thật sự tốt thì Ngài đưa cho tôi những phương án tối ưu. Tôi vui lắm! Ngài chỉ dạy tận tình, tỉ mỉ. Chẳng hạn, việc chuẩn bị bữa ăn như ăn món gì trong ngày, tắm ướp thực phẩm ra sao, nêm nếm thêm bớt gia vị thế nào cho hợp lý để có món ngon Ngài chỉ từng chút một.

Ngài không cho tôi để thức ăn dư trong tủ lạnh. Khi đồ ăn nhiều, Ngài nói tôi chia cho cháu giúp việc mang về (nhà tôi có thuê một cháu giúp việc theo giờ). Khi đi siêu thị, Ngài nhắc tôi mua cho cháu giúp việc lúc là túi đường, lúc là chai dầu ăn, lúc là chai nước tương, v.v... Ngài muốn tôi biết chia sẻ với mọi người xung quanh, biết cảm thông với những người lao động nghèo khó. Ngài nói với tôi rằng, làm được như vậy mỗi ngày ai cũng có một niềm vui nho nhỏ, người giúp thấy vui, người được giúp càng vui hơn.

Nếu có ai đó vay mượn tiền tôi nhưng khó có điều kiện trả, Ngài nói tôi xóa nợ cho họ. Ngài phân tích rất chí lý rằng: *“Con có phải vì mấy triệu đó mà nghèo đi đâu”*. Ngài nói đúng quá. Với người có hoàn cảnh khó khăn thì mấy triệu là rất lớn, còn đối với tôi thì mấy triệu đồng cũng không làm tôi nghèo đi được. Tôi vẫn đủ tiền để dùng mà, ăn không bao nhiêu, quần áo chẳng thiếu, ốm đau thì đã có Ngài chữa trị.

Ngài chỉ dạy tôi cách chi tiêu sao cho hợp lý. Ngài yêu cầu tôi phải chia số tiền thu nhập hàng tháng thành các phần. Làm theo lời Ngài, tôi chia thành nhiều phong bì, mỗi phong bì để một tên, ví dụ như tiền đi chợ, tiền từ thiện, tiền hỗ trợ các cháu đi học, ... trong đó có một phong bì để tên

Ngài (Mẹ Quán Âm). Ngài nói tôi không được đếm và nghĩ tới số tiền trong các phong bì đó, chỉ khi nào có ý kiến của Ngài mới được sử dụng. Chẳng hạn, khi mẹ đẻ tôi mất, Ngài đã cho tôi lấy một phong bì tiết kiệm để tên Ngài để lo đám tang. Ngài là có thật, là con người thứ hai luôn hiện diện trong tôi, lo cho tôi chu đáo từng chút, từng chút như vậy đấy. Ngài giám sát rất chặt chẽ mọi việc tôi làm, chỉ dạy tôi từng li từng tí. Tôi làm theo sự chỉ bảo của Ngài. Lương hưu hàng tháng, tôi dành một nửa gửi về cho mẹ đẻ, còn lại gửi tiết kiệm ở ngân hàng. Các con đã lớn, công ăn việc làm của chúng ổn định, nỗi lo lắng về cơm áo, gạo, tiền không đeo bám tôi như trước đây nên tinh thần tôi rất thanh thoi. Và một điều thật tuyệt vời làm tôi rất yên tâm là khi trong nhà có người đau ốm, chỉ cần chấp tay cầu xin, Ngài sẽ chữa cho khỏi bệnh, chẳng phải dùng tới viên thuốc nào.

Không biết bao nhiêu lần và cả ngay khi đang viết những dòng này, Ngài luôn hỏi tôi: *“Mẹ có thật không?”*. Tôi trả lời: *“Mẹ là có thật!”*. Bây giờ tôi biết Ngài đã điều khiển tất cả suy nghĩ, cảm xúc và hành động của tôi. Rồi đây, đến lúc nào đó tôi cũng ra đi theo ông bà tổ tiên - đó là quy luật của trời đất. Nhưng đi về đâu? Tôi luôn tự hỏi. Ngài an ủi tôi: *“Mẹ sẽ sống mãi và khi cái thân già nua bệnh tật này trả về với tứ đại thì Mẹ sẽ đem con đi theo về với Phật”*. Tôi chấp tay cảm ơn Ngài. Được về với Phật khi từ biệt cõi trần này là ước nguyện của tôi. Tôi tuyệt đối tin, có một thế giới sáng như ngọc lưu ly, một thế giới an lành nơi cõi Phật. Ở đó con người sống thật hạnh phúc và an vui không còn vướng bận điều gì. Nơi đó không có bệnh tật, dối lừa, buồn khổ,...

Viết lại, ngày 09 tháng 5 năm 2018

TB:

Ngày hôm qua và hôm nay tôi nghe lại bài 50, hiện tượng Ngũ âm ma trong Kinh Thủ Lăng Nghiêm, tôi thấy có tôi ở trong đó, tôi rất sợ. Sáng nay, Ngài đã nói cho tôi về Chùa để xin Thầy giảng kinh này, tôi đồng ý. Và Ngài cũng cho tôi viết lại bài này để củng cố lòng tin cho tôi. Thế là ý định về Chùa ngay bây giờ tạm gác lại.

16. Tôi là ai?

Tại sao tôi lại có thể viết ra những diễn biến trong tâm thức tôi một cách rành mạch thành những câu chuyện? Vì chính Ngài đã tác vào hành động, vào cảm xúc của tôi khi tôi làm việc đó. Và bao giờ Ngài cũng phân tích một cách rất rõ lý do, ý nghĩa của mỗi việc làm.

Khi ra Chùa lần đầu, sự hiểu biết về các thuật ngữ trong Phật giáo của tôi là số không. Phật là gì? Pháp là gì? Bồ đề là gì? Căn, trần là gì? tôi không hiểu. Nhất là khi nghe tới ngũ uẩn, tôi thấy sợ sợ. Khi tiếng nói giảng giải cho tôi biết ngũ uẩn là những con quỷ xấu vốn đã tích tụ trong tôi, tôi tin ngay và vô cùng sợ hãi. Tôi từng xem clip trục quỷ trên mạng nên tôi tin là thật.

Những gì tôi đang cảm nhận bằng sức mạnh của cơ bắp bằng mắt là có thật và ý thức tôi hiểu như vậy. Nhưng lúc này nếu mọi người nhìn thấy tôi sẽ nghĩ tôi bị loạn thức, bị điên khùng, ... Khi ngồi viết lại những gì đã xảy ra hơn 5 năm qua thì tôi hiểu rằng tôi loạn thức (nhưng chỉ lúc ở nhà) là do Ngài tác. Nhưng khi tôi ra khỏi nhà, Ngài lại chọn cho tôi những bộ quần áo đẹp phù hợp với mục đích, nội dung công việc. Tôi phải mặc đẹp, phải Model, phải thơm tho, sạch sẽ và phải toát ra tính nữ nữa.

Hôm nay là ngày 01 tháng 2 năm 2018, tôi viết lại sự việc đã xảy ra từ tháng 10 năm 2013. Sự việc thế này:

Tôi hỏi Ngài:

- “*Mẹ ơi! Tại sao khi đó mẹ lại cho con điên dại như vậy ạ?*”.

Im lặng một lúc Ngài trả lời tôi:

- “*Vì khi đó con còn dốt về giáo lý của Đức Phật, mà Thầy con gọi là vô minh đấy, mà đã là vô minh thì con người sẽ khổ. Bây giờ thì Mẹ không thể phân tích cho con về ngũ uẩn như thế được rồi*”.

Nhưng giờ này tôi biết là “... vô trí diệt vô đắc”. Qua những cuộc đối thoại với tiếng nói bằng ý nghĩ, câu hỏi lại được đặt ra: Ai đang điều hành trong ý thức và hành động của tôi? Tôi là ai?

Viết lại, ngày 11 tháng 5 năm 2018

17. Người thứ hai trong tôi

Tiếng nói trong đầu là người giám sát giúp tôi tu sửa tính cách. Mỗi khi ai đó hay chuyện gì đó làm cho tôi khó chịu, vui mừng hay hồi hộp, tiếng nói trong đầu can thiệp ngay. Tiếng nói đối thoại với tôi, chất vấn tôi, phân tích giảng giải cho tôi. Có lúc, tôi nhận thấy trong ý của Ngài có ý của tôi. Như thế có nghĩa tôi đã chen vào lời Ngài, là nói leo nên dễ mắc lỗi với Ngài.

Sau này tôi cố gắng im lặng lắng nghe Ngài nói để mình không “nói leo” nữa. Tôi đưa suy nghĩ của tôi lên trên thóp và nhắm mắt lại, tôi tránh không nói hoặc suy nghĩ theo Ngài. Cả khi Ngài hỏi, tôi cũng tránh không trả lời. Tôi hoàn toàn im lặng. Lúc này Ngài hay làm cho đầu tôi nặng trĩu, tôi thường không tập trung vào công việc, rất hay quên và cũng rất hay sân giận. Tôi thực sự mệt mỏi. Nếu tôi tránh không trả lời thì một lúc sau thế nào tiếng nói cũng hỏi lại làm cảm xúc sân giận lại tới. Không biết tiếng nói giận hay tôi giận đây?

Vào những năm 2014, 2015 và 2016, tôi hay giận tiếng nói trong đầu mình vì tiếng nói là có thật, là con người thật trong tôi, là Ngài hiện hữu trong tôi cùng ăn, cùng ngủ. Tôi nhìn thấy cái gì, nghe thấy cái gì, cảm nhận ra sao trong ý thức Ngài nghe và biết hết. Khởi đầu, những nhận xét đánh giá của Ngài giống tôi, nhưng nếu tôi nghĩ tiếp hay nghĩ theo, Ngài sẽ tiếp tục triển khai câu chuyện. Cuối cùng tôi dễ bị vướng vào những suy nghĩ và những cảm xúc tiêu cực. Thế rồi Ngài hỏi có phải con nghĩ như vậy không? Và Ngài bắt lỗi tôi, bắt tôi sám hối trong tâm thức và hứa không tái phạm lại nữa. Thời gian này tôi mệt mỏi vì hay bị Ngài bắt lỗi.

Sang năm 2017, tôi bắt đầu được vào học kinh Đại thừa và Thầy thành lập nhóm nghiên cứu Kinh Bát Nhã. Ngài cho tôi học một cách nghiêm túc. Nhờ những bài giảng về Kinh Bát Nhã – “Đại Thừa” của Thầy cùng với những gì đã được trải nghiệm trong 5 năm qua, tôi thấu hiểu Ngài là ai và tôi là ai. Tôi và Ngài đã chung sống “hòa bình”, tôi thật hạnh phúc khi có Ngài trong cuộc sống này. (Đây là bài mà phần sau tôi được Ngài đọc cho viết).

18. Tiếng nói cho tôi cảm xúc không sợ hãi và sợ hãi

Một lần ra Chùa, đã muộn, tôi tự đi một mình từ phòng họp về khu nhà ở (tôi chưa bao giờ dám đi một mình vào tối muộn như vậy, thường nếu muộn tôi phải hẹn người lên đưa về). Tôi đã ráng đi từ phòng họp ra tới khu Tam Bảo. Từ khu Tam Bảo về nhà ở thì trời tối và vắng lắm. Tôi đang chần chừ tính gọi điện thoại nhờ giúp đỡ thì nghe thấy tiếng Ngài nói: “*Có Mẹ đây! Có Mẹ đây! Con đi đi!*”.

Tôi mừng lắm. Nghe theo lời chỉ dẫn tôi mạnh dạn bước đi. Xuống đến giữa dốc tôi vẫn thấy sợ lắm. Hai bên cây cối như ôm trọn con đường. Ban ngày nhìn rất đẹp, rất nên thơ, còn bây giờ tối thui, không nhìn thấy gì. Đúng lúc đó, tiếng nói trong đầu tôi lại chỉ bảo: *“Mắt nhìn thẳng, không nhìn sang hai bên”*. Tôi tuân theo sự chỉ dẫn. Tôi đi qua từng đoạn đường với nỗi sợ hãi, đầy căng thẳng. Rồi cuối cùng, tôi cũng về tới khu nhà nghỉ. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Nhờ sự đồng hành và chỉ dẫn của tiếng nói trong đầu mà lần đầu tiên tôi vượt qua được nỗi sợ hãi khi đi một mình trong đêm tối. Tôi thấy vui lắm!

Lần thứ hai tôi trở về khu nhà nghỉ cũng chỉ còn có một mình, tôi nghĩ lần trước đi được, vượt qua được nỗi sợ hãi thì lần này cũng sẽ vượt qua được. Nhưng lần này tiếng nói không chỉ dẫn tôi. Tôi vẫn cứ mạnh dạn bước về phía trước, song chỉ đi được khoảng 5 – 6 bước thôi là tôi nhụt chí, không còn đủ can đảm bước xuống dốc. Tôi sợ lắm và quay ngược lại khu Tam Bảo nhờ một bác trực đưa về. Tại sao tôi sợ hãi khi đi một mình trong đêm tối mà không có tiếng nói chỉ dẫn? Vì tôi không thể tự vượt qua chính mình.

Tôi luôn cảm nhận có người thứ hai trong tôi, xuất hiện trong tôi lúc ở trạng thái không sợ, lúc lại trong trạng thái sợ hãi. Đó là Ngài. Chính tiếng nói của Ngài đã tạo tác tất cả. Ngài thường động viên, hướng dẫn giúp tôi vượt qua nỗi sợ hãi để không biết sợ. Sáng nay khi tôi ngồi viết lại câu chuyện này, Ngài cho tôi biết là Ngài không muốn tôi viết mà chỉ muốn tôi nghe Kinh Lăng Già. Tôi nói với Ngài là: *“Bây giờ là 4h30 sáng, là thời gian con viết và học tốt nhất, con muốn viết bài về Mẹ, còn nghe Kinh Lăng Già thì để chút nữa vừa đi bộ vừa nghe máy cũng được ạ”*. Nói xong, tôi quyết định vào viết bài. Tôi nghĩ đây là quyết định đúng. Nhưng không hiểu sao tôi không thể nào tập trung viết tốt được. Đầu tôi nặng trĩu, các ý nghĩ không tài nào phát ra. Lúc này tôi hiểu Ngài không đồng ý cho tôi viết bài này. Tôi vẫn cố loay hoay viết được một đoạn song ngắn ngủn và lại lúng cùn nữa. Tôi đành phải dừng lại vì nếu không được Ngài ủng hộ thì công việc sẽ khó thành công. Đầu giờ chiều, sau khi thức dậy, tôi tiếp tục công việc dở dang: tôi ngồi viết. Lúc này, được Ngài tác ý nên tôi đã viết được gần 2 trang.

Tôi là ai? Ai đang điều hành trong tôi?

Giờ này khi các sự việc xung quanh tác động vào tôi, nếu tác động đó là xấu (tác động đó có thể là hành vi, thái độ, lời nói) thì trong tôi lập tức xuất hiện các cảm xúc giận giận, tức tức, ghét ghét, coi thường. Những cảm xúc này chính Ngài đã tạo ra trong tôi nên tôi cũng xin Ngài đừng cho con những cảm xúc xấu đó. Tôi khấn khoản xin Ngài: *“Nếu cho con cảm xúc xấu thì con sẽ khổ, người khổ sẽ chỉ là con. Con xin Mẹ hãy cho con được an lành, con không khổ và Mẹ sẽ trong sáng. Mẹ ơi! Là con tu sửa thành tựu. Con đã tìm ra nguyên nhân của sự tham, sân, si của nhân và quả mà con người phải gánh chịu rồi”*. Lúc này Ngài nói: *“Mẹ cho con nghỉ tại đây”*.

Ngày 13 tháng 5 năm 2018

19. Cảm xúc và sự mong muốn không phải của tôi

Từ năm 2014 đến 2015, Ngài tác vào tôi nhiều cung bậc cảm xúc. Nếu ngoại cảnh xung quanh tác động vào tôi bằng lời nói, bằng thị giác, bằng thính giác hay bằng áp lực công việc thì trong ý thức của tôi các cảm xúc xuất hiện rất nhanh, nhất là những cảm xúc tiêu cực như tính sân. Tôi nghĩ mình không tu hạnh nhẫn được có lẽ là vì tôi quá nhạy cảm, quá chấp. Tôi đã bày tỏ bản khoản này với một cô bạn đồng tu đến nhà chơi. Trong giao tiếp, nếu người đối thoại chỉ cần đưa ánh mắt nhìn tôi, hay thay đổi sắc mặt, thay đổi âm lượng của giọng nói là trong đầu tôi đầy ắp những cảm xúc tiêu cực. Như thế, tu hạnh đối với tôi khó rồi đây. Đầu năm 2016, tôi phát hiện

những cảm xúc đó là do người thứ hai tác cho tôi, tôi cầu xin Ngài: *“Khi có chuyện gì tới, xin đừng cho con cảm xúc sân giận này nữa để cho con tu được hạnh nhẫn”*.

Tháng 8 năm 2016, tiếng nói bắt đầu cho tôi học Kinh Bát Nhã. Học Kinh Ma Ha Bát Nhã Ba La Mật Đa đối với tôi là cả vấn đề khó khăn. Lúc đầu học, tôi đọc sách một lúc là hai mắt bị mờ, các dòng chữ bị nhòe đi. Tôi nghĩ chắc mắt tôi bị lên độ nên đi đo và làm lại kính. Nhưng không có gì thay đổi: vẫn lão ở 3,75 độ. Không những mờ, mắt tôi sau đó còn bị đau. Một buổi sáng ngủ dậy, hai mắt tôi dính chặt lại không mở ra được, tôi ngồi cầu xin Ngài chữa mắt cho tôi. Những lúc học, tôi không thể nào tập trung được, bao nhiêu chuyện cứ rối lên, đầu rất nặng, hai mắt dip lại.

Tôi nói với Ngài: *“Xin Mẹ cho con được học Kinh Đại Thừa, nếu không con sẽ không hiểu gì về Mẹ. Thầy con sẽ trách con và các bạn con sẽ nghĩ con là mê mờ”*. Đã nhiều lần đang học tôi đã phải bỏ ra ngoài, đi đi lại lại cho trấn tĩnh rồi mới tiếp tục học. Tôi đã khóc vì giận Ngài quá vì nghĩ tại sao tôi đã sẵn sàng học kinh giáo lý của Đức Phật mà Ngài lại không cho? Tôi có hỏi Ngài điều này thì Ngài trả lời: *“Nếu con đã học và hiểu hết về Kinh Đại Thừa rồi thì còn gì để Mẹ dạy con nữa”*.

Lúc đó, tôi không biết Ngài nói đúng hay không đúng nhưng trong tôi thôi thúc phải học, nếu không học tôi sẽ dốt, sẽ không được giác ngộ. Có một lần Ngài nói với tôi: *“Con này đúng là quên thật, học nhiều mà chẳng nhớ được bao nhiêu”*. Đúng là tôi hay quên. Những lúc vui vẻ tôi vẫn xin Ngài: *“Mẹ cho con xin một cái túi trí nhớ nhỏ bằng cái túi đựng kim thôi. Vì nếu hay quên con sẽ thiếu tự tin ở bản thân con”*. Nhưng Ngài luôn từ chối: *“Điều đó ngoài khả năng của Mẹ”*. Ngài đã trả lời tôi vậy đấy.

Đến cuối năm 2017, tôi đã ngộ ra Tôi là ai (“Vô trí diệc vô đắc”). Điều này bản thân tôi còn thấy khó chấp nhận nữa là những người chưa được học giáo lý Đại Thừa của Đức Phật, không được trải nghiệm, không được người thứ hai trong tâm thức điều hành trong cuộc sống hàng ngày.

“Mẹ ơi! Mẹ là bửu vật vô giá ẩn ở trong cái áo nhor!”.

Tôi đeo kính lão đã lâu, nhưng sau khi đọc hết 3 tập Kinh Ma Ha Bát Nhã Ba La Mật Đa, tôi được Ngài cho bỏ kính lão, không phải đeo nữa. Tôi rất mừng.

Ngày 15 tháng 5 năm 2018

20. Người thứ hai trong tôi, tiếng nói trong đầu tôi là người giám sát để tôi tu sửa

Tháng 10 năm 2013 tôi về Chùa lần thứ 2 để điều chỉnh tâm linh, lúc này tôi đã nghe được rất rõ tiếng nói trong đầu, nhưng tôi không hiểu tiếng nói đó là của ai và vẫn cứ nghĩ đó là ý nghĩ của chính mình. Ra Chùa điều chỉnh lại tâm linh nhưng tôi không bao giờ tâm sự với ai (ngay cả với Thầy Phú) về việc tôi thường xuyên nghe có tiếng nói trong đầu. Ngài không cho tôi kể. Vì thế, tôi không nhận được lời chỉ dạy của Thầy hay lời khuyên của những người đã trải nghiệm trước tôi. Tôi cứ tự mình nhận, tự nghĩ và tự xử lý các sự việc diễn ra trong đầu và xung quanh.

Về Chùa lần này, Ngài nói cho tôi nghe chủ yếu về các chuyện tiêu cực của những người xung quanh, nghe những lời nói xấu về họ. Điều đó tạo cho tôi cảm giác nghi ngờ tất cả. Nghe nhưng để trong bụng. Tôi chẳng bao giờ dám nói cho ai, ngay cả với “đồng chí chồng” tôi cũng không trao đổi hay giải bày nửa lời. Có lẽ vì thế mà Ngài nói tôi có tư chất của người quản lý. Ngài đưa ra các vị trí trong Chùa cho tôi lựa chọn một trong những vị trí đó như thay Thầy quản lý Chùa,

thay em Hoa làm bếp trưởng, hoặc làm trưởng ban giao tiếp, v.v... Nếu có ham muốn về chức tước, danh vọng trong tôi rất dễ xuất hiện những ý nghĩ xấu. Nhưng tôi đâu có tham vọng gì. Tôi ra Chùa chỉ với mong muốn được học, được tu sửa tâm tánh để được về với Phật. Nên khi tiếng nói trong đầu đưa ra các gợi ý đó, tôi đều từ chối. Thế nên, Ngài mới lấy ma, quỷ ra dọa tôi. Cách này thì tôi sợ thật, tôi sợ cả hai con sư tử làm bằng xi măng – khi tu sửa hang mọi người đã đặt chúng ở bên đường – lối đi vào phòng họp. Mỗi lần đi qua đó tôi phải đi thật nhanh không dám nhìn, vì tiếng nói đang dọa tôi trong đầu. Tôi sợ tất cả, sợ cả cái áo tràng làm lễ của cô Hoa treo trên dây. Ngài tác vào tôi cái trí tưởng tượng kì lạ: tưởng tượng buổi tối cái áo tràng này sẽ bay bay khắp phòng. Sợ quá, tôi vội xếp cái áo tràng của cô Hoa lại cất đi. Tối đến, tôi sợ không dám ra phía sau bếp để bỏ rác hay giặt quần áo. Tôi không dám giáp mặt với những Phật tử mà Ngài đã nói trong đầu tôi đấy là quan công công, là gian thần, là A Tu La, v.v... Nhưng Ngài cũng cho tôi những cảm xúc yêu thương khi lần đầu tiên được xem video nói về một Phật tử lớn tuổi của Chùa vào rừng hái lá thuốc, vác bó lá thuốc từ trong bụi cây đi ra. Tôi cảm động lắm. Chùa giữ chân tôi, tôi yêu Chùa có lẽ bắt đầu từ hình ảnh đó.

Tôi nghĩ vào Chùa để được học giáo lý của Đức Phật, để được Thầy hướng dẫn cho mình con đường tu làm sao đến khi chết được đi về với Phật. Chứ nếu ở nhà tôi không có cơ hội để tu vì khi đã nghỉ hưu rồi, dường như việc tiếp xúc với bên ngoài, với mọi người cũng hạn chế. Vậy mà Ngài đã cho tôi tu khi tôi không nhận lớp dạy thêm nữa. Ở buổi học cuối cùng, Ngài cho tôi nói lời chia tay với sự nghiệp giáo dục của tôi bằng ý nghĩ và khẩu hình của tâm linh. Ngài cùng tôi đánh giá, nhận xét những bài luận văn cuối cùng của sinh viên và cho điểm. Ngài tâm sự nói chuyện với tôi khi hội đồng chấm thi kết thúc. Ngài đã dạy tôi phải thành thật, không được nói sai sự thật. Tâm linh rất công bằng và để tránh nhân quả không lành, tôi đã nhất định bỏ hết, không tham gia dạy thêm, không làm thêm nữa.

Khi ra Chùa học những giáo lý cao siêu của Kinh Đại Thừa tôi chẳng hiểu gì cả. Các thuật ngữ nhà Phật với tôi là con số 0. Khi đó Ngài đã tác vào tôi những cảm xúc, những suy nghĩ và những hành vi không phải của tôi. Năm 2013, 2014, 2015, 2016 khi đọc sách Kinh Ma Ha Bát Nhã Ba La Mật Đa tôi đã không hiểu gì, Ngài lại còn “bắt” tôi làm hết việc này đến việc khác. Điều đó ảnh hưởng đến việc học của tôi: học mà chẳng ra học, rất bập bõm. Tôi đã mất 3 năm để trải nghiệm – những trải nghiệm nghiệt ngã trong tâm thức, biết rằng Quán Âm hiện hữu đó mà vẫn không hiểu Ngài. Khi đã không hiểu Ngài là ai, từ đâu có Ngài, và tôi là ai, vì sao có tôi thì cuộc “đấu tranh” diễn ra trong ý thức của tôi trở nên mạnh mẽ khiến tôi mệt mỏi. Nhưng tôi vẫn rất kính yêu Ngài vì Ngài như một người Mẹ, một người Thầy, một người bạn luôn chia sẻ, thấu hiểu những nỗi buồn vui của tôi, luôn chỉ tôi cách giải quyết mọi việc một cách hiệu quả nhất, giúp tôi rũ bỏ ưu phiền, những cảm xúc tiêu cực và cho tôi thấu hiểu đến tận cùng người bạn đời của mình để tôi phải tự thay đổi, tự giải thoát cho mình.

Khi chưa hiểu thế nào là Nhẫn nhục Ba La Mật, một cô bạn ở Chùa vào Sài Gòn chơi đã nói với tôi: *“Mình đang tu nhẫn mà”*. Tôi đã nói với bạn ấy là tôi không thể tu được hạnh này đâu vì cả cuộc đời này là đã nhẫn lắm rồi, nếu nhẫn nữa thì đúng là nhục, làm sao để tu được nhẫn mà không thấy nhục ?

Lúc đó tôi cầu xin Ngài đừng tác vào tôi cảm xúc sân, giận nữa. Có thể tôi mới tu được hạnh này. Ngài im lặng nhưng tôi cứ xin thôi vì khi đó tôi đã biết cảm xúc là do Ngài tạo ra mà. Cuối cùng, ngày 09 tháng 8 năm 2016 Ngài chính thức cho tôi vào học Kinh Bát Nhã, đó là đọc từng phẩm, ghi chép lại những phần không hiểu để sau hỏi Thầy. Đọc xong mỗi đoạn hay xong mỗi phẩm nếu tôi không hiểu, Ngài tóm tắt ngắn gọn lại cho tôi dễ hiểu dễ nhớ.

Tu tại gia:

“Đồng chí chồng” là đối tác để tôi tu sửa trong tâm thức.

Khi tôi chưa hiểu được thế nào là Nhẫn nhục Ba La Mật thì thái độ trong giao tiếp của tôi, của mọi người xung quanh tôi, cùng với các sự việc tôi nhìn thấy, nghe thấy, ngửi thấy, cảm nhận thấy được Ngài cho biết ngay bằng tiếng nói trong đầu tôi. Tôi chỉ việc nói hay không ý nghĩ đó. Nhưng hầu như tôi chỉ im lặng nghe Ngài nhận xét, xấu có, tốt có với tất cả những gì diễn ra xung quanh. Với người ngoài nếu thấy điều gì đó không bằng lòng thì tôi bỏ qua, nhưng với “đồng chí chồng” tôi biết bỏ đi đâu được, đi ra nhìn thấy nhau, đi vào nhìn thấy nhau. Hằng ngày, việc nhà tôi làm mãi không hết, trong khi đồng chí ấy ngồi đó xem tivi, lướt mạng, đọc sách, tôi thấy mình đúng là “sen”, ô sin, người giúp việc. Tôi cũng cần học, đọc sách, làm bài Thầy giao, v.v... như đồng chí ấy chứ, vậy mà thời gian để được đọc sách của tôi quá ít. Tôi có chút ganh tị với chính người bạn đời của mình. Đã hơn 40 năm chung sống, vợ chồng hiểu nhau quá rồi, có hiểu nhau chúng tôi mới sống được với nhau cho đến bây giờ. Dù âm ứ, tôi vẫn cố gắng làm một “người giúp việc” chu toàn. Vì thế mà Ngài đã đặt cho tôi danh hiệu: “Người nội trợ tu Bồ Tát”. Danh hiệu này dành cho tôi quả là chính xác.

Khi vợ chồng tôi có bất đồng chuyện gì đó như về suy nghĩ, về lời nói, về hành động hay về công việc thì Ngài can dự ngay bằng việc tạo cho tôi cảm xúc sân giận. Giận đấy, âm ứ đấy, nhưng tôi không nói ra vì sợ cả tôi và chồng tôi đều tổn thương. Vì không nói ra để giải tỏa “cục tức” nên tôi khó chịu lắm. Những lúc như thế, tôi đi hoặc đứng sau lưng chồng lườm nguội, còn Ngài thì nói: *“Thật là ghét!!!”*.

Qua học kinh, tôi biết nếu trong suy của mình nảy sinh ý xấu đều bị ghi lại tính vào quả. Tôi xin Ngài cũng phải cho tôi được xả ra những âm ứ, giận hờn vì tôi có ý thức, tính biết của tôi mà. Không ít lần tôi xin Ngài đừng chấp vào tôi cảm xúc sân giận thì tôi mới tu được hạnh nhẫn. Một khi cảm xúc sân giận xuất hiện, tôi không thể nào đẩy nó đi được.

Có một lần khi góp ý cho chồng, tôi đã vô tình chạm đến tự ái của đồng chí ấy. Thế là tôi bị chồng chỉ trích nặng nề. Lúc đó, tôi giật mình và tự hỏi: *“Là vợ tôi không có quyền đó sao?”* (quyền góp ý), *“Tôi sai thật rồi sao?”*. Tôi thanh minh không được. Trước thái độ và những lời nói gắt gao của chồng, tôi không nói nữa và bước ra ngoài để không lớn chuyện. Bước ra ngoài cũng có nghĩa là bước ra khỏi vùng năng lượng xấu, tôi thấy lòng nhẹ bằng. Cảm xúc tức giận tan biến hết, tôi giật mình và hiểu rằng, chính Ngài đã giải thoát cho tôi, “xóa” đi tâm trạng nặng nề khi nãy, cái buồn không còn đeo bám trong ý nghĩ của tôi nữa. Tôi cảm ơn Ngài về việc này. Sự quan tâm của tôi đối với chồng vô tình đã bị hiểu lầm, bị tổn thương khiến tôi tủi thân và buồn lắm chứ. Ấy vậy mà bước ra ngoài không đối đầu, lòng tôi lại nhẹ tênh tênh. Ngài can thiệp đấy.

Sau sự việc này, tôi xin Ngài nếu một khi tôi đụng chuyện với chồng hay với bất kỳ ai thì Ngài hãy nhắc tôi: *“Bên đó là Phật đang nói với con đó!”*. Cũng nhiều lần, Ngài nói câu này với tôi, nhưng lại không “xóa” cảm xúc sân giận trong tôi nên cảm giác thoải mái, lòng nhẹ tênh không đến. Thật là khó ngăn chặn vì cảm xúc đến nhanh lắm.

Ngài nói với tôi:

- *“Khi gặp chuyện cảm xúc sẽ xuất hiện, chỉ cần ý con đừng nảy sinh ý xấu thì Mẹ sẽ giúp con xóa cảm xúc xấu đi là được. Có như vậy buồn phiền không đeo bám vào con được thì con mới nhẹ nhõm, bứt bỏ đi ý niệm xấu, thiết lập được những ý niệm mới “vô thường””*.

Tôi đáp lại Ngài:

- *“Con nhất định tu sửa được vì con đã có Mẹ chỉ dạy”.*

Ngài lại nói với tôi rằng:

- *“Con phải nhớ con là “Người nội trợ tu Bồ Tát”, là người vợ, là người mẹ, là người bà trong nhà. Con làm nội trợ, lo cho con cái, dạy dỗ các cháu là con đang tu đấy, con nhớ không? Chứ không phải về Chùa ngồi thiền, ngồi đọc sách suốt ngày, không chịu làm gì là tu sửa được đâu. Con hiểu không con gái?”.*

- *“Con cảm ơn Mẹ rất nhiều ạ!”* – Tôi trả lời.

- *“Mẹ nhắc con lần cuối, tất cả mọi việc trong nhà là của con, đừng trông chờ vào ai cả. Hãy làm tốt những việc mình làm được, sắp xếp công việc cho hợp lý. Mẹ vẫn luôn bên con, dạy và chỉ bảo con, con hãy tin như vậy!”* – Ngài nói tiếp.

Tôi cảm động vô cùng. Tôi nói: *“Mẹ ơi! Con hiểu rồi, con cảm ơn Mẹ rất nhiều ạ!”.*

Ngày 09 tháng 6 năm 2018

21. Tiếng nói trong đầu: Tôi là ai?

Ngài hỏi chuyện và nói chuyện với tôi nhiều lắm, Ngài hiện ra trong tâm trí tôi như một bà tiên, chỉ dạy tôi đủ mọi chuyện. Mỗi khi tôi nghĩ, thấy, nghe, ăn uống là tiếng nói tham gia hỏi chuyện ngay. Tiếng nói đối với tôi thật gần gũi chẳng khác gì người Mẹ, người bạn thân, người Thầy, một chánh án Bao Công (Mẹ là quan tòa trong tôi). Tôi yêu tiếng nói cũng có nghĩa tôi yêu Mẹ. Mẹ nói với tôi: *“Mẹ chỉ động viên con, còn Mẹ không làm giúp con được”.* Mẹ cho tôi các hạnh tu và giám sát tôi.

Mẹ là người thầy chỉ bảo tôi, vạch ý tưởng mỗi khi tôi bế tắc. Mẹ cho tôi nói những lời nói hay, nói khéo. Mẹ và Thầy Trần Văn Phú đã cho tôi ngộ ra “Tôi là ai” và cho nhiều nhiều lắm. Tôi thâm nghĩ: “Mẹ là Trí tuệ trong con, trong mỗi người”. Mẹ cũng là vị quan tòa, là “Bao Công” trong lương tâm con người. Mẹ luôn luôn phân xử công bằng.

Người thứ hai trong tôi

Cuối năm 2016 trong một giấc ngủ (Thực ra tôi không ngủ đâu mà nói chuyện với người thứ hai trong tâm thức), tiếng nói đã hỏi đi hỏi lại tôi rằng: *“Mẹ là người thật hay giả?”*. Tôi trả lời: *“Mẹ là thật!”*. Mặc dầu không được diện kiến, nhưng Mẹ luôn hiện hữu qua lời nói trong đầu, trong tâm trí tôi. Mẹ đồng hành cùng tôi trong từng thời khắc, Mẹ tham gia các hoạt động cùng tôi và cho tôi những ý, những lời nói giải quyết, giải tỏa mọi việc khi tôi lúng túng không nghĩ ra được.

Tôi luôn luôn tin “Mẹ là thật”. Mẹ đã cho tôi:

- Những nghĩ suy, ý tưởng.
- Những cảm xúc, cảm giác.
- Những lời nói (khi cái đầu nghĩ ý khác và khẩu nói ra ý khác).
- Sự tương tác cùng Ngài.

Ngài thường nói: *“Mẹ chính là con”*. Tôi thấy cũng đúng vì tôi có phải là tôi đâu. Nhưng tôi cũng nói với Ngài rằng: *“Trí tuệ là của Ngài. Cuộc sống này con chỉ có tính biết và các kinh nghiệm của con thôi ạ”*.

Mẹ ơi! Mẹ là Trí tuệ, là Bát Nhã, là bờ kia để cho con tu tới đó phải không ạ?

Ngày 22 tháng 5 năm 2018

22. Chuyện trong Tôi

Dần dần từ năm 2017, tôi nhận ra Ngài áp vào tôi những cảm xúc từ các câu chuyện như tôi đang trực tiếp nói chuyện với ai đó. Ngài hay bắt và nhắc lại những lỗi của người đó (chủ yếu là tính tham, tính keo kiệt) để tôi nhớ. Trong tôi lập tức cơn sân sân dâng lên, giọng nói của tôi gay gắt nhất là đối với anh em ruột thịt. Điều đó cho thấy rằng tôi còn chấp lắm. Nhưng tại Ngài đẩy chứ, chính Ngài đã nhắc lại chuyện cũ buộc tôi phải nhớ, mà nhớ thì cảm xúc sẽ tới. Nếu Ngài không nhắc lại chuyện cũ (xóa đi) và tạo cho tôi cảm xúc yêu thương thì tôi sẽ không còn mắc vào lỗi chấp trước nữa. Như vậy, tôi tu (sửa chữa) các lỗi tham, sân, si cũng là Ngài cho mới được.

- Ý Ngài cho.
- Cảm xúc Ngài tạo.
- Việc làm Ngài thúc đẩy.

Khi Thầy giảng cái khởi là Tôi – “Tôi” là tiếng nói trong cái đầu này đang điều hành cái thân già, “Trí” cũng chẳng có, “Mạng” thì đến lúc cũng phải bỏ đi. Nếu nhận là Tôi thì Tôi không có – Tôi chính là Ngài.

- Ngài nói (nhắc nhớ chuyện cũ).
- Ngài tạo cảm xúc.
- Ngài thúc mình làm.

Là Ngài rồi. Còn Tôi là ai?

Tôi làm gì có tôi. Tôi là “vô ngã”. Tôi là “bất khả đắc”. Tôi là con rồi được Ngài đưa đẩy đi theo định mệnh – nhân quả.

Tôi cầu xin:

“Mẹ ơi! Con xin Mẹ cho con thực hành Lục Ba La Mật được thành tựu. Con cũng không biết căn cơ của con thực hành Lục Ba La Mật được thành tựu hay không? Chính vì vậy mà con xin Mẹ chỉ dẫn cho con thực hiện thì con mới đạt được thành tựu. Còn nếu Mẹ để cho con tự khởi tính biết để con tu, con làm thì con không đi tới bờ kia được đâu ạ, vì con là “vô tri diệc vô đắc”, trong Kinh Bát Nhã Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đã dạy như vậy ạ!”.

Tôi khẩn cầu: “Mẹ ơi! Nếu Mẹ không khai mở cho chúng con thì chúng con chỉ có tính biết và những kinh nghiệm được đúc kết lại từ cuộc sống này mà thôi. Con không được Mẹ khai mở trí tuệ thì con không làm được những việc lớn như Thầy con mong chờ. Con có Mẹ là để làm việc có lợi ích cho mọi người. Con có thành tựu được như Thầy con mong muốn là nhờ cả vào Mẹ ạ!”.

Ngày 24 tháng 5 năm 2018

23. Tiếng nói trong đầu phạt tôi vì tôi đã đi chơi

Gần đến Noel tôi cùng với mấy bạn già đi nghỉ ở suối nước nóng Bình Châu hai ngày (18 – 19/12/2017). Trở về nhà, khi ngồi viết đề cương, những ý nghĩ trong đầu tôi trở nên rất lộn xộn, tôi không thể viết được gì (điều này tôi đã lưu trong nhật ký). Ngài không đồng ý cho tôi đi chơi – Ngài đã phạt tôi vì đã tranh chấp ghế ngồi. Ngài không nói ra mà phạt tôi bằng cách tác vào ý

nghĩ của tôi làm cho tư duy trở nên rối rắm, không mạch lạc. Tôi không thể học được. Khi tôi ở Bình Châu về, Ngài hỏi:

- “*Con cảm thấy đi chơi có vui không?*”.

Tôi đã trả lời Ngài:

- “*Con thấy không vui lắm, nhưng cũng được vì nơi nghỉ rất yên tĩnh và đẹp*”. (Đúng là chuyện đi chơi lần này với các bạn, tôi thấy không có hứng thú như những lần khác).

Ngày 22 tháng 12 năm 2017, Ngài vẫn tác vào suy nghĩ của tôi làm cho các ý nghĩ lộn xộn. Nhưng may quá Ngài vẫn cho tôi được viết tiếp đề cương. Tôi lặng lẽ thực hiện những việc Ngài đã hoạch định sẵn.

Ngày 23 tháng 12 năm 2017, cô Minh Chấn đưa lên Facebook tin các bạn ra Chùa đã khơi dậy trong tôi mong muốn được về Chùa. Tôi muốn về Chùa để hỏi Thầy về các hiện tượng tôi đã gặp, các sự việc tôi đã trải qua. Ngài thúc tôi gọi điện cho Hồng Nga, cho Minh Chấn. Ngài cho tôi xem các hình ảnh trên Facebook về Chùa. Ngài cho tôi mở nghe bài 50 – hiện tượng ngũ âm ma (của Hòa Thượng Tuyên Hóa trên Facebook). Tôi thấy trong đó cũng có những phần giống tôi nên tôi sợ. Thấy vậy, Ngài nói ngay: “*Thế ai cho con chữa bệnh cứu người. Ai cho con đi làm từ thiện, ai cho con làm những việc có ích cho họ tộc và gia đình. Con đừng nghĩ Mẹ là ma đấy nhé*”. Tôi im lặng. Nhưng rồi lần đầu tiên cũng dám nói thẳng với Ngài là: “*Mẹ nói nhiều quá, con sợ con bị loạn thức*”. Ngài bảo: “*Con loạn thức mà khôn như vậy à*”. Tôi cũng chẳng biết tôi khôn hay dại nữa vì tôi cứ thấy đúng là tôi làm thôi.

Như đã nói, tôi muốn gặp Thầy tôi để hỏi những hiện tượng lạ diễn ra ở tôi. Nhưng cứ mỗi lần ra Chùa thì tôi lại chẳng làm sao nhớ được chuyện này. Còn ở nhà rất nhiều lần tiếng nói giục tôi: “*Gọi điện thoại cho Thầy con hỏi đi!*”. Ngài cũng chỉ cho tôi nên gọi điện thoại cho Thầy vào lúc nào, nhưng tôi rất ngại vì Thầy tôi còn bận nhiều việc lắm.

Hôm nay là ngày 24 tháng 12 năm 2017, tôi được viết tiếp đề cương và thuật lại những chuyện đã xảy ra trong tâm thức của tôi. Tôi thực hiện đúng giờ giấc như đã thỏa thuận với Ngài: đúng giờ học, đúng giờ tập thể dục và đúng giờ đặt mua hoa chuẩn bị cho Tết bởi vì tôi biết nếu không thực hiện đúng sẽ bị phạt. Ngài không còn phạt tôi nữa.

Ngày 23, 24 tháng 12 năm 2017, tôi không phải nghe Ngài nói bấy nhiêu nữa. Tôi biết là nếu tôi ngoan thì Ngài không nói nhiều, không nói bấy bọ nữa. Nếu tôi làm điều gì đó không đúng thì sẽ bị tra hỏi, nói và làm cho chóng mặt, đau đầu ngay. Tôn Ngộ Không luôn bị khống chế bởi vòng kim cô của Phật Quán Âm, tôi cũng giống như vậy.

Ngày 25 tháng 5 năm 2018

24. Ngài như một người Mẹ, một người bạn, một bác sĩ chăm lo sức khỏe & chữa bệnh cho tôi

Đã 5 năm, tiếng nói luôn tác động vào ý thức của tôi cũng có nghĩa là Ngài gần như thay tôi suy nghĩ tất cả. Ngài cho tôi trải qua các cung bậc cảm xúc. Lúc nào Ngài cũng tương tác với tôi tất cả những gì đang xảy ra xung quanh, bắt tôi lựa chọn và sự lựa chọn phải luôn hướng thiện: Lời nói nói ra phải hướng thiện; việc làm phải hướng thiện; ăn uống, ngủ nghỉ cho đến chi tiêu tiền bạc cũng vậy. Đến hôm nay, giờ phút này tôi nhận ra tôi không phải là tôi, mà trong tôi có người thứ hai đang điều hành, nhắc nhở tôi mọi ý nghĩ, mọi hành động. Thật hạnh phúc vì tôi

không cô đơn khi đã ở tuổi xế chiều. Tiếng nói như một người Mẹ, một người bạn và là một bác sĩ chăm lo sức khỏe cho tôi, làm sao tôi yếu đuối, cô đơn, buồn rầu được nữa.

Trước khi được ra Chùa khai mở chữa bệnh bằng tâm linh (lúc này tôi đã ở cái tuổi 60), trong người tôi đang mang một số bệnh gần như mãn tính, không phải đi viện nhiều nhưng nó ảnh hưởng rất nhiều đến sức khỏe và tinh thần. Có thể kể ra:

- Bệnh thứ 1: Đau đầu gối từ khi còn là vận động viên.
- Bệnh thứ 2: Đau gót chân.
- Bệnh thứ 3: Đau khớp ngón tay và khuỷu tay.
- Bệnh thứ 4: Viêm đường tiết niệu và sỏi thận. Tôi đã phải đi cấp cứu điều trị ở bệnh viện nhưng không khỏi.
- Bệnh thứ 5: Trúng gió thường xuyên. Hầu như tuần nào tôi cũng bị trúng gió. Gió chạy vào dạ dày gây ra đau dạ dày; gió chạy vào tiêu hóa gây ra tiêu chảy; gió chạy vào cột sống làm lưng đau như muốn gãy ra, đi mạnh cũng đau; gió chạy vào hô hấp gây ra ho và khàn cổ, không nói được.
- Bệnh thứ 6: Dạ dày. Trong dạ dày của tôi, Polyp lồi nhô, ăn không tiêu, luôn đau âm ỉ, ảnh hưởng nhiều tới sức khỏe và tinh thần, đến chất lượng cuộc sống. Tôi phải đi bệnh viện điều trị, hoặc tự điều trị tại nhà nhưng không khỏi, không dứt điểm và cứ bị lặp lại.

Năm 2013, tôi được Thầy Trần Văn Phú khai mở khả năng chữa bệnh. Có khả năng này, tôi tự chữa cho mình. Và thật linh diệu tất cả các bệnh của tôi hết lúc nào không rõ. Riêng bệnh đau đầu gối, sỏi thận, viêm đường tiết niệu đã khỏi được một thời gian, gần đây đau lại.

❖ **Tiếng nói trong đầu chỉ định trực tiếp tôi chữa đau đầu gối tại Cung Mẫu ở Chùa Hang**

Năm 2014, trong một lần về Chùa tôi đã lên Cung Phật Mẫu để thắp hương, tôi thấy bàn thờ tàn hương rơi xuống nhiều. Bỗng tiếng nói bảo tôi: “*Con lau dọn bàn thờ đi*”. Tôi làm theo. Cũng lúc này, tôi thấy hai cửa sổ cũng đầy bụi. Biết tôi có ý định sẽ lau cả hai cửa sổ, Ngài nói tôi để lúc khác. Nhưng tôi thấy cần phải lau thôi vì không được để cửa sổ trước bàn thờ Phật Mẫu không sạch sẽ. Tôi lau cửa sổ, sau đó lau sàn nhà. Sàn nhà lát bằng gạch tráng men nên rất trơn, khi ngồi lau tôi với ra trước, thế là cái chân trái của tôi bị trượt ra ngoài và đầu gối bên trái bị gập vào trong. Đây là lần thứ 2 đầu gối này của tôi bị đau cũng giống như lần trước. Điếng người, tôi bỏ khăn lau, ngồi bệt xuống, tôi bị choáng vì đau quá. Tôi nghĩ thôi chết rồi, năm 2011 tôi cũng đã bị một lần ở nhà y như vậy: cũng trượt chân khi ngồi lau nhà, cũng bị đúng đầu gối trái (lần ấy tôi phải đi bệnh viện). Ngay lúc này, tôi nghe thấy tiếng nói trong đầu nói: “*Hai tay ốp vào đầu gối, ngồi đó!*”. Tôi lập tức làm theo, và khi cái choáng của cơn đau đã qua đi, tôi bình tĩnh lại, ngồi yên lặng, hai tay ôm vào đầu gối khoảng 15 phút và đứng lên. Tôi sợ đau nên chỉ nhúc nhích, nương nhẹ chân trái. Nhưng lạ quá, tôi không thấy đau, đầu gối cũng không thấy sưng, lần trước khi tôi thấy đau thì chỉ vài phút sau đầu gối đã sưng to, không thấy khớp gối nữa. Tôi bước từng bước để kiểm chứng xem cảm nhận của mình có đúng không. Tôi thấy không đau thật. Tôi bước xuống cầu thang của Cung Phật Mẫu và chuẩn bị tinh thần chống đỡ nếu thấy đau. Các bước đều thấy bình thường, đầu gối trái không đau chút nào. Tôi rất ngạc nhiên và rất mừng. Bằng phép nhiệm màu của Phật pháp, Ngài đã chữa khỏi cái đầu gối của tôi. Tới giờ, rất nhiều người với những căn bệnh nhẹ có, nặng có, hiểm nghèo có đã được chữa lành tại Chùa Hang. Tôi được Ngài chữa bệnh chỉ định bằng tiếng nói trong đầu và bàn tay năng lượng, Ngài ban cho như vậy đấy!

❖ **Tiếng nói trong đầu chữa cho tôi bệnh sỏi thận và viêm đường tiết niệu tại Chùa Hang**

Đầu năm 2017 khi ra Chùa học giáo lý, thận và đường tiết niệu của tôi lại có vấn đề. Tôi đi tiểu lúc đầu nước tiểu màu vàng, sau đó chuyển thành đen như nước trà đặc và mấy ngày sau là đi ra toàn máu tươi. Tôi sợ lắm! Nhìn thấy Chú Hùng – người chữa bệnh và chẩn đoán bệnh bằng tâm linh (Nghe Ngài nói trong đầu, việc tìm ra bệnh của Chú Hùng rất chính xác), tôi xin Ngài cho tôi được chú thăm khám. Ngài im lặng. Thấy vậy, tôi ngại lắm. Ý Ngài là Ngài luôn bên tôi mọi nơi mọi lúc, chỉ dạy cho tôi mọi điều, sao tôi không xin Ngài chữa cho, mà phải nhờ đến Chú Hùng. Biết vậy nhưng tôi vẫn xin Chú Hùng khám, chẩn đoán bệnh cho mình. Những bệnh Chú Hùng chỉ ra cho tôi đều bị Ngài phản bác. Ngài tác vào ý nghĩ cho tôi hiểu không phải bệnh đấy. Ngài còn trêu chọc tôi để tôi không nhờ Chú Hùng điều trị tiếp nữa. Sau khi chào và cảm ơn Chú Hùng, tôi nghe tiếng Ngài nói: *“Con vào Cung Di Lặc ngồi, Mẹ chữa bệnh cho!”*. Mừng quá, tôi vội vàng đi vào Cung Di Lặc ngồi, tôi đưa suy nghĩ vào thận, cầu xin Ngài chữa thận cho con. Chỉ một lúc sau toàn bộ phần lưng của tôi nóng lên. Tôi ngồi chỉ khoảng 30 phút. Từ đó tới nay, thận của tôi ổn, bệnh này không quay nhiều tôi nữa.

Như vậy, đã có người thứ 2 trong tôi chữa bệnh cho tôi rất hiệu quả. Những ai chưa trải qua như tôi khó tin điều này. Nhưng đó là sự thật! Tôi cũng rất cảm ơn Chú Hùng – Bác sĩ tâm linh – đã rất nhiệt tình nhận chữa bệnh cho tôi khi tôi thỉnh cầu. Nhưng Ngài đã không cho tôi nhờ “Bác sĩ tâm linh” chữa vì Ngài cho rằng, chính tôi cũng đã là “Bác sĩ tâm linh” rồi. Ngài nói với tôi: *“Hãy để cho chú ấy được nghỉ ngơi và chữa cho những người khác. Con đã có tâm linh, đã có Phật ở trong con, con đã được nghe các lời dạy bảo của Mẹ thì hãy để cho Mẹ giải quyết các việc của con, con gái ạ!”*.

25. Tiếng nói trong đầu luôn nhắc tôi những chuyện cũ

Vào những năm 2014 đến 2016, tôi luôn bị tiếng nói trong đầu tra hỏi về những việc làm, những suy nghĩ mà chỉ có một mình tôi biết, tôi chưa bao giờ kể với ai, ngay cả những chuyện từ thuở bé khi tôi mới 5 – 6 tuổi còn chưa đi học. Tôi rất ngạc nhiên và không muốn trả lời vì không muốn nhớ lại quãng thời gian in những dấu ấn sợ hãi. Tôi thấy lạ và không hiểu vì sao cứ lúc nào chỉ có một mình thì tiếng nói trong đầu tôi lại hỏi tôi những chuyện đã qua từ rất lâu. Dù những chuyện cách nay đã gần 60 năm tôi hầu như đã quên nhưng khi Ngài nhắc lại, hỏi lại, tôi lại nhớ như in. Tôi một lần nữa buộc nhớ lại những gì muốn quên do câu hỏi mà tiếng nói đặt ra.

Tôi kể thêm một chuyện nữa, trong cuộc đời ai cũng có một vài lần gặp những người cản trở gây khó khăn mang đến cho mình những bức tức, v.v... Tôi cũng không ngoại lệ. Tôi đã gặp tình huống như vậy nhưng tôi vẫn cố chịu đựng vì việc chung, xong việc tôi vẫn giận lắm, tôi nghĩ thầm trong đầu: *“Mày (người gây khó khăn trở ngại cho công việc của tôi) ác quá thì thế nào cũng bị đụng xe”*. Thực tình tôi chỉ nghĩ vậy thôi cho đỡ tức, cho nguôi cơn giận. Chuyện này xảy ra cách đây hơn chục năm rồi, vậy mà Ngài cũng biết và căn vặn tôi. Tôi đành phải nhận thôi, làm sao chối bỏ được. Thật lạ lùng, chỉ là ý nghĩ chứ có phát thành lời đâu, lẽ ra chỉ mình tôi biết thôi chứ, vậy mà Ngài biết và căn vặn tôi. Như thế, tôi không thể giấu “Người” trong tôi được. Người đó là Ngài, Ngài là quan tòa xét xử lương tâm của chính tôi.

Viết đến đây trong đầu tiếng nói tiếp tục nhắc tôi phải viết kể lại câu chuyện tình tay ba của tôi thời trẻ. Chuyện này, tôi chưa hề kể với ai, tôi đã cất và khóa chặt nó vào một ngăn của bộ nhớ. Bây giờ, Mẹ bắt tôi phải mở khóa, lôi ra, viết ra. Tôi không muốn nhắc nhớ lại và cũng không muốn viết vì đã là quá khứ lâu rất lâu rồi. Cây bút trong tay tôi cứ đứng một chỗ trên trang giấy không hề nhúc nhích. Lúc đó, tiếng nói trong đầu hỏi mà như ra lệnh: *“Con có viết ra không?”*.

Tôi buồn cười quá. Tôi nghĩ chỉ là tiếng nói trong đầu thôi mà sao cái bút phải nhất nhất tuân theo. Tiếng nói hỏi tôi như một người nào đó hỏi, tiếng nói tác ý và bắt tôi phải viết lại câu chuyện này. Tôi có hứa với Ngài là tôi sẽ viết vì tôi biết nếu không tôi sẽ bị phạt không được viết tiếp nữa.

26. Chuyện bây giờ mới kể (Tên bài Ngài đọc cho tôi viết)

Năm 17 tuổi, tôi được hai anh làm quen và “chăm sóc” về tinh thần. Một anh là thủ môn nổi tiếng, đẹp trai, đàn hát hay và một anh là bộ đội đang học Đại học Quân sự ở Liên Xô cũ (người bây giờ là chồng tôi). Hai anh đều có những ưu thế để tôi có thể chấp nhận tình cảm của họ (vừa kể đến đây, lập tức trong đầu tiếng nói bảo tôi tham). Tôi tự đưa ra quy định cho mình là nếu anh nào ngỏ lời trước thì sẽ chấp thuận. Mặc dù ở xa vạn dặm, đồng chí bộ đội viết thư ngỏ lời trước. Thế là tôi nhận lời. Từ đó, tôi không quan tâm anh thủ môn nữa. Tôi viết thư báo cho anh biết là tôi đã có “bến đậu”. Nhận được thư, anh thủ môn viết lại cho tôi. Nội dung thế nào không nói mọi người cũng đoán được. Lúc đó, tôi thề hứa hẹn: *“Xin hẹn gặp lại anh ở kiếp sau!”*. Nhủ lòng vậy thôi chứ lúc đó, tôi đâu biết có kiếp trước, kiếp sau. Đọc truyện xem phim thấy các nhân vật thường nói vậy, tôi bắt chước thôi và cũng như là an ủi người ấy. Rồi thời gian cứ trôi đi, tất cả trở thành quá vãng, tôi đâu còn nhớ lời tự hứa hẹn đó nữa.

Vậy mà sau 47 năm, lời hứa hẹn đầy lãng mạn như trong tiểu thuyết đó lại được tiếng nói nhắc tới. Tôi bất ngờ và sợ. Không có điều gì Ngài quên, tôi quên nhưng Ngài không quên. Ngài có trong tôi từ bao giờ mà những chuyện xưa xưa của tôi Ngài biết? Ngài biết hết, nhớ hết để đến lúc kết thúc cuộc đời này, Ngài sẽ mở sổ “Nam Tào” ra để tính nhân quả với tôi. Tới đây, tự dưng tôi nhớ đến bộ phim Hoa ngữ: “Bao công xử án Quách Hòe”. Bộ phim chứng minh cho triết lý “gieo nhân nào gặt quả nấy” là có thật. Những điều được trải nghiệm hơn 5 năm qua đã củng cố trong tôi niềm tin rằng, cuộc đời mà con người đang sống đây là có nhân quả thật sự. Những ai gian dối từ trong suy nghĩ cho đến việc làm đều được ghi lại ở máy tính huyền vi. Những người tham lam, độc ác, mưu hại người, hại muôn loài đều không thể không bị Trời Phật xử phạt vì Trời, Phật ở ngay trong mỗi chúng ta giám sát mọi suy nghĩ, hành vi của chúng ta.

Khi nhìn vào bức tượng hay bức tranh Phật tay cầm một cái lưới chài, tôi càng hiểu hơn câu nói: “Lưới Trời lồng lộng tuy thưa mà khó thoát”. Hóa ra lưới Trời giăng ngay trong mỗi người.

Ngày 15 tháng 6 năm 2018

TỰ SỰ - THƠ

1. Tôi nhưng chẳng phải là Tôi

Từ khi được nghe tiếng nói trong đầu, cuộc sống trong tâm thức tôi hoàn toàn thay đổi. Tôi luôn phải trả lời những câu hỏi tiếng nói đặt ra. Nếu tôi im lặng, không trả lời hoặc lãng sang chuyện khác thì ngay sau đó câu hỏi được lặp lại, đặc biệt là đối với những câu hỏi cho hay không cho (khi muốn cho ai cái gì đấy), đi hay không đi, làm hay không làm. Ngài buộc tôi phải có câu trả lời rõ ràng không hoặc có và những câu trả lời đó phải cho thấy việc làm đều hướng thiện. Ngoài việc luôn đặt ra các câu hỏi, tiếng nói còn nhắc tôi nhiều điều. Chẳng hạn:

- Tiếng nói nhắc tôi phải đi thăm lại những thầy cô và những người mình từng mang ơn trước đây. Nếu cần thì chữa bệnh cho các thầy cô và những người bạn đó. Tôi không hoặc chưa kịp thực hiện sẽ bị nhắc đi, nhắc lại nhiều lần cho đến khi nào thực hiện thì tiếng nói trong tôi mới không nhắc tới nữa.
- Tiếng nói sắp xếp mọi công việc nhà cho tôi và luôn nhắc nhở để tôi không quên (ở tuổi này, đầu óc tôi hay quên lắm).
- Tiếng nói nhắc nhở tôi trong việc tuân thủ giờ giấc một cách nghiêm ngặt: ngủ lúc nào, thức dậy giờ nào, khi nào học, giờ nào tập thể dục, nấu ăn, đưa đón cháu, v.v... Nếu tôi lán việc của giờ này sang giờ khác, đầu tôi sẽ không tập trung được vì tôi đã “phạm luật”.
- Nếu đi ra ngoài tiếng nói thỏa thuận với tôi sắp xếp việc và lộ trình thực hiện, nếu đúng như vậy thì công việc bao giờ cũng thuận lợi và nhanh chóng.

Tôi luôn tự hỏi: **Tôi là ai? Tại sao tôi lại bị tiếng nói chi phối, chỉ đạo, điều khiển toàn bộ cuộc sống như vậy?**

Tôi không nhìn thấy người có tiếng nói trong đầu tôi, bởi tiếng nói đâu có hình tướng, diện mạo. Trong đầu tôi có hai luồng ý thức, một là ý thức của tôi và một là ý thức của ai đó đã xuất hiện trong đầu tôi, chỉ dạy cho tôi như một người mẹ, một người thầy, một người bạn. Tiếng nói hiểu hết tôi cần làm gì? Tôi muốn gì? Không ai hiểu được tôi như chính tiếng nói trong đầu hiểu tôi vậy. Tôi vừa e sợ, vừa kính phục và bị thu phục hoàn toàn. Mỗi khi tiếng nói nói chuyện với tôi thì tôi đi đâu cũng không sợ nữa kể cả đi một mình trong đêm tối. Tiếng nói luôn động viên tôi làm việc dù cho có khó khăn. Khi tôi đã cố gắng hoàn thành tốt việc nào đó, tiếng nói cho tôi điểm 10, tôi rất vui. Tôi nghĩ ở đời khi làm việc gì đó thì không nên tính toán thiệt hơn, mết mết chút, khổ một chút cũng không sao vì Ngài luôn dõi theo và đã chấm điểm rồi.

Tôi đang sống trong hai thế giới: Một thế giới thực tại và một thế giới tâm thức. Thế giới tâm thức đưa ra những suy nghĩ và việc làm tôi thấy là trùng lặp với suy nghĩ của tôi, hoặc là những suy nghĩ tối ưu nhất mà tôi chưa nghĩ ra được. Như vậy, trong tôi luôn có một người thứ hai dẫn dắt tôi, cho tôi suy nghĩ, cho tôi cảm xúc, chỉ cho tôi những phương án tốt nhất để tôi thực hiện công việc một cách suôn sẻ và giải thoát cho tôi tách khỏi những cảm xúc xấu. Tôi không thấy khổ nữa, ngay cả cái chết tôi cũng được ngộ ra, chết là bước chuyển qua một giai đoạn khác, một thế giới khác tốt đẹp hơn.

Cho tới giờ phút này tôi hiểu tôi không phải là tôi. Có ai đó trong tôi đang điều hành các suy nghĩ, các cảm xúc và hành động của tôi mà bấy lâu nay tôi cứ tưởng là tôi. Ngay lúc này đây, tiếng nói trong đầu tôi lại hỏi: *“Con người có chấp nhận được điều đó không, hay lại cho mình là quyết định tất cả?”*. *“Làm sao để mọi người biết được tôi nhưng chẳng phải là tôi?”*: Câu hỏi này tôi cũng đã hỏi lại tiếng nói rất nhiều lần. *“Tại sao con lại có được điều kỳ diệu này?”*. Thì tiếng nói

cũng trả lời tôi một cách đơn giản: “*Vì con đã đủ Barem điểm thì nghe được tiếng nói trong tiềm thức của chính mình*”. Tiếng nói cho tôi tin một cách tuyệt đối rằng Phật không ở đâu xa, Phật ở ngay trong tiềm thức sâu xa của mỗi người. Dân gian có câu: “***Tâm xuất thì Phật biết***”, đúng là tôi biết thật, bạn cũng sẽ biết, mọi người cũng sẽ biết nếu mọi người muốn tìm lại chính mình để thoát khổ.

Bây giờ, khi đặt bút viết, trong đầu tôi xuất hiện những vần thơ. Ngài tác cho tôi làm thơ, viết lại những dòng thơ được sắp xếp sẵn trong đầu. Những dòng tôi viết sau đây là Ngài cho viết:

Năm cũ sắp sửa ra đi (15.12.2018 âm lịch)
Đề cương viết lại chưa vừa ý ai
Tôi là ai? ở trong đâu
Thơ ra theo ý chẳng nghĩ suy được gì
Nếu đặt bút viết lý do
Vì sao tôi viết bài này cho ai
Bao ngày uống nước sớm mai
Nguyện xin tôi viết bài này cho tôi
Trong đầu đã có vần rồi
Ý thơ sắp xếp viết vào giấy thôi.
Tôi là ai, sao chẳng phải là tôi
Ý khẩu thân là ai nhắc vậy
Ý muốn nói đã thấy lời hỏi
“Ở trong đâu” có phải con muốn vậy không?
Ý trong đầu sẽ nói gì đây
Khẩu đã xuất những ý chưa nghĩ tới
Chân ta bước, ý ta không phải vậy
Ai điều hành các vận động chân tay
Cảm xúc của ta ai cho biểu cảm
Rung rinh nhột trong bụng ta cười
Cười một mình có vấn đề không ổn
Thấy chồng ra, tôi chui đại xuống gầm bàn
Giả nhột đồ rơi để tránh cái nhìn “soi mói”
Tôi vẫn biết nhưng cảm xúc tôi không giữ được
Nước mắt rơi trong lòng tôi nức nở
Cảm xúc dâng trào, ai đã ở trong tôi?
Tôi chẳng phải tôi – là ai đó trong tôi
Đang điều hành các cảm xúc - nghĩ suy
Những việc tôi chưa rõ ràng quyết định

Là tiếng nói lại hỏi tôi
Con có muốn làm không?
Chỉ khi nào tôi trả lời tỏ rõ
Là tiếng nói sắp xếp thời gian
Công việc tiến hành thành công tốt đẹp
Sáu mươi năm tuổi bước qua
Tôi vẫn tưởng lâu nay tôi quyết định
Mọi sự việc trong cuộc sống hàng ngày
Nay trải nghiệm ở ngay trong ý thức
Tôi hiểu rằng tôi chẳng phải là tôi
Người sinh ra tôi, cho tôi cuộc sống này
Là tạo hóa có tư duy và trí tuệ
Ở trong tôi và trong tất cả mọi người
Bình đẳng và bất sanh bất diệt
Vắng lặng cảnh bên ngoài, tâm thanh tịnh
Hương vào trong tiếng nói hỏi chuyện xưa
Những khuyết điểm khi tôi còn nhỏ
Nói dối người trên có lần mắc phải
Đúng và sai không ai phân giải
Bé tí ti ai để ý làm gì
Tưởng những chuyện đó lãng quên vào dĩ vãng
Vậy mà giờ đây tiếng nói trong đầu
Hỏi lại tôi những điều như vậy
Không trả lời loanh quaoanh hay im lặng
Đầu tôi đau, chóng mặt bất an
Và nhiều khi tạo ra tôi mắc lỗi
Rồi bắt tôi sám hối sửa ngay
Nghe được tiếng nói trong đầu
Phải đối diện với chính ta, bản ngã
Người trong đầu ta có chối được không?
Ý nghĩ Người cho, việc làm Người đẩy
Không thể dối lừa với chính tư duy
Tôi là ai, mà sao tôi thấy tôi chẳng giống ai
Đã nhiều lúc tôi nghĩ mình loạn thức
Là lại nghe thấy tiếng nói trong đầu

Nếu biết mình loạn thức thì chẳng bao giờ loạn cả
Tôi là ai, và ai đang ở trong tôi
Điều khiển giám sát tôi từng giây phút
Đã năm năm tròn nghe tiếng nói của chính mình
Tiếng dạy bảo nấu ăn, ngủ nghỉ
Như Mẹ hiền chu đáo dạy con thơ
Đi siêu thị chọn đồ không mua, trả lại
Phải mang trả về đúng chỗ, đúng nơi
Tôi ngạc nhiên ai bắt tôi làm nhĩ
Chỉ có tiếng nói trong đầu biết tôi sai hay tôi đúng
Bà tôi dạy cháu tôi đi siêu thị
Và giờ đây một chút vội vàng
Tôi làm ẩu với chính mình bị bắt lỗi
Tôi ngạc nhiên lại vừa xấu hổ
Xấu hổ với mình – chính tiếng nói của mình thôi
Năm năm trải nghiệm hiểu ra
Trong tôi còn có người thứ hai trong đó
Không cô đơn – không buồn nhưng có khổ
Khổ vì mình – nội trợ tại gia
Công việc không tên đè nặng tuổi già
Nhưng trong tôi luôn có người thứ hai trong đó
Đồng hành, đồng bộ sẻ chia vui buồn ...
Sống vui buồn khổ ... mong manh
Thất tình lục dục ở nơi chính mình
Tuổi già đau bệnh bất thường
Ngồi “thiền” nghĩ tới chỗ đau khỏi liền
Hắt hơi, cảm cúm lai rai
Có tiếng nhắc nhở ra vườn hái lá xông
Giờ đây con cháu trong nhà
Chẳng phải vào bệnh viện
Chẳng phải dùng viên thuốc nào
Những bệnh mãn tính nhiều năm
Lúc nào bay mất chẳng hay biết gì
Cả nhà dùng năng lượng vô hình
Bàn tay ấm áp ông bà giờ lên

Chữa tâm, chữa bệnh cháu con
Trong nhà êm ấm, cháu con an lành
Năng lượng chẳng ở đâu xa
Trong con, trong cháu ông bà làm gương
Giờ tay chữa bệnh phát tâm
Cầu xin tiếng nói cứu người thoát đau
Nơi xa ấy Bắc Trung Nam
Người bệnh giây phút con đau dứt liền
Ai đã chữa bệnh cho tôi
Và chữa cho cả những người xa lạ nữa
Không phải tôi mà là Năng lượng vô hình
Đưa suy nghĩ tôi khỏi tâm sẽ tới
Năng lượng yêu thương, năng lượng nhiệm màu
Của tạo hóa trong tôi làm đó
Tôi là ai? Tôi chẳng phải là tôi
Ý của tôi – Tôi làm gì có ý
Nghĩ của tôi – Tôi có nghĩ được đâu
Tôi là ai? Con xin Thầy cho phép
Được nói ra điều giữ kín bấy lâu
Con tìm được con trong bài giảng của Thầy
Xin cho con được viết ra lời chân thực
Những câu chuyện của con đã thực trải
Ai ở trong con để cho con được hiểu
Và biết rằng hôm nay trong bài giảng của Thầy
Khám phá về bí mật con người
Có con ở trong đó ...
Tôi đã nghe thấy tiếng nói của chính mình
Với nhân quả đã tạo ra
Là cuộc sống vận đời hiện tại
Tôi không thấy Ngài, không thấy hình thấy bóng
Chỉ có tiếng nói trong đầu
Tôi thực hiện cũng là ý của Ngài
Ngài tạo ra ý, ra thân, ra khẩu
Và cho tôi cuộc sống này
Cuộc đời tôi là ai đạo diễn?

*Chỉnh sửa trùng tu bóc bỏ bề sâu
Cho tôi hiểu tôi là ai
Tôi làm gì có
Người ở trong tôi, chỉ dẫn tôi làm
Đôi bước tôi trong mệt mỏi buồn vui
Cùng sẻ chia nỗi tằm thân vất vả
Chẳng dấu được gì khi tâm mình khởi niệm
Tiếng trong đầu đã hỏi lời ngay
Trên đời này có ai hiểu được ta
Bằng tâm thức Người trong ta hiểu rõ
Đã bắt lỗi ngay trong đầu không chối cãi
Luật công bằng Trời Đất đã đặt ra
Nhân và quả định mệnh ghi lý lịch
Luân hồi tiếp đến luân hồi
Sướng vui buồn khổ do mình tạo ra
Nay nghe thấy Tiếng Người dạy bảo
Tu tâm, tích đức thiện lương
Không tham, không sân giận si mê
Biết sống tốt để đời bớt khổ
Nếu biết rõ về mình con đường rộng mở
Quê xưa chốn cũ ta về
Chân tâm Bản tánh Niết Bàn trong ta.*

2. Điều bí mật của tôi

Tiếng nói trong đầu tôi chỉ có tôi nghe thấy, chỉ có tôi giao tiếp được với tiếng nói đó, không ai có thể nghe thấy được. Tiếng nói luôn hiểu tôi nghĩ gì, mong muốn gì. Những điều đó tôi có thể giấu được người thân, bè bạn, ... nhưng không thể giấu tiếng nói – Người trong mình. Nhiều lần tiếng nói hỏi đây là tôi nói hay Mẹ nói, tôi không phân biệt được. Nhưng bây giờ tôi biết là không phải tôi nói. Tôi làm gì có tôi? Tôi là ai?

Trên đời này làm sao tìm được một người thân, một người bạn thấu hiểu mình được như vậy. Bây giờ, nếu tôi muốn bất cứ điều gì dù nhỏ thôi trong cuộc sống hàng ngày, tôi sẽ nhận được ngay sự chỉ dẫn, nhắc nhở, động viên, an ủi của tiếng nói. Chẳng hạn, lúc này đây, tôi nhớ lại chuyến đi Sapa – Phan Xi Păng cuối năm 2018, tiếng nói lập tức nói với tôi: “*Là lộc nhưng chỉ là lộc vùng thôi*”.

Mỗi khi chữa bệnh, tôi nghe theo lời chỉ dẫn của tiếng nói. Nếu tiếng nói thúc tôi chữa cho ai mà tôi nghe theo lời thì người bệnh đó sẽ khỏi ngay trong hai hay ba lần truyền năng lượng. Tất cả những chỉ dẫn của tiếng nói trong tôi đều đúng và đều luôn hướng thiện. Mỗi việc tôi làm, tôi

đều thấy rất vui mặc dù có vất vả, có thiệt thòi. Những lúc như thế, tôi không bị tiếng nói căn vặn, chất vấn.

Từ khi nghe được tiếng nói trong đầu, tôi biết mình phải tu sửa ngay trong ý nghĩ (Không được nghĩ xấu, không tham, không sân giận). Cũng có không ít lần, tiếng nói tác vào tôi những ý nghĩ xấu. Để thử thách tôi chăng, hay để tôi rối trí? Lúc đầu tôi cũng bị cuốn theo luồng ý nghĩ xấu ấy vì tôi tưởng là mình nghĩ lung tung. Nhưng sau đó, tôi dừng lại được hoặc chuyển hướng khác. Tiếng nói hỏi tôi ngay: *“Con không muốn nghĩ như vậy phải không?”*. Tôi không muốn tiếp tục những suy nghĩ lung tung, dừng dằng đó trong đầu. Tôi trả lời Ngài: *“Việc đó như vậy là tạm ổn và con không muốn tiếp tục câu chuyện này nữa”*. Tiếng nói không nói nữa, nhưng khi yên tĩnh, tôi vẫn bị nhắc về những việc tôi giải quyết chưa ổn. Ai nhắc? Tôi hiểu đây không phải là tôi.

Tiếng nói trong đầu tác vào tôi, cho tôi suy nghĩ, cho tôi cảm xúc và cho tôi hành động. Như vậy, tôi chỉ là người thực hiện. Tôi là ai? Tôi biết rằng theo quy luật, tới một lúc nào đó cũng giống như ông bà tổ tiên, tôi ra đi và không ai thấy tôi nữa? Vậy tiếng nói trong đầu tôi là Ngài thì đi về đâu? Đọc được ý nghĩ đó của tôi, Ngài nói: *“Chuyện đó con phải hỏi Thầy con”* (Thầy Trần Văn Phú).

Đúng vậy, tôi sẽ phải hỏi Thầy. Chúng tôi – tôi và các bạn đồng tu luôn hướng về Thầy vì Thầy đã tìm và chỉ ra những điều vi diệu cho chúng tôi nhận ra con người thứ hai trong mỗi người mà chưa có sách, báo và tài liệu nào nói đến. Tôi cũng như các Phật tử của Thầy đang trải nghiệm những điều Thầy đã tìm và phát hiện ra. Chúng tôi tin những điều Thầy giảng, qua trải nghiệm của bản thân niềm tin ấy lại được nhân lên gấp bội.

Tôi và tiếng nói cùng sống chung cuộc sống này. Nhưng tôi lại không phải là tôi.

3. Ba vật chứng

Để tỏ rõ tôi là ai không mê mờ khờ dại

Ở trong tôi, có ai đó ở trong tôi

Chỉ dạy tôi và cho tôi ba vật chứng

Xin viết ra đây ba vật chứng thay lời

Tư duy trí tuệ tuyệt vời

Luôn ở trong chúng ta tạo tác

Một là:

*Tranh tôi vẽ bút tự chạy, tôi không phải họa sỹ
Biểu tượng Đất Trời in dấu ấn linh thiêng
Tôi cầm bút nhưng tay tôi không vẽ
Bút chạy đi tôi chỉ dõi mắt chú tâm.*

Hai là:

*Áo lụa tơ tằm trong ngăn óng ả
Tôi mang về chưa kịp giặt phơi
Qua một đêm áo trắng tinh thành bức họa
Lá Bò Đẻ giác ngộ ở trên vai*

Ba là:

*Tóc tôi dài để búi cao
Ai trong tôi đã cuốn cả đêm ngày
Mỗi ngày một kiểu model lắm
Soi gương tôi nghĩ quần sao đây?*

*Ai ở trong tôi làm điều đó?
Không phải là tôi – là Tư duy tiềm ẩn?
Tóc tôi búi trễ, búi cao
Bắt chéo hai bím điệu đà gái xưa
Áo lụa tơ tằm hóa bức tranh
Áo giác ngộ làm cho tôi tỉnh giấc

Ai ở trong tôi đã làm điều đó?
Không phải là tôi – mà ai đó trong tôi
Tạo tác đêm ngày hóa hóa sinh sinh
Hóa cho tôi mái tóc có sừng
Cho nhịp thở, thức ăn thành máu
Hóa cho tôi một đêm áo lụa
Lá bồ đề chứng ngộ ở trên vai

Thấp, cao, da trắng, da đen
“Đấng” ở trong ta, hóa sinh, sinh diệt
Vô thức bút vẽ theo tay tự chạy
Nghề của tôi là vận động thể thao
Ai cầm bút trong tôi cho vẽ
Tiềm năng bí mật ẩn sâu trong người?
Bức tranh, áo trắng, tóc tôi*

Ba vật chứng vẫn còn làm vật chứng
Vậy tôi là ai? Có phải tôi không vậy?
Tôi chẳng phải là tôi – là ai đó trong tôi
Câu hỏi này đã bao ngày bao tháng
Được học Thầy, tôi và bạn đồng tu cùng hiểu
Nhưng quanh ta cha mẹ chồng con
Ai thấu hiểu cho ta điều ta thấy
Giải thích không thông, phải tự tu, phải học
Học theo Thầy, theo bạn, rồi trải nghiệm bản thân
Ở trong ta có Năng lượng vô hình
Là Siêu nhiên, nhiệm màu của sự sống
Là tạo hóa, tư duy và trí tuệ
Lại ở trong ta biến hóa vô lường
Cảm xúc của ta, Ngài cho ta thụ hưởng
Vui buồn đau khổ, chẳng phải ta
Bài Thầy giảng hôm nay cho ta sáng ra
Ở trong ta không phải là ta đâu đó
Sắc Thọ Tướng Hành Thức giả hợp một sát na
Sinh - Lão - Bệnh - Tử ta sống theo quy luật
Bỏ sắc này khẩu, thân, ý, còn đâu
Tiếng nói trong ta Năng lượng vô hình
Sống bất diệt vĩnh hằng trong vũ trụ
Vô hình nên biến hóa nhanh
Tâm khởi sẽ thấy cảnh này thay đổi
Sinh diệt vô thường tướng là như vậy
Chết rồi là hết còn sợ chi
Trong ta tiếng nói tư duy, trí tuệ
Tạo nhân hành nghiệp của ta nhận về
Cảnh trần an phận nghiệp xưa
Tâm luôn hướng thiện, trí mình sáng ra
Trong ta có cả Đất Trời
Để cho ta biết ta là có không
Đi tìm tạo hóa ra con
Là tìm về chính nơi con người mình

Trí tuệ chỉ dạy trong đầu
Trong thân tứ đại là ai điều hành
Cái khổ này ở đâu ra?
Đi tìm Bản Thể để ta hỏi Ngài
Sao người khổ ốm bệnh đau
Người thì điên đảo, trí mình loanh quanh
Người thì bế tắc cuộc đời
Nếu được đối diện cùng Ngài
Ngài và con - chẳng dấu được chi
Mỗi bước con đi mỗi nghĩ suy
Ngài ra ý cho con mong muốn
Ý con chẳng có Ngài ơi!
Ngài khởi ý đó rồi Ngài thúc con
Thức con chỉ biết vậy thôi
Chỉ có tánh biết tưởng mình là tôi
Căn cơ Trời đã lọc sàng
Làm thiện làm ác là Ngài đẩy đưa
Sướng hay khổ Ngài trong ta tạo tác
Ngài gọi cho con khởi niệm
Làm cho con thay đổi kiếp này
Ngài là trí tuệ, công lý, kỷ cương
Phân minh tường tận Luật Trời thực thi
Nay được trực chỉ tâm duy
Con hay hỏi:
Tại sao con lại tìm được “báu vật”
Tạo hóa trong con cũng đã nhiều lần nhắc lại
Vì bụi trần được bóc vỏ trong tâm
Đã tạo lập ở mỗi đời, mỗi kiếp
Tạo hóa là Ngài, không ở đâu xa
Ngài ở trong ta là báu vật vô giá
Ý ta thiện, khẩu từ bi, thân xá chi
Ngài hiện ra như bà tiên trong chuyện cổ tích.

Ngày 19 tháng 12 năm 2019

Điều kỳ diệu của cuộc đời

*Tôi nhưng chẳng phải là tôi
Câu hỏi này đã bao ngày bao tháng
Tôi là ai?
Sao trong tôi có tiếng nói chỉ bày
Lo cho tôi từng miếng ăn giấc ngủ
Sắp xếp việc nhà đi chợ nấu ăn
Chiều đón cháu đưa sau, đưa trước
Đến cuối tuần nấu nướng gặp cháu con
Vui tuổi già vườn hoa đua nở
Tĩa lá, tĩa cành sắp đặt niềm vui
Sớm đọc sách minh sư chỉ dạy
Sách Thánh hiền, nghiên cứu nghĩ ngẫm lâu
Bài Thầy giảng có tôi trong đó
Tôi hết vô minh tỏ rõ mình
Sống và chết ta không còn sợ
Với nghiệp trần trả hết nợ ta đi
Thế giới bên kia bờ giác mong chờ
Bến đang đợi, thuyền con cập bến
Một tích tắc chuyển giao con ngộ ra tất cả
Niết Bàn cực lạc không ở đâu xa
Thất tình lục dục ở trong ta tất cả
Ta đâu có quyết định được đời ta
Trải nghiệm trong tôi cho tôi tỏ rõ
Là tôi, nhưng chẳng phải là tôi
Tôi đang sống song song hai thế giới
Một trong tôi và một cuộc sống đời thường
Tiếng nói trong tôi như người tri kỷ
Như Mẹ hiền, như trí tuệ minh sư
Là bác sỹ chữa bệnh từ tâm
Tôi gior tay tâm khởi niệm cứu chữa
Sóng năng lượng tình thương sẽ phủ
Cắt cơn đau con người bớt khổ
Là tôi nhưng chẳng phải tôi đâu
Người cứu chữa – sóng Năng lượng siêu nhiên*

*Ở trong tôi đêm ngày tạo tác
Không thấy hình, không thấy bóng ở đâu
Chỉ có tiếng nói trong đầu tôi dạy bảo
Tôi làm theo, người bệnh đau bớt khổ
Tôi vui và Người trong đó cũng vui
Một tiếng khe khẽ: “Không cảm ơn tui hả?”
Tôi giật mình đâu có phải là tôi
Trong tưởng tượng tôi chấp tay
Con xin cảm ơn tạo hóa
Đã cho con điều kỳ diệu cuộc đời.*

TP Hồ Chí Minh, ngày 20 tháng 2 năm 2019

LỜI KẾT: HÃY SỐNG ĐÚNG VỚI THỰC TẠI

Trên đây là những câu chuyện, những sự việc, những hiện tượng đã diễn ra đối với tôi. Tôi đã được trải nghiệm. Hơn 5 năm (Từ tháng 9 năm 2013 đến năm 2019) có bao điều kỳ lạ, vi diệu xuất hiện trong cuộc sống thường nhật của tôi và gia đình tôi. Trước đây, tôi chỉ biết có tôi, giờ đây tôi biết trong tôi còn có một tôi nữa. Tôi, một nửa còn lại không phải là tôi, mà là Ngài. Ngài với tôi là hai nhưng lại không phải là hai, Ngài với tôi là một nhưng cũng không phải là một. Tôi đang sống với tâm thức như vậy.

Qua trải nghiệm, tôi muốn nói rằng: Nỗi buồn của quá khứ không tồn tại nếu mình không nghĩ về nó. Niềm vui mình sắp đặt có, nhưng chưa tới nên cũng không cần nghĩ. Hiện tại, tôi đang sống với niềm vui đọc sách kinh Phật mỗi sáng, nghe các bài pháp của Phật khi làm việc nhà. Tôi thấy tự tin khi nhận ra mình có một phần trong các bài pháp đó.

*Vườn hoa cây cảnh nhà mình
Cơm canh mẹ nấu cháu con xum vầy
Cuộc đời mong muốn gì hơn
Hiểu tận ngọn rễ nên cành nên hoa
Ta đây đang sống Ta Bà
Niết Bàn, Cực Lạc chính mình tạo ra
Cảm ơn Tạo Hóa cuộc đời
Cho tôi sống tốt có ngày hôm nay.*

TP. Hồ Chí Minh, ngày 26 tháng 2 năm 2019

Phan Thanh Liên

PHẦN II: SỰ THẬT CỦA THUỜNG ĐỂ

1. Đi tìm lại mình từ chính con người mình

Tám năm trải nghiệm tâm thân

Minh sư khai mở, Tánh ta chỉ bày

Sách Phật nghiên cứu đêm ngày

Bây giờ cầm bút viết lời của Ta.

Hiện tượng nghe được tiếng nói trong đầu và tiếng nói đó tự xưng là Phật, là Thánh, là ông bà cô tổ nhiều đời về chỉ dạy là có thật. Số người được nghe tiếng nói trong đầu rất ít. Hiện tượng đó sau một thời gian có thể mất đi và người ta không hiểu vì sao tiếng nói tự nhiên xuất hiện và tự nhiên mất đi.

Với tôi trước khi nghe được tiếng nói trong đầu, tôi đã tin vào Đấng linh thiêng. Không thấy được Phật nhưng ý thức tôi luôn hướng tới Đấng linh thiêng đó.

Khi nghỉ hưu, điều này càng thôi thúc tôi, về hưu là phải sống khỏe mạnh về thể chất và tinh thần. Mục tiêu và ước nguyện của tôi là khi rời bỏ thế giới này được về với Phật. Từ mục tiêu này, sau khi nghỉ hưu tôi quyết tâm đi tìm về với Ngài. Tôi đi tìm chùa để được nghe giảng giáo lý của Đức Phật để tu hành.

Tôi đi tìm Phật và đã tìm thấy Ngài.

Phật là Giác ngộ - Ngài có thật không? Ngài ở đâu? Mà sao tiếng nói trong đầu dạy tôi như một người mẹ dạy con, như một người thầy dạy học trò và như một bác sĩ chữa bệnh.

Bắt đầu một ngày mới, tôi được đánh thức dậy bởi tiếng nói trong đầu: “*Dậy đi con!*”, sau đó tác ý cho tôi chào Ngài trước. Trong đầu tôi khởi ý: “*Con chào Mẹ!*”. Sau đó, Ngài hỏi: “*Công việc ngày hôm nay có những gì?*”. Lúc đó, trong đầu tôi kể tên công việc, Ngài (Tiếng nói trong đầu) và tôi (suy nghĩ trong đầu) thống nhất thực hiện.

Khi vào bếp, Ngài chỉ tôi cách khuấy cafe, cách xào thịt trước khi kho cho khỏi hôi, thêm gia vị này, gia vị kia, ... Tôi cứ thực hiện theo sự chỉ dẫn của Ngài, sau khi nấu xong tôi mới biết đây là món ăn mà tôi chưa bao giờ nấu, nhưng khi ăn mọi người đều khen ngon và lạ.

Ngài dạy tôi cách cắm hoa trên bàn thờ, cách chăm sóc vườn cây.

Khi đi siêu thị, Ngài nhắc tôi còn thiếu đường, dầu ăn, ... khi ở nhà đã hết.

Ngài dạy tôi cách chi tiêu. Tiền thu nhập hàng tháng Ngài bảo chia ra thành các phong bì, đề tên các khoản chi tiêu trên các phong bì đó, khi cần chi tiêu khoản nào thì lấy phong bì của khoản ấy ra không phải suy tính.

Trong các phong bì, có một phong bì tiết kiệm đứng tên Ngài, Ngài thỏa thuận là phong bì này không được đếm và nghĩ tới, chỉ khi nào có ý kiến của Ngài mới được sử dụng. Khi mẹ tôi mất, Ngài nhắc tôi lấy phong bì tiết kiệm ra để lo cho đám tang mẹ tôi.

Ngài nhận Ngài là Mẹ Quán Âm, là người quán sát và lắng nghe các âm thanh. Sau này, học giáo lý Đức Phật tôi đã tìm thấy sự giải thích này trong Kinh Bát Nhã, tôi cũng ngộ ra tại sao lại có tiếng nói trong đầu.

Ngài là một thầy giáo nghiêm khắc. Ngài nhắc tôi dậy đúng giờ, nhắc giờ đọc sách, nhắc phải viết bài, nhắc nấu ăn, làm vườn, tập thể dục, chữa bệnh cho mọi người, ... nghĩa là mọi việc làm nhất nhất đều nghe theo những lời nhắc nhở trong đầu. Chính vì thế, mặc dù nghỉ hưu nhưng tôi hầu như không có thời gian rảnh rỗi.

Ngài tạo ra các suy nghĩ tham, sân, si. Tự nhiên vô cớ thấy rất giận dữ, vô cớ thấy buồn cười, vô cớ thấy ghét. Trước đây, tôi tưởng đó là cảm xúc của tôi và tôi hay phản ứng ra ngoài, nhưng bây giờ tôi biết rằng, cảm xúc đó không phải của tôi và tôi dừng lại cảm xúc đó. Khi đó, tiếng nói hỏi là Mẹ hay là con thì tôi trả lời đó là Ngài, không có tôi, tôi vô ngã. Các cảm xúc buồn vui, sân giận do chính Ngài tạo ra để thử thách và dạy dỗ tôi, chứ bản thân tôi không có những cảm xúc này. Ngài tạo ra và Ngài hóa giải, chứ không có tôi trong đó.

Những lúc gặp khó khăn trong công việc tôi đều nhận được sự hỗ trợ thuận lợi đến ngạc nhiên. Ví dụ, tôi ước con gái tôi mua được căn hộ ở gần hai vợ chồng tôi để tiện qua lại, thế là tháng 11 năm 2021 con gái tôi đã mua được căn hộ như ý.

Hữu hình biến đổi vô thường

Cơ hợp với lý - ý Trời sắp cho

Biết là chẳng phải vĩnh hằng

Tâm an cảnh lạc, Niết Bàn trần gian.

Tám năm có Minh sư khai mở, tám năm nghiên cứu kinh Phật, tám năm chứng nghiệm tâm thân, tôi tìm hiểu về con người của mình theo sự dạy bảo trong kinh Phật. Tại sao Đức Phật Thích Ca dạy ngũ uẩn giai không? Thức ở đâu ra? Tại sao “Sắc tức thị không, không tức thị sắc?”. Tại sao tôi vô ngã? ... Nhiều câu hỏi về sự tồn tại và hủy diệt của con người sau khi được Thầy khai mở con đường tu Chánh đạo, tôi đã tìm thấy trong kinh Phật và trong quá trình nghe được tiếng nói bên trong, tôi đã hiểu tôi là ai, tiếng nói trong đầu tôi là ai, tiếng nói trong đầu và cái biết cần phải làm gì. Đây là cả một chặng đường trải nghiệm, sửa đổi tâm vô cùng vi diệu và cũng vô cùng khắc nghiệt.

Nếu không có Thầy chỉ dẫn, không nghiên cứu giáo lý Kinh Bát Nhã, Tánh phàm của tôi không được giác ngộ thì chắc tôi sẽ lại trôi lăn theo dòng sông mê. Tất cả đều đã được Trí tuệ sắp xếp, tôi thấy mình đúng là như vậy. Không có cái gì gọi là tự nhiên, cuộc sống này đã được sắp xếp. Nếu không có Tánh Phật mở ra thì sau mỗi sự việc Ngài lại chỉ cho tôi nhận thấy là đang được trải nghiệm vượt qua sân giận và phải ly, sửa chữa tâm mình, vượt qua chính mình. Ngài sắp đặt, đẩy mình vào, cho mình mắc lỗi, rồi Thức mình bị quấy nhiễu, mệt mỏi vì mắc lỗi, ... Sau đó, Ngài (Trí tuệ - Tiếng nói) lại chỉ mình cách vượt qua, bằng cách chỉ cho tôi nghe những bài Thiền Sư dạy cách xả ly trong tâm của mình, ... Những điều này với ai như tôi (Nghe được tiếng nói trong đầu) thì người đó tự biết. Trí tuệ dạy tôi. Trí tuệ (Ngài) tạo ra cảnh, tạo ra cảm xúc, đưa mình vào hành động. Ý thức mình vẫn biết là nếu làm sẽ có chuyện, nhưng cái tưởng lại vẽ ra rất nhiều ý cho mình lựa chọn, mình thích cái điều đó nên mình làm, cái khẩu, cái thân hành vào lỗi chấp cảnh. Ý thức của mình đối diện với cảm xúc: “tìm cách giải quyết”, “hãy đặt những phiền não đó xuống – không quan tâm tới nó nữa vì nó không có thật”. Ngài chọn cảnh, đưa tôi vào cho trải nghiệm, một bài học quá “vu vơ”, đẩy mình dính vào cái chấp hữu “thật êm dịu”, mà mình không thể nghĩ khác và từ chối được. Xong rồi phải vượt qua cái sân giận đó bằng cách buông bỏ như thế nào, không để cho ý thức của mình dính mắc vào đó, vượt qua cái chấp, vượt qua cái tôi phải được rèn luyện ngay trong tâm này. Nếu mình mong muốn làm sao ly được trần cảnh, ly được

phiền não thì phải tìm hiểu nó ở giáo lý và được trải nghiệm sự dính mắc này ở trong tâm. Tôi đã rất nhiều lần biết là không phải mình, mà là Trí tuệ, và cố gắng đè nén sân giận nhưng không được đâu, rồi nó vẫn quay lại tìm mình khi có đủ cơ hội.

Khi tóc tôi bị quấn lên ở ngoài Chùa, tôi xin Thầy phở độ năng lượng để xả tóc cho duỗi ra, thì tiếng nói nói với tôi: “*Ai quấn người đó xả*”. Bây giờ tôi đã hiểu.

Hai năm tôi đi tìm sự dính mắc này từ đâu và cách buông bỏ nó, đến hôm nay, hết năm 2021, Trí tuệ đã mở được cái nút buộc đó cho tôi. Ai buộc thì người đó mở, không ai có thể mở cho mình cái nút buộc đó được. Điều đó phải được trải nghiệm từ trong nội tâm này, phải tự đi trên đôi chân của mình. Đó là sự thực hành trong tâm thức, sự đấu tranh giữa tham, sân, si, mạn, nghi, kiển chấp, ... và các pháp thiện thông qua tám đường đạo (2 mắt, 2 tai, mũi, lưỡi, ý, thân) tu sửa.

Trong cuộc sống tại gia, giữa những mối quan hệ trong gia đình và xã hội thật là khó khăn. Sự chuyển đổi này xảy ra ở trong tâm thức mà trong tôi thì lại có cả thiện, cả chấp và sân giận.

Tôi vô ngã – không có tôi, vậy ai đang sửa lại những nhận biết sai lầm (Vô minh) của tôi. Tôi gọi tiếng nói lúc đầu là Mẹ, rồi là Ngài, là Bát nhã và bây giờ là Trí tuệ. Mà đã là Trí tuệ thì luôn luôn sáng suốt. Còn nếu sai lầm thì đó là cái ý thức, cái tâm chưa giác ngộ vẫn còn nghĩ cái thân này là của tôi, còn làm mê. Khi hết làm mê thì sẽ ngộ và tâm phàm tục này sẽ chuyển hóa hết khổ.

Sau này nghe Thầy giảng Tâm Kinh tôi hiểu, nghe các Thiền Sư giảng trên mạng tôi hiểu và phân biệt được, đọc giáo lý tôi hiểu. Tôi mong muốn được học cách buông bỏ, tôi xin Ngài chỉ dạy cho tôi tập cách buông bỏ trần cảnh, không dính chấp vào phiền não, chỉ cho tôi học cách chấp nhận. Nhờ giáo lý, khi đọc sách, tôi không nhớ được đâu, nhưng khi sự việc xảy đến thì trong tôi hiểu vì sao nó như vậy. Tôi biết, Thức của tôi đang chuyển.

Khi những may mắn, những niềm vui, sự ngạc nhiên về những mong muốn đạt được và sự hiện hữu trùng lặp thì trong tôi cũng hiểu đó là Ngài, Trí tuệ đã sắp xếp cho tôi được như vậy, cho các con, các cháu tôi được như vậy. Và bao giờ tôi cũng cảm ơn Ngài.

Chính xác tôi không thể viết ra, miêu tả được hết sự lạ lùng này trong tôi, mà chỉ có thể là thông qua sự trải nghiệm và cảm nhận của bản thân. Tôi vẫn phải sống cuộc sống này của tôi như bao nhiêu người khác, nhưng với một nhận thức khác, nhìn nhận mọi sự việc xảy ra xung quanh tôi, từ con người đến sự việc đều thay đổi. Tôi không thể viết ra hết những cảm nhận, sự trải nghiệm hiện tại của tôi. Sự thay đổi trong ý thức đến hành động và xung quanh tôi, mọi sự việc trong cuộc sống này cứ dần dần chuyển đổi. Tôi nhận ra điều đó: “Sự vi diệu của cuộc sống này”. Chúng ta vẫn phải làm việc, vẫn phải sống cuộc sống hiện tại với một nhận thức “giác ngộ”. Nếu muốn thay đổi một ai đó và thay đổi cuộc sống này thì trước tiên mình phải thay đổi đã, “giác ngộ” đã thì tự nhiên xung quanh mình cũng sẽ xoay chuyển. Nếu mình có sai hay bị hiểu lầm thì phải rút kinh nghiệm và ngay lập tức buông bỏ ngay tại đây, không cho những phiền não bám víu quấy nhiễu vào ý thức của mình, rồi nó cũng phải tan, không lưu lại trong ý thức. Nhưng cái sự việc xảy ra đó phải dùng đến “giác ngộ” để hiểu biết nó – Nó là ai, nó có thật không? Và lấy cái “giác ngộ” đó để ly, buông bỏ nó mới được. Phải tập luyện, trải nghiệm trong tâm và thân mình, biết mình không có, ai đang điều hành mình, như tôi, phải có Thầy chỉ ra con đường Chánh đạo, có Trí tuệ khai mở sự hiểu biết ở trong con người mình.

Phải tự nghiên cứu giáo lý theo con đường Chánh đạo, không mê tín, tự tin ở chính mình thì Người trong tôi chuyển hóa trong ý thức của tôi và chuyển hóa cuộc sống này của tôi. Đây là sự thật! Khi gặp những khó khăn, để cần làm một việc nào đó, tôi quay suy nghĩ vào trong mình, xin

Trí tuệ chỉ dẫn thì thuận lợi cứ từ từ mở ra và mình có được cái mình cần. Nhiều lúc nó đến làm tôi ngạc nhiên và tôi hiểu ra là Ngài đã sắp xếp. Tôi đang được sống trong cái vui vi như vậy đấy. Sự kỳ diệu của cuộc sống trong nhận thức thay đổi của tôi. Chồng và các con tôi cũng thay đổi, mỗi gia đình nhỏ đều ổn định theo định mức dần đi lên của nó. Sự kỳ diệu đến với cuộc sống bằng cách thay đổi cách nhìn nhận của mình từ trong nội tâm: “Tu sửa” – Nghiên cứu giáo lý của Đức Phật chính là con đường tôi đi tìm về chính mình.

1. Có mình sự khai mở:

- *Năng lượng chữa bệnh và khai mở tâm linh;*
- *Khai mở giáo lý con đường Chánh đạo tìm về chính con người mình.*

2. Tự đọc và nghiên cứu giáo lý của Đức Phật Thích Ca.

3. Được Phật tâm phát khởi cho trải nghiệm và chỉ dạy việc tu hành.

Đó là con đường tôi tìm về với Phật, với sự giác ngộ chính trong tôi!

Cuộc sống này là sự vi diệu. Trước đây, khi bắt gặp câu nói đó, tôi chỉ nghĩ nếu ai nhận được điều đó cũng thật hạn hữu và chắc chắn cũng chỉ có một lần trong đời thôi. Tôi cho đây là sự may mắn, chứ cuộc sống này làm gì có nhiều điều vi diệu thế. Nhưng qua trải nghiệm của tôi thì những điều vi diệu lại ở nơi chính mình vì ở trong tôi, trong mỗi người đều có Trí tuệ chỉ dẫn. Trong tôi có Tánh tôi thị hiện bằng lời nói, chỉ bày sắp xếp cho tôi thực hiện công việc hàng ngày tùy vào từng tình huống cuộc sống. Ngài tác động cho Thức và Thân trải nghiệm, thử thách xong rồi sát hạch và bắt ý thức của tôi hứa phải rút kinh nghiệm, phải sửa đổi tánh cố chấp. Học giáo lý của Phật dạy, đã hiểu biết thì bây giờ phải thực hành và Tánh tôi cho ý thức phạm phu này sửa đổi. Thức và Thân là Ngài, trái phải cũng là Ngài, xấu và tốt cũng là Ngài. Ngài tác động vào Thức cho mê, cho thật lẫn lộn nhau, Ngài cho các cảm xúc, Ngài cắt các cảm xúc, Ngài cho các suy nghĩ, Ngài kéo đẩy các suy nghĩ và cũng là Ngài cắt các suy nghĩ của tôi. Ngài cho nói được nói, nếu không cho nói thì cái đầu của mình bị đông đặc và cái miệng không thể nói ra được điều gì.

Ngài là ai? Không thấy Ngài. Ngài không có hình dáng, kích thước mà điều hành tôi bằng lời nói, bằng cảm xúc, bằng ý thức và điều hành vận động của tôi. Ngài là vô hình, Ngài là không, Ngài ở ngay trong cái thân này, cái thức này của tôi. Ngài là Trí tuệ, là Thượng Đế. Ngài tạo tác ra tôi, cho tôi đóng vai con người để sống cuộc sống này theo nhân quả, theo định mệnh. Không có tôi mà chính là Thượng Đế đó.

Tu hành là để sửa đổi, là để thay thế Thức thành Trí. Thượng Đế vẫn luôn ở trong Thân, Thức này, điều hành con người thực thi nhân quả. Gieo hạt nào thì sẽ hái được quả đó vì Ngài làm thì Ngài biết, buộc vào cũng Ngài và mở ra cũng là Ngài. Tôi đã được trải nghiệm như vậy và đang sống cuộc sống hiện tại như vậy.

Tôi viết ra những gì tôi đã và đang được trải nghiệm, cũng không muốn mọi người phải tin tôi vì đây là sự thật tôi đã trải nghiệm, còn nếu ai đủ duyên thì tham khảo để biết về con người mình.

- *Trí tuệ vi diệu như bức tranh Ngài cho tôi vẽ – Tôi là người thực hành.*
- *Trí tuệ biến hóa nhiệm màu như chiếc áo lụa của tôi.*
- *Trí tuệ tạo tác ra con người và vạn vật như cặp sừng Ngài gắn lên đầu tôi vậy.*

Ba vật chứng ngoài thân vẫn còn đó. Còn Thức thì chỉ có tôi biết thôi – “Không có tôi” như các bài ở “Nhật ký tâm linh” tôi đã viết, đã được trải nghiệm.

Trí tuệ thúc đẩy cho tôi muốn tu hành để thoát khổ và tôi đã tìm đến con đường diệt khổ của Đức Phật.

Thầy tôi muốn tự tôi tìm hiểu tôi là ai, tôi có thật không để tôi khỏi lạc vào con đường mê tín.

Trí tuệ trong tôi thúc đẩy tôi tìm hiểu tại sao lại có con người này? Tiếng nói này ở đâu ra và Trí tuệ chỉ dẫn cho tôi học, chỉ dẫn cho tôi sửa đổi tâm tánh thông qua giáo lý của Đức Phật Thích Ca. Ngài điều hành ý thức tôi, điều hành các hoạt động hàng ngày của tôi từng chút, từng chút một (Ngài mở ra), để tâm phàm của “tôi” được nhận ra và để cho tôi được chuyển hóa thức phàm phu này tập buông bỏ như thế nào.

Tôi nhận biết được điều đó từ Ngài và từ trong tôi luôn thầm cảm ơn Trí tuệ đã chỉ dạy tôi được sửa đổi.

Sắc thân này rồi sẽ bị loại bỏ, tâm phàm này được Trí tuệ chỉ dạy sẽ chuyển hóa và trở về nơi nó ra đi, cũng đúng như cách đây tám năm, khi nghe được tiếng nói của Ngài. Cái gì Ngài cũng biết trước tôi, dẫn dắt, tra hỏi tôi, làm tôi đau đầu mệt mỏi. Tôi đã xin Ngài hãy trả về cho tôi cuộc sống bình thường như trước, Ngài đã hỏi ngay tôi: “*Con muốn đuổi Ta à*”. Tôi không dám nói với Ngài từ đó vì Ngài như một người Mẹ chỉ dạy tôi, nhưng khi đó Ngài nói nhiều lắm, thật đau đầu. Tôi đã nói với Ngài: “*Mẹ hãy trở về nơi Mẹ đã ra đi*”. Và bây giờ sau tám năm tôi đã hiểu và cũng lần mò tìm về “quê hương”, cũng đúng như tôi đã nói với Ngài, trở về nơi đã ra đi. Hay lắm, một câu nói của chính mình mà mãi sau tám năm tôi mới ngộ ra.

Vậy là Ngài đã dạy cùng một ý nhưng căn cơ tới đâu thì hiểu tới đó. Đã tám năm tôi chịu đựng, rồi chấp nhận một tiếng nói, một con người có thật nhưng không có cái sắc thân này sống chung. Ngài thay thế ý thức tôi. Sắc thân này là giả tạm, vậy làm gì có tôi. Tôi không có, là Ngài rồi.

Nếu không được Thầy tôi dạy, nếu tám năm không nghiên cứu giáo lý của Đức Phật, nếu không được trải nghiệm trong tâm thức, Trí tuệ đã chỉ cho tôi tìm sách đọc, nghe những sách nói về chính Ngài, về con người tôi. Tôi quay lại đi tìm chính con người mình. Tôi là ai? Tiếng nói trong đầu mình là ai? Tại sao có được tôi hiện hữu tại đây? Tôi có thật không? Rất nhiều câu hỏi về con người tôi, tôi phải tìm ra.

Tôi có tiếng nói (Trí tuệ) chỉ dẫn cho tôi sửa chữa lỗi lầm, “tính chấp trong ý thức”, tập buông bỏ sự hiện hữu (Cảnh trần), không dính mắc, cắt bỏ phiền não trong ý thức để thoát khổ với cuộc sống đang hiện hữu này. Và tôi nhận thấy những điều đó đã mang lại cuộc sống này của tôi nhiều điều thật vi diệu. Sự thay đổi đó nó bé lắm, nhiều khi chỉ có cảm nhận được thôi, nhưng đó là một sự thay đổi mà lâu nay tôi đã hằng mong đợi – sự buông bỏ. Miệng tôi nói mà trong tâm lại nhìn thấy thấu đáo vì sao phải buông bỏ nó. Tôi không có, vậy ai đang buông bỏ “sự hiện hữu trần cảnh” này cho “tôi” đây? Tâm nhẹ nhõm và không vướng bận vào sự biến động của cảnh trần này nữa.

Tiếng nói trong đầu tôi chuyển đổi ý thức phàm tục của tôi. Giữa cái mê và cái ngộ, giữa cái đánh mất mình và cái chính mình, ranh giới này thật là mong manh. Điều quan trọng để tôi có được niềm tin vững chắc, không bị loại trừ, không bị sao nhãng việc tìm hiểu con đường đi để tu sửa, để giải thoát cái khổ đó là:

- Tôi được Thầy tôi dạy Tâm Kinh Bát Nhã, tôi thấy có mình, có Trí tuệ bờ kia ở đó.
- Tôi nghiên cứu giáo lý Kinh Đại Thừa, tôi thấy có mình, có Trí tuệ bờ kia ở trong đó.
- Tôi nghe nhiều các bài giảng của các thiền sư và các cư sĩ tại gia trên mạng (có chọn lọc).

Do tiếng nói chỉ cho tôi, tôi thấy có “Tôi”, có tiếng nói ở trong đó. Tiếng nói khai mở cho tôi bằng cách chỉ bài cho tôi học, cho tôi nghe Youtube và cho trải nghiệm trong ý thức. Ngài giúp tôi tóm tắt bài cho dễ nhớ và khi bắt gặp điều gì đó ở cảnh ngoài thì tôi được tỏ rõ: Vì sao, nó từ đâu ra? Tôi nhìn thấy rõ các sự vật và hiện tượng đó, và không bị dính mắc vào đó nữa.

Vậy, đúng Ngài là người thầy trí tuệ dạy cho tôi học! Làm sao có thể tìm được người thầy nào ngoài đời dạy cho mình, rồi lại cho mình trải nghiệm trong tâm thức, sát hạch bằng trải nghiệm xem “Tôi” có thuộc bài và thực hành được không. Đây thật đúng là điều vi diệu khó tin trong cuộc sống này.

Tiếng nói (Trí tuệ) ở trong tôi giám sát, chỉ dạy tôi tu sửa những tính xấu phạm phư, chỉ dạy tôi cả bi và cả tham, sân, si, mạn, nghi kiến chấp ngã, ... Tôi được trải nghiệm tất cả cái tốt và cái xấu, tánh tham, dục để rồi được tỏ rõ những cái đó không phải của tôi. Và bây giờ tôi biết ngay cả tôi đây cũng không có. Vậy tôi là ai? Có một “Trí tuệ khác” điều hành ý thức và các hành vi của tôi. Trí tuệ đó ở chính ngay trong tôi, trong cái thân 1m54 này, không ở ngoài kia.

Tiếng nói (Trí tuệ) đó lái tôi nghĩ theo Ngài, lái tôi nói theo Ngài, chuyển đổi tâm thức tôi để cái ý mê muội này được tỉnh giác, buông bỏ ngay trong tâm thức này, để thoát khổ.

Nếu vắng lặng, trong tôi khởi lên ý nghĩ tới Ngài là Ngài nói ngay: “*Có Ta đây, có Ta đây*”, và Ngài hỏi ngay: “*Có phải con sợ Ta không nói gì nữa phải không?*”. Và tôi hiểu là Ngài đang nói đùa, Ngài rất hài hước – Một con người thật sự mà tôi chỉ có thể giao tiếp bằng tâm, đến với tâm mới được.

Ngài không nói nhiều như trước nữa mà đi thẳng vào ý thức và tôi hiểu ngay, câu tôi vừa nói đó là Ngài nói. Ý hiểu biết đó là Ngài, tôi đâu có kịp nghĩ gì. Ý thức của tôi là Ngài chỉ dẫn để tôi tìm về sự thật của con người mình, cho tôi thoát khổ ngay tại lúc này, ngay tại đây.

Tôi đang sống và sửa đổi thân tâm của mình như vậy đây – Ý thức của tôi là Trí tuệ điều hành – Không có tôi.

Đến thời điểm này đã tám năm tôi đang sống không còn phải trải nghiệm nữa mà là “không có tôi”. Một cuộc trải nghiệm của tâm và thân để thay đổi mà là Trí tuệ điều hành ý thức và cái thân tứ đại ngay trong cuộc sống này của tôi. Ngài (Trí tuệ) ở trong mỗi con người là bình đẳng. Nếu hiểu biết về chính mình thì được giác ngộ, hết lầm mê là Phật. Phật chính là sự giác ngộ - là Chúa, là Thánh, là Thượng Đế, là Tạo hóa. Và mình sẽ sống với sự giác ngộ, sự sáng suốt nhiệm màu đó. Còn nếu ngược lại là mê muội thì sẽ sống theo sự trầm luân của sáu ngã luân hồi.

Tôi đang sống như bao người ở chung cư này, không có gì khác thường. Về hưu rồi, không còn vất vả mưu sinh nữa. Hàng ngày, tôi đọc sách Phật, đi chợ, nấu ăn, chăm sóc vườn cây, ... và hiểu mình là ai.

Khi đã có Tánh Phật rồi thì mình sẽ sống với Tánh Phật của mình để chuyển đổi tánh phàm.

Cái tánh tức là tâm của mình, mà cái tâm này chưa ngộ, chưa được giác thì còn mang cái tánh, cái tâm của mê, lẫn lộn cái giả tưởng là thật nên đa số hay chấp chặt là mình, là của mình nên sinh ra nhiều cái khổ. Mọi sự vật xung quanh luôn biến động thay đổi thì tâm cũng thay đổi biến động theo (Cái tâm lăng xăng). Ngoài ra, trong cái tưởng tượng suy diễn của tâm phàm còn đưa ra nhiều vấn đề phức tạp và ta sống trong cái phức tạp, không thực có đó (“Cái tưởng tượng”), rồi ta giữ

chặt nó vào đó để xử sự, để sống với cái cảnh tượng phiền não cứ đến, tâm ta bị bao bọc bởi những phiền não đó mà không thoát ra được, ta gọi đó là Vô minh.

*Tám năm trải nghiệm tâm thân
Năm năm học đạo theo Thầy khai minh
Giáo lý Đức Phật ngẫm suy
Tám năm sống thực với mình trong tâm
Có Tánh thị hiện chỉ bày
Phải thì có trái, đúng sai làm gì
Việc phải ta làm, việc trái bỏ buông
Xong rồi đặt xuống xả ly thoát trần.*

Tôi vẫn sống cuộc sống bình thường như bao nhiêu người, vẫn phải luôn cố gắng nỗ lực cho bản thân, cho gia đình. Bây giờ không còn phải bươn chải ngoài kia nữa, cả một quãng đời từ khi thoát ly gia đình năm 13 tuổi, học tập, làm việc, lấy chồng, sinh con, dạy con khôn lớn, cư xử với cha mẹ, anh em nhà chồng, nhà mình, với đồng nghiệp, ... là cả một cuộc đời tôi tu hành, gom góp các hạnh qua cuộc sống biến động này. Và khi về hưu, được nghỉ ngơi tôi đã có đủ điểm cần thiết tối thiểu thì “Tánh tôi” thị hiện, chỉ dạy tôi sửa bỏ tâm phàm (tham, sân, si, ...) từ trong ngũ ấm, kiết sử để tôi hiểu về chính con người mình, để thoát khổ.

Cũng giống như Phật Thích Ca, Chúa Giêsu, Thánh Allah là nhân thành Phật, thành Chúa, thành Thánh, là con người bằng xương bằng thịt, nhưng các Ngài đã có một Trí tuệ để hiểu cả vũ trụ này. Đó là sự từ bỏ không vương mắc để được trở về với Chân như của mình.

Tất cả mọi người, nếu ai muốn trở về với bản thể của mình đều có thể trở về được vì Trí tuệ đó ở ngay trong cái thân tứ đại này, đều một nơi sinh ra nên bình đẳng. Chỉ có một điều là mình có muốn trở về hay không thôi.

Còn tôi bắt đầu cuộc hành trình này là tôi thấy cuộc sống này với tôi khổ quá. Tôi mong muốn khi chết đi tôi được về với Phật để thoát khổ vậy thôi nên Ngài đã đưa tôi đi tìm Phật và thoát khổ ngay tại đây.

Đây là các bước của tôi đi tìm Ngài:

- Một: Tôi đi tìm Ngài (Phật) - Ngài là ai? Ngài có thật không? Ngài ở đâu?
- Hai: Khi đã biết Ngài rồi thì phải học giáo lý của Ngài để hiểu Ngài (Theo căn cơ của mình).
- Ba: Tu sửa theo Chánh đạo. Đó là thay đổi quan điểm hiểu sai về con người mình.
- Bốn: Sửa đổi lại Tâm Tánh (Sự buông ra).
- Năm: Nếu đủ các hạnh tu sẽ được Tánh mình thị hiện – nghe lời Tánh Phật – Giác ngộ chỉ dạy, không đi vào các đường đạo mê tín và sẽ nhận được sự nhiệm mầu của cuộc sống.
- Sáu: Câu hỏi tôi là ai? Sẽ được trả lời. Tự tu, tự biết và tự chứng. Không ai có thể cho mình được những điều kỳ diệu đó mà chỉ có thể đó là chính mình.

Những gì tôi đã trải nghiệm và sẽ chia sẻ với bạn đọc là: Khi đã có Tánh mình – “Tiếng nói trong đầu” thì:

- *Giữa cái thật và cái giả.*
- *Giữa cái ngộ và cái mê.*
- *Giữa cái có mình và không có mình.*
- *Giữa cái được và cái mất*

Tôi không quyết định được, nhưng với những điều đã thực trải nghiệm ở trên, tôi luôn tin vào tiếng nói trong đầu tôi: Ngài là Phật – là Bát Nhã – là Trí tuệ, và đã là Trí tuệ thì Ngài không sai. Tôi tin vào những lời giảng của Thầy tôi vì đó là Trí tuệ, vì đó cũng không phải là Thầy nói mà là Trí nói. Tôi tin vào giáo lý của Đức Phật vì tôi tìm thấy tôi, thấy Trí tuệ trong tôi ở trong đó. Và điều quan trọng nữa là tiếng nói trong tôi dạy tôi tu sửa tánh tham, sân, si, tánh chấp, ngã, ... bằng một phương pháp vi diệu, mà chỉ có Trí tuệ trong mình dạy cho mình được thôi (sự buông bỏ). Tôi không có, ai buông bỏ trong tôi.

Tiếng nói là một Trí tuệ, là Chân như đã bị bao bọc, che lấp bởi sự tham, sân, si, mạn, nghi, ... bởi sự phiền não của con người. Con người sanh khổ, lão khổ, bệnh khổ và chết khổ. Vậy muốn thoát được quy luật này thì phải tìm cái khổ từ đâu ra để ta diệt khổ, giải thoát cái khổ ngay tại cuộc sống hiện tại này.

Chúng ta gọi là Trí tuệ, gọi là Mẹ, gọi là Phật, là Thượng Đế, v.v... cũng chỉ là danh tự của mình đặt ra, hay tiếng nói tự xưng khi ta chưa hiểu về mình, khi ta còn hướng ra ngoài tìm kiếm Ngài thôi.

Đến giờ này tôi biết đó là Trí tuệ của tôi, của vũ trụ, nhưng Trí tuệ của tôi còn bị che lấp nên tôi vẫn phải tiếp tục sửa lại tâm để được trở về chính mình, buông bỏ phiền não. Tôi nhận biết nó khởi lên, nó nằm sâu trong tiềm thức, trong cái thân tứ đại này. Nó khơi gợi tính sân hận, sân si từ những việc đã xảy ra lâu lắm rồi. Tôi đã quên nhưng tiếng nói nhớ không quên. Tôi bị tra hỏi, rồi đưa suy nghĩ của tôi về những hình ảnh quá khứ, nếu tôi tiếp nó thì nó lại đưa ra rất nhiều giả thiết, phương án để thực hiện. Phiền não quá khứ chất thêm phiền não của hiện tại. Tôi biết nó đang đến để mách bảo tôi và xui tôi làm cho hả cái sân giận đã được cất chặt ở tiềm thức. Phiền não đeo bám, nó thuyết phục tôi vì đúng là trước đây tôi đã phải chịu cảnh khổ như thế mà bây giờ đủ duyên nó mới nhắc lại.

Tôi nhận thấy nó rất rõ. Giờ đây, tôi biết nó không có thật, nó đã qua rồi, nếu tôi tiếp nó, đưa suy nghĩ mình vào với nó thì người gây thêm phiền não cho mình lần nữa lại chính là mình (Những vấn đề này tôi không viết mà Ngài cho tôi viết).

Chuyện xảy ra đã thuộc về quá khứ, mình đã giải quyết xong. Có thể cách giải quyết lúc đó không ổn lắm, nhưng đã cho mình cơ hội rút kinh nghiệm để lần sau những chuyện như thế mình không dính vào nữa và bỏ nó lại.

Điều khó nhất đây là những người mình thương yêu, ruột thịt của mình, buông bỏ nhưng phải với lòng từ, cái thân tứ đại mình đang mang đây cũng còn phải buông bỏ lại. Buông bỏ trong tâm chứ không phải buông bỏ trong cách hành xử, làm buồn phiền cho người khác. Đây là lòng từ để làm cho cuộc sống này an ở trong và lạc ở ngoài. Hãy loại sự dính chấp đó ra khỏi con người mình, để mình được giải thoát. Đây chính là sửa lại tâm mình, đấu tranh với mình, vượt qua mình ở ý thức phàm phu này, vượt qua cái tôi. Nhưng tôi vô ngã, không có tôi. Nhưng Ngài vẫn để cho

mình vật lộn, tự chống chọi với cái tư tưởng, ý thức phàm mà mình thấy chính là tự mình. Phải có bài học này đã. Đây là cái biết của mình. Ngài vẫn để cho mình sống ở tầng này của mình, sống bằng cái biết hết vô minh, thoát khổ.

Còn trải nghiệm tiếp theo tôi gọi là tầng hai: “Ai buộc người đó mở”, không còn có nhân quả vì tôi đã tìm được tôi là ai.

Tôi vẫn sống cuộc sống này, mọi sự việc xung quanh tôi luôn biến động, luôn thay đổi. Tôi vẫn sống trong cái thay đổi của trần cảnh, nhưng cái tâm không biến đổi, cực nhọc cái thân sẽ tạo ra niềm vui của cuộc sống. Đau mệt thì nghỉ, tự hồi phục sức khỏe, tự chữa bệnh. Nếu phiền não đến thì tỉnh giác, không đón tiếp nó, nó chán sẽ đi thôi.

- Có Tánh mình thị hiện chỉ dạy trong tâm.
- Có Minh sư khai mở chỉ ra cho tôi con đường đi Chánh đạo, không lạc hướng.
- Có giáo lý Đức Phật soi rọi – Tôi tìm về chính mình.

Tôi trở về sống đúng với con người mình với cuộc sống này nhưng trong giác ngộ và tỉnh thức. Cuộc sống này vi diệu lắm, nếu đã hiểu được sự, hiểu được lý, hiểu tại sao có “tôi” hiện hữu tại đây thì cuộc sống đối với tôi giống như một bài học trải nghiệm, được Trí tuệ điều hành để tôi hiểu biết về chính con người mình, và để được sống cuộc sống chính là mình.

Nếu tất cả mọi người đều được giác ngộ thì thế giới đại đồng không còn khổ đau, đúng như giáo lý Đức Phật đã dạy.

2. Lời nhắn nhủ

Những ai được đột phá trong ý thức “Năng lượng nội sinh”, hay còn gọi là “Năng lượng bản thể” như tôi, được trải nghiệm qua tâm và thân thì đây là sự trải nghiệm khắc nghiệt trong tâm thức của người được nghe tiếng nói của chính con người mình, là tiếng nói của đúng tâm mình. Tiếng nói đó nói đúng có, nói sai có, tham có, sân có, yêu có, ghét có. Nó lộ hiện, phát khởi tất cả các cảm xúc.

Những gì là Tánh mình được lộ hiện qua lời nói và cảm xúc trong đầu mình, chỉ ra cho mình tất cả Tánh của mình là như vậy (Sự lộ hiện Tánh mình chưa được chọn lọc là con người hiện tại của mình đấy).

Vậy mình phải làm gì để thoát ra được, để không phải sống lại trong những tính xấu, tốt đó lần nữa. Đó là “sự nhận biết và tỉnh giác” bằng con đường có Minh sư chỉ dạy, có giáo lý của Đức Phật và phải tự nghiên cứu giáo lý – có tiếng nói chỉ dạy và sự mong thực hành để loại trừ vô minh, tìm đến con đường thoát khổ.

Ta là người tu tại gia, lại là phụ nữ, xung quanh ta biết bao nhiêu việc mắt ta thấy, tai ta nghe, mũi ta ngửi, ... Trái cảnh, nghịch lý là nghe thấy tiếng nói mách bảo, rồi ta cũng thấy đúng như thế và cảm xúc ập đến, thế là trong đầu bao nhiêu ý ra, xúi ta nói, xúi ta làm. Biết nó đến đấy, lý và sự là đúng như vậy, nhưng ta phải dừng nó tại đó thôi và đặt nó xuống.

Nếu chỉ cần đưa ý mình vào đó thôi là trong mình đã bao nhiêu câu nói và tưởng tượng phát sinh, chứ chưa nói khẩu nói và thân hành.

Tôi đã phải trả giá cho bài học này tám năm để Tánh mình ra khỏi những thứ đó vì tôi vẫn còn dính mắc nhiều lắm. Sân đến ư, vui đến ư, giận đến ư? Biết nó đến tôi không tiếp nó thì nó

phải ra đi vô thường. Đừng đón tiếp nó, nó sẽ có rất nhiều ý kiến đưa đến cho mình những cảm xúc làm cho mình rối loạn và sẽ đưa ra ý thức của mình đến chỗ tiêu cực hoặc quá tích cực theo cảm xúc.

Biết nó đến đây, nào là cảm xúc, nào là lời nói chỉ ra cho nhận biết sự việc đó ở trong đầu, nhưng ta không dính mắc vào đó. Nếu có phải nói, nếu có phải làm thì phải luôn lựa chọn lời nói chân thật và việc làm có ích lợi, không gây ra tổn thương cho ai. Và rồi sau đó là buông xuống, không cho dính mắc nó vào mình, không để cho các cảm xúc này luôn luẩn quẩn quấy nhiễu mình vì chúng không có thật.

Điều này khó lắm vì khi đó “người được nghe” tâm phàm của mình mách bảo đâu có quyết định được điều gì. Ý thức này không phải của mình mà do tiếng nói vận hành tâm và thân thôi.

Qua trải nghiệm của bản thân, tôi xin chia sẻ ba việc cần làm khi người thân của mình có hiện tượng phát khởi Năng lượng nội sinh (Nghe được tiếng nói của chính mình). Đó là tâm mình phát khởi, nó không còn âm thầm thực hành ở mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý nữa mà tâm đã chuyển sang thành tiếng nói của mình. Thời điểm này là thời điểm khắc nghiệt nhất, rối loạn về ý thức của người đó. Vì vậy, rất cần những người thân xung quanh hỗ trợ một cách có hiểu biết là hết sức quan trọng.

- Thứ nhất: Người nhà thật bình tĩnh tạo cho người “rối loạn nhận thức tạm thời” này một môi trường sống xung quanh thật yên tĩnh, nhưng luôn được giám sát trong sự yêu thương, để không tạo ra những sân giận, buồn chán, đưa đến những suy nghĩ tiêu cực và những hành động tiêu cực đáng tiếc.
- Thứ hai: Người nhà không được nhờ thầy đến cúng bái, cắt tà ma, xâm hại đến thân thể và tinh thần, làm những việc mê tín, những việc làm này càng làm cho “người phát khởi năng lượng nội sinh” bị rối loạn thêm tinh thần.
- Thứ ba: Tuyệt đối không đưa người nhà mình vào bệnh viện tâm thần, không cho uống các loại an thần để hủy hoại ý thức và thể chất.

Nếu chúng ta hỗ trợ cho người được phát khởi Năng lượng nội sinh đúng thì họ sẽ vượt qua giai đoạn “rối loạn ý thức tạm thời” này chỉ sau một thời gian ngắn, “người bệnh” sẽ ổn định và trở lại cuộc sống bình thường.

KẾT LUẬN

Là Nhật ký tâm linh, có những câu chuyện tôi ghi lại những trải nghiệm, có những sự việc viết ra ngay lúc này vì Trí tuệ (Thượng Đế) này sống ngay trong ý thức, Ngài điều hành (mắt, tai, mũi, lưỡi, thân, ý) đi theo đúng nhân quả. Những gì ta đã làm ra thì bây giờ Trí tuệ này điều hành con người phải nhận lại: Nhân xấu - quả xấu, nhân thiện - quả tốt, con người chỉ là con rối để Trí tuệ điều hành tạo ra cuộc sống này.

Nếu được trải nghiệm:

- Cảm xúc không phải của tôi.
- Ý ra trong đầu không phải của tôi.
- Khẩu nói ra cũng không phải tôi nói.

Thì làm sao tôi biết là: Tôi không có, mà là Trí tuệ sắp xếp và điều hành toàn bộ cuộc sống này. Vậy, Trí tuệ – Thượng Đế ở trong vạn pháp – vạn pháp đều là Trí tuệ cả.

Trước đây, tôi cứ tưởng làm đó là mình, là tôi. Nhưng “Tôi vô ngã”, để tìm ra được vô ngã đó thì phải được trải nghiệm qua tâm và thân này, phải có Minh sư khai mở, phải có giáo lý Chánh đạo của Đức Phật và cuối cùng là phải có Trí tuệ dẫn đường.

Trí tuệ không có hình tướng. Ngài tạo ra con người và Ngài điều hành nó theo luật nhân quả, theo đúng những gì cái vô ngã vô minh đã làm ra thì phải nhận lại thôi. Vô ngã thì có gì phải sợ, vì nhận mình là ngã nên mới sợ chết, sợ mất chứ.

Vậy, người đang ngồi viết ra những suy nghĩ, những dòng chữ này là Thượng Đế, là Phật ở trong mình đây, đừng nhận là tôi, là của tôi mà lại khổ, lại luân hồi bể khổ.

Cuộc sống của con người trong xã hội này luôn luôn thay đổi, thịnh suy, vô thường. Hãy để dành một góc tĩnh lặng để tìm lại, để trở về chính mình, để sống tốt hơn với mình, với những gì xung quanh mình và nhận lại những điều vi diệu trong cuộc sống này, không ở đâu xa, ở ngay tại nơi này.

TP. Hồ Chí Minh, ngày 02 tháng 2 năm 2022

Đạo Tràng Chùa Hang Hồng Lĩnh, Hà Tĩnh

Hành giả: Phan Thanh Liên

3. Bàn về Thượng Đế

Thượng Đế là một đề tài tồn rất nhiều giấy mực của con người trên thế gian, người bảo có Thượng Đế, kẻ bảo không có Thượng Đế. Các triết học Duy vật và Duy tâm đã tranh cãi vấn đề này rất nhiều thế kỷ rồi nhưng vẫn chưa ngã ngũ. Hầu hết các đạo giáo trên trái đất này đều nói có Thượng Đế.

Thượng Đế luôn đồng hành cùng sự phát triển của con người, nhưng người ta không chứng minh được có Thượng Đế hay không có Thượng Đế mà chỉ cảm nhận được.

Theo phân tích từng chữ thì Thượng có nghĩa là bên trên, trên cao; Đế có nghĩa là Vua. Một ông Vua ngự ở trên cao cai trị cả thế giới này, cả vũ trụ này. Người có thể ban phúc hay giáng họa cho cả loài người và từng con người trên trái đất.

Vậy Thượng Đế là gì? Theo nhận thức của đại đa số thì Thượng Đế là Vị Tối Cao Duy Nhất cai quản tất cả. Tùy vào tôn giáo có tin vào việc có Thuyết Sáng Thế hay không mà Thượng Đế là Đấng Sáng Thế, hoặc chỉ là Đấng Cai Trị.

Tùy theo từng đạo giáo, Thượng Đế có tên gọi khác nhau. Trong Đạo giáo Trung Quốc, Thượng là Ngọc Hoàng Thượng Đế, là Nguyên Thủy Thiên Tôn; Trong Đạo Cao Đài, Thượng Đế là Đức Chí Tôn, là Đức Cao Đài; Trong Ti Tô giáo, Thượng Đế là Thiên Chúa; Trong Hồi giáo là Đấng Allah; Trong Thần đạo là Đấng Sáng Tạo, ...

Trong Phật giáo, Đức Phật có nói đến nhiều cõi Trời: Sáu cõi Trời Dục Giới (Trời Tứ Thiên Vương, Trời Đao Lợi, Trời Dạ Ma, Trời Đâu Suất, Trời Hóa Lạc, Trời Tha Hóa Tự Tại); Mười tám cõi Sắc gồm: Ba cõi Sơ Thiên (Trời Phạm Chúng, Trời Phạm Phụ, Trời Phạm Vương), ba cõi Nhị Thiên (Trời Thiếu Quang, Trời Vô Lượng Quang, Trời Quang Âm), ba cõi Tam Thiên (Trời Thiệu Tịnh, Trời Vô Lượng Tịnh, Trời Biến Tịnh) và chín cõi Trời Tứ Thiên (Trời Vô Vân, Trời Phước Sanh, Trời Vô Tướng, Trời Vô Phiền, Trời Vô Nhiệt, Trời Thiện Kiến, Trời Thiện Hiện, Trời Sắc Cứu Cánh); Bốn cõi Trời Vô Sắc (Trời Không Vô Biên Xứ, Trời Thức Vô Biên Xứ, Trời Vô Sở Hữu Xứ, Trời Phi Tưởng Phi Phi Tưởng Xứ). Nhưng trong kinh sách Ngài

không chỉ rõ Thượng Đế, vì thế cho nên ngày nay trong Phật giáo, rất nhiều người nói rằng, Phật giáo không có Thượng Đế, không có Đấng Sáng Thế.

Để biết có Thượng Đế không, trước tiên ta tìm hiểu về những điều xảy ra trong vũ trụ và trên trái đất, minh chứng cho việc tồn tại một thế lực trong vũ trụ, điều khiển toàn bộ hoạt động của vũ trụ mệnh mông này.

Ta biết rõ rằng, Hệ Mặt trời có các hành tinh quay xung quanh Mặt trời, qua bao nhiêu triệu năm, chúng vẫn quay như vậy, không thay đổi quỹ đạo, không thay đổi thời gian quay. Ví dụ như: Trái đất quay xung quanh mặt trời hết hơn 365 ngày, mặt trăng quay xung quanh trái đất hết khoảng gần 30 ngày, và tự quay theo trục của nó trong 24 giờ. Vậy trái đất lấy năng lượng từ đâu để làm việc này. Và toàn bộ hành tinh trong vũ trụ này cũng xoay theo trật tự được sắp đặt như vậy. Một câu hỏi đặt ra: Năng lượng để làm việc này từ đâu?

Khi các con kiến ôm trứng từ tổ mang lên trên cao, ta biết rằng trời sắp có mưa to gió lớn; khi con cóc nghiêng răng người ta biết trời sắp có mưa; khi cây si ra rễ trắng ta cũng biết trời sẽ mưa; khi măng tre mọc giữa bụi mà không chui ra ngoài ta biết rằng, năm ấy sẽ có bão lớn, ... Rất nhiều ví dụ như vậy trong thiên nhiên, báo trước những hiện tượng thời tiết xảy ra trong tương lai. Vậy ai là người điều khiển?

Trên thế giới có nhiều người đoán trước được những sự việc xảy ra trong tương lai. Ví dụ:

Bà Vanga ở Bulgaria đã từng dự đoán và những dự đoán của bà đều linh nghiệm như: Vụ chìm chiếc tàu ngầm của Nga mang tên Kursk, vụ khủng bố tòa tháp đôi của Mỹ ngày 11/09/2001, thảm họa nổ nhà máy điện nguyên tử Chernobyl ở Ukraina, sự tan rã của Liên Bang Xô Viết, cái chết của công nương Anh Diana, ...

Ông Nostradamus người Pháp dự đoán đúng trận đại hỏa hoạn ở Luân Đôn năm 1666, đoán đúng được cái chết của Vua Henri Đệ Nhị, nói trước về cuộc đời của Adolf Hitler, ...

Ông Edgar Cayce người Mỹ dự đoán đúng cái chết của Tổng thống Mỹ Franklin D. Roosevelt, về sự sụp đổ của chế độ Phát xít và về sự ấm lên trên hành tinh này, ...

Ở Việt Nam, Trạng Trình Nguyễn Bỉnh Khiêm với những bài sấm truyền của mình đã dự báo trước được rất nhiều sự kiện xảy ra ở Việt Nam.

Vậy thì tại sao những người này lại dự đoán được những sự việc sẽ xảy ra sau vài chục năm đến vài trăm năm một cách chính xác? Nếu không có sự sắp đặt trước thì làm sao những sự kiện này lại xảy ra chính xác như dự đoán?

Tóm lại, mặc dù không có cơ sở khoa học, cũng như không có dụng cụ cân đo đong đếm được, nhưng với những kinh nghiệm và hiểu biết trên đây, ta có thể nhận xét rằng, hiện đang tồn tại một thế lực có sức mạnh không thể tưởng tượng nổi điều khiển và giữ gìn cho vũ trụ này hoạt động ổn định, không thay đổi theo thời gian và không gian. Thế lực đó có trí tuệ vô cùng vĩ đại, tính toán một cách tài tình cho từng hoạt động của mọi sự vật, hiện tượng trong vũ trụ này từ khi sinh ra đến khi chấm dứt tồn tại, từ quá khứ, hiện tại cho đến tương lai.

Chùa Hang - Thị xã Hồng Lĩnh - Tỉnh Hà Tĩnh đang triển khai nghiên cứu những khả năng tiềm ẩn trong con người để chứng minh sự hiện diện của Thượng Đế theo những chỉ dạy của Đức Phật trong kinh sách Đạo Phật.

Ở đây, Thầy Trần Văn Phú đã khai mở cho hàng ngàn Phật tử khả năng chữa bệnh bằng “Năng lượng vũ trụ” (Chúng tôi để thuật ngữ “Năng lượng vũ trụ” trong ngoặc kép và sẽ nói về nó khi có đủ điều kiện) cho vài nghìn người. Sau khi được kích hoạt khai mở khả năng trong ba giờ, mọi học viên đều có thể tự chữa bệnh cho mình và cho người khác thông qua ba lối vào cơ thể là: đỉnh thóp và hai lòng bàn tay. Một thời gian sau, khi đủ điều kiện học viên được nâng cấp, chữa bệnh bằng phương pháp thâm thấu, đau đầu chữa đó và có thể vò lá cây để làm thuốc chữa bệnh. Lên mức nữa có thể chữa bệnh qua điện thoại bằng phương pháp quảng đại. Lên mức nữa có thể không cần điện thoại mà chỉ cần người chữa bệnh và người được chữa thống nhất thời gian cùng tập trung hướng về nhau để nhận thông tin chữa bệnh qua tâm linh. Cao hơn nữa, một số Phật tử có khả năng cùng một lúc phát thông tin chữa bệnh cho nhiều người, ở nhiều địa điểm khác nhau, không phụ thuộc vào khoảng cách và có thể phát năng lượng vào nước hoặc vào lá cây làm thuốc chữa bệnh.

Kết quả chữa bệnh bằng phương pháp phi truyền thống này đã được kiểm chứng thông qua các đề tài nghiên cứu do Viện nghiên cứu tiềm năng con người chủ trì.

Thầy đã truyền cho hai học viên có khả năng thay Thầy kích hoạt khả năng chữa bệnh cho người khác ở mức từ trường và thâm thấu, đó là Giáo sư Viện sỹ Đào Vọng Đức và Tiến sỹ khoa học Lâm Quang Chiến.

Hai Phật tử này đã tổ chức nhiều lớp khai mở khả năng chữa bệnh cho hàng nghìn người tại Hà Nội và Thành phố Hồ Chí Minh. Những học viên do hai thầy này đào tạo, nhiều người đã trở thành những chuyên gia chữa bệnh có hiệu quả. Các kết quả chữa bệnh thường được báo cáo trong các buổi giao lưu tại Chùa.

Ngoài kích hoạt khả năng chữa bệnh, Thầy còn kích hoạt khả năng tâm linh cho học viên để họ có thể khơi dậy tiềm thức trong bản thân mình. Sau một giờ ngồi nhận năng lượng kích hoạt, học viên có thể thấy cây bút mình cầm tự chạy để vẽ rất nhiều điều mới lạ. Có nhiều người thấy trong đầu mình xuất hiện các câu chữ và bút trong tay tự chạy để viết thành chữ, thành thơ.

Đặc biệt có một số người phát sinh khả năng nghe được tiếng nói phát ra trong đầu mình. Trải nghiệm về việc nghe được tiếng nói trong đầu là một điều rất tuyệt vời, nhưng cũng vô cùng khắc nghiệt.

Từ những trải nghiệm của các học viên Phật tử tại Chùa Hang có thể thấy rằng, trong mỗi con người chúng ta đều tồn tại những khả năng mà khi được kích hoạt, nó có thể thực hiện được những việc không ai có thể nghĩ tới. Đó là một người bình thường sau khi nhận năng lượng kích hoạt có thể trở thành thầy chữa được nhiều loại bệnh không thể ngờ được.

Một người bình thường sau khi được kích hoạt Năng lượng nội sinh có thể trở thành họa sỹ, trở thành nhà thơ, ... Những câu thơ được viết ra không phải tự mình, mà trong đầu tự xuất hiện các câu từ và cây bút trong tay tự đưa đi để cho hiện lên những lời văn, câu thơ. Những lời văn, câu thơ này không phải của mình nghĩ ra mà nó tự nảy sinh trong đầu hoặc nghe được trong đầu. Khi trong đầu không xuất hiện các câu từ thì bút cũng đứng yên một chỗ, không di chuyển.

Những người nghe được tiếng nói trong đầu thì còn siêu việt hơn nữa. Họ thường xuyên nghe được những lời dạy dỗ khuyên bảo xuất hiện ở trong đầu mình. Những lời nhắc nhở trong đầu có muôn hình vạn trạng nội dung, hay có, dở có, đúng có, sai có. Thậm chí tự trong mình tạo ra những cảm xúc bất ta phải cười, bất ta phải khóc, bất ta giận giữ hay vui mừng, ... Có những người bắt

phải đứng yên không thể tự di chuyển được, bắt phải quay đầu khi mình không muốn nhưng cũng không thể cưỡng lại được.

Qua theo dõi tự bản thân mình cùng sự trao đổi với nhiều học viên được khai mở khả năng chữa bệnh và khai mở tâm linh ở Chùa Hang chúng tôi thấy rõ ràng rằng, trong cơ thể mỗi người đều có một năng lực tách rời khỏi những ý chí và suy nghĩ của tự con người ấy. Năng lực đó có thể điều khiển suy nghĩ, cảm xúc, lời nói và hành động tách rời khỏi ý thức bình thường của chúng ta.

Vậy năng lực đó là gì? Nó liên quan với con người như thế nào?

Muốn trả lời những câu hỏi này ta phải quay về nghiên cứu Kinh Phật.

Trong giáo lý Đức Phật thường nói tất cả các pháp đều là Phật pháp, tức là tất cả đều là Pháp của Phật, do Phật tạo ra. Phật ở đây không phải là một con người, một hình hài cụ thể. Phật ở đây là muốn nói đến một năng lực và một trí tuệ vô cùng siêu việt, vô cùng mạnh mẽ mà trí tưởng tượng của con người dù có giàu có đến thế nào thì cũng không thể hình dung nổi.

Đức Phật Thích Ca Mâu Ni khi thành Phật có một Trí tuệ Siêu việt như Ngài thường nói: *“Những gì ta biết là cả rừng cây, nhưng những gì ta nói chỉ là nắm lá trong tay”*. Trong bốn mươi chín năm hành đạo, Phật Thích Ca Mâu Ni đã để lại cho chúng ta một khối lượng khổng lồ kinh sách, mà cả đời người chúng ta không thể đọc hết, chứ chưa nói đến hiểu được, nhưng đó chỉ là nắm lá, còn Trí tuệ của Ngài là cả rừng cây.

Năng lực của Ngài có thể nhìn thấy các con vi trùng, vi khuẩn mà ngày nay chúng ta chỉ có thể nhìn thấy bằng kính hiển vi. Ngài có thể thấy tiền kiếp của mọi người, đời nào, ai sinh, sinh ở đâu, đã tạo những nghiệp gì, kiếp này sẽ như thế nào, kiếp sau sẽ ra sao, ...

Như vậy, Ngài Thích Ca Mâu Ni là một người bình thường như mọi người trên trái đất, có bố mẹ, vợ con, nhưng khi Ngài tu hành đạt được giác ngộ thành Phật thì Ngài có Trí tuệ và Năng lực vô biên mà không ai có thể hình dung hết. Trí tuệ và Năng lực vô biên đó Đức Phật nói đó là Phật tánh.

Con người muốn sinh ra được phải có Tự tánh để làm cái tạo tác sinh ra. Ở đây cần phân biệt cách hiểu thông thường là con người được sinh ra từ tinh cha huyết mẹ. Để giải thích rõ về vấn đề này cần phải đi sâu hơn nữa, nhưng đây không phải mục đích của bài viết này nên chúng tôi chỉ nêu lên một số điều cơ bản. Nếu bố mẹ sinh ra được con cái thì bố mẹ sẽ sinh ra con trai, con gái tùy ý, con cái phải xinh đẹp, ngoan ngoãn, thông minh, nhiều tài năng, ... Nhưng không ai có thể làm được điều này, bởi bố mẹ sinh ra con cái theo báo quả của nhân duyên tiền định, không phải sinh theo ý chí của chính mình.

Đức Phật nói: *“Vì các pháp không có Tự tánh nên các pháp không sinh, vì các pháp không sinh nên Bát Nhã Ba La Mật phải sinh, ...”*. Như vậy cái Tự tánh để sinh ra con người và vạn vật là Bát Nhã Ba La Mật, là Trí tuệ từ bờ kia, còn được gọi là Tự tánh của Như Lai tạng, là Phật tánh hay nhiều tên gọi khác.

Đức Phật lại nói: *“Tự tánh của Như Lai tạng vốn trong sạch, thường trụ chẳng đoạn, chẳng có biến đổi, đầy đủ ba mươi hai tướng nơi thân chúng sinh, vì áo nhơ ám, giới, nhập che khuất, nên bị cấu bẩn vọng phân biệt, tham sân si, sở ô nhiễm, giống như bửu vật vô giá ẩn trong áo nhơ”*.

Như vậy, trong mỗi con người, mỗi chúng sinh đều có Phật tánh, nhưng do bị ô nhiễm cấu bần bởi tham sân si nên Phật tánh bị che khuất “*như bửu vật vô giá ẩn trong áo nhơ*”. Vì sự che khuất này nên chúng sinh không có Trí tuệ và Quyền năng như Đức Phật. Muốn gạt đi sự che khuất này con người phải tu hành theo những giáo lý của Đức Phật đã dạy, chính vì thế Đức Phật nói: “*Ta là Phật đã thành, các người là Phật sẽ thành*”, ai cũng có thể thành Phật.

Tự tánh của Như Lai không sắc, không hình, không đối, một tướng duy nhất là vô tướng. Tự tánh Như Lai có trong mỗi người, mỗi chúng sinh, mỗi sự vật hiện tượng. Người phàm phu như chúng ta không nhìn thấy và cũng không thể nhìn thấy vì bị che khuất, nhưng Đại Bồ Tát nhìn thấy. Đại Bồ Tát nhìn thấy Tự tánh Như Lai như người nhìn thấy sắc hình trong đêm tối, còn Phật thì nhìn thấy Tự tánh Như Lai như nhìn thấy hình sắc trong ánh sáng ban ngày.

Trong con người, Tự tánh Như Lai còn được gọi là Tâm Vương cùng tồn tại với ý thức của con người được gọi là Tâm Sở. Khi nào Tâm Sở nhập được hoàn toàn với Tâm Vương thì gọi là toàn giác, đây là lúc giác ngộ thành Phật. Tùy vào khả năng giao thoa giữa Tâm Sở và Tâm Vương mà con người có những khả năng siêu việt khác nhau. Những người nghe được tiếng nói trong đầu, tức là đang ở trạng thái Tâm Vương đã bước đầu xuất hiện để cho người đó chứng biết được, có một thể vô hình đang ở trong con người đó. Nếu đủ căn tu thì trên cơ sở những lời răn bảo, chỉ dạy, cương ép trong đầu, phân biệt đúng sai theo pháp trần để thực hiện hoặc không thực hiện.

Nhiều người vì tin tuyệt đối vào những lời nói trong đầu trở thành loạn thức, có hành động, lời nói như những người loạn trí, dần dần thành người mê thực sự. Những người biết phân biệt đúng sai, dần dần trí sẽ sáng tỏ, đủ nhân duyên sẽ giác ngộ, sẽ trở thành Siêu nhân.

Vì Tự tánh Như Lai hay Phật tánh có trong mọi sự vật hiện tượng còn gọi là trong vạn pháp, nên Đức Phật nói các pháp bình đẳng, các pháp đều là Phật pháp. Người phàm phu như chúng ta nhìn thì thấy mình, thấy người, thấy con này con kia, thấy cái này cái kia, nhưng Đức Phật thì thấy trong tất cả đều là Phật tánh. Phật tánh tạo tác mọi sự vật hiện tượng theo luật nhân quả và nhân duyên, các Phật tánh đều bình đẳng giống nhau không sai khác.

Phật tánh được Đấng toàn năng còn gọi là Phật Tổ sinh ra. Phật Tổ sinh ra các Phật tánh này bằng phương pháp phân thân hóa sinh, vì thế nên dù có phân chia ra cả vũ trụ bao la này nhưng cũng không có mảy may thay đổi, không bị hao mòn giảm sút.

Vì vậy, trong kinh Đức Phật gọi đây là Đệ Nhất Nghĩa Đế (Ông Vua Duy Nhất), còn Phật tánh tạo tác ra các pháp (mọi sự vật hiện tượng) được gọi là Thế Đế (Ông Vua Thứ). Ông Vua Đệ Nhất thì phân thân để tạo hóa ra các Phật tánh, nhưng không tạo tác ra các pháp. Ông Vua Thứ mới tạo tác ra các pháp.

Ông Vua Đệ Nhất còn được gọi là Bát Nhã Ba La Mật, Phật tánh thường trụ trong các pháp. Từ cách gọi này ta thấy, Quyền năng cũng như Trí tuệ của vạn vật đều giống nhau, tùy theo loài giống cụ thể cũng như sự giác ngộ của từng người mà Quyền năng và Trí tuệ có khác nhau. Có cùng Phật tánh giống nhau, nhưng con người thì có ý thức và tiềm thức, các loài khác không có ý thức mà chỉ có tiềm thức.

Đệ Nhất Đế và Thế Đế dung thông với nhau, Đệ Nhất Đế có khả năng như thế nào thì Thế Đế cũng có khả năng như thế. Thế Đế trong các hành tinh đều tuân theo một sự điều khiển duy nhất, thống nhất với sự chính xác tuyệt đối. Năng lượng để điều khiển sự hoạt động này là vô cùng to lớn, không thể nghĩ bàn. Cây măng khi mọc lên nhận được thông tin là năm nay sẽ có bão lớn nên

Phật tánh trong cây măng tạo tác để cây măng không chui ra ngoài. Con cóc một cách vô thức nhận được thông tin trời sẽ có mưa nên nó “nghiến răng”, con kiến nhận được thông tin sẽ lụt lội ngập tổ nên chuyển tổ (Đây là thông tin vô thức không phải theo ý thức như con người).

Những nhà tiên tri dự báo những sự kiện xảy ra trong tương lai đều nhận được sự mách bảo trong đầu, hoặc nhìn thấy hình ảnh tương lai, đây là lúc Phật tánh trong họ được hiển lộ một phần. Người viết đã chứng kiến một cháu bé sáu tuổi nói rằng, cháu thường xuyên nói chuyện với nãi, cháu bảo khi cháu làm toán, trong suy nghĩ tính toán đáp số là sáu, nhưng tiếng nói trong đầu bảo là năm chứ, và cháu viết đáp số năm, đó là đáp số đúng. Trong cuộc sống hàng ngày cháu được nghe rất nhiều sự mách bảo như vậy.

Người thường nhìn những nhà chiêm tinh, nhà tiên tri là những siêu nhiên, nhưng nếu hiểu về Phật tánh thì thực ra đó là trẻ con. Khả năng của con người còn hơn thế rất nhiều, mà trí tưởng tượng dù giàu có đến bao nhiêu cũng không thể hình dung được. Vì thế Phật nói, chỉ có Phật nói chuyện với Phật mới hiểu nhau, còn con người thì không bao giờ hiểu nổi.

Chúng ta cũng cần phải hiểu thêm rằng, các nhà chiêm tinh hay ngoại cảm biết trước được những sự việc, sự kiện sẽ xảy ra trong tương lai, nhưng không thể thay đổi được kết quả sẽ xảy ra. Thí dụ như, biết người trước mặt mình sắp bị tai nạn, nhưng không thể làm cho người đó thoát nạn. Đây cũng là một vấn đề cần có nhiều thời gian để trao đổi, tuy nhiên đây là kinh nghiệm rất hữu ích để mọi người đừng bao giờ cầu xin Trời Phật Thánh Thần phù hộ độ trì, ban phước, giáng họa, ... bởi điều đó không bao giờ xảy ra. Không có một thế lực nào bên ngoài giúp chúng ta cả, chỉ có Tánh Phật trong chúng ta điều khiển chúng ta theo báo quả của tiền kiếp. Kiếp trước làm điều ác thì có cầu xin thế nào đi nữa cũng không thể tránh được hoạn nạn, tai ương, nghèo khó, ... Kiếp này giàu có, thuận lợi, hanh thông bao nhiêu đi nữa, nếu làm toàn điều ác thì đừng mong kiếp sau được làm người, chứ đừng nói là khỏe mạnh, giàu có, hạnh phúc, ...

Tóm lại, từ những lập luận trên ta thấy trong mỗi con người, trong mỗi sự vật hiện tượng đều có một Tánh Phật tồn tại độc lập tạo tác ra chính con người và sự vật đó. Phật tánh tạo tác ra con người không phải tùy ý mà theo luật nhân quả. Phật tánh trong mỗi con người, mỗi sự vật hiện tượng đều bình đẳng giống nhau, dung thông với nhau, và dung thông với Phật tánh của vũ trụ, mà có nơi gọi là Ông Trời, là Thượng Đế, có đạo gọi là Thiên Chúa, gọi là Thánh Allah, ... Phật tánh trong vũ trụ đạo Phật gọi là Phật Tổ.

Như vậy là có Thượng Đế, Thượng Đế là Đấng Toàn Năng Tạo Hóa ra cả vũ trụ này. Chỉ có công nhận có Thượng Đế mới có thể giải thích mọi sự việc, hiện tượng trong thế gian, trong từng con người./.

TP. Hồ Chí Minh, tháng 11 năm 2021

Phật tử Đạo Tràng Chùa Hang

Nguyễn Khánh Tường

HẾT